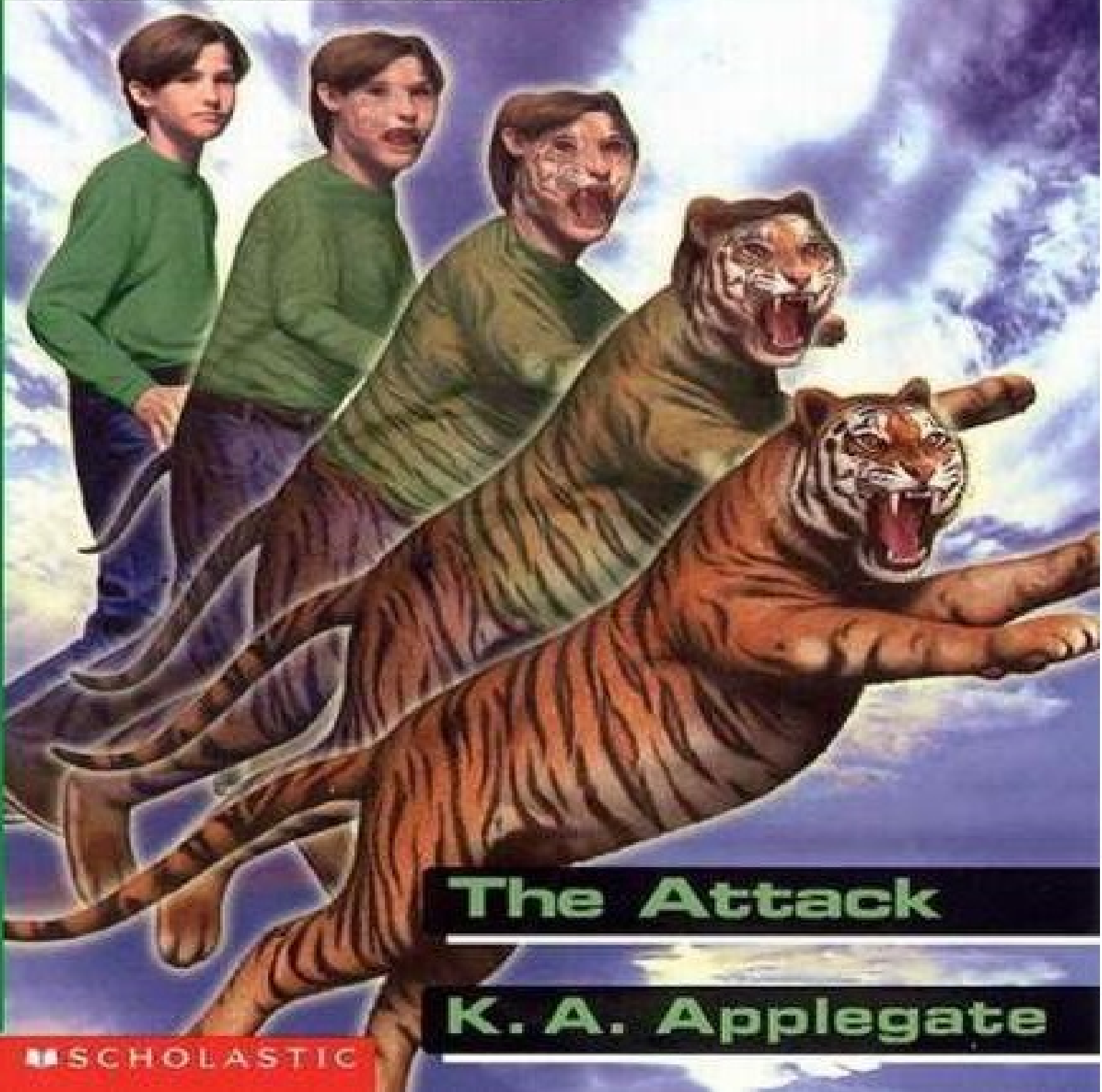

ANIMORPHS

Change is necessary.

The Attack
K. A. Applegate

 SCHOLASTIC

Cuộc Tấn Công

Series Animorphs Phần 26

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 25](#)

[HÀNH TINH ISKOORT](#)

[MỞ ĐẦU](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

- [\[4\]](#)
- [\[5\]](#)
- [\[6\]](#)
- [\[7\]](#)
- [\[8\]](#)
- [\[9\]](#)
- [\[10\]](#)
- [\[11\]](#)
- [\[12\]](#)
- [\[13\]](#)

TẬP 25: VÙNG ĐỊA CỰC

1. Người kể chuyện:

Marco

2. Nội dung:

Erek đến tìm Marco và Cassie thông báo về một trạm vệ tinh nhân tạo do bọn Yeerk xây dựng để thực hiện phương thức truyền tải tia Kandrona mới. Cả Hội cùng với Erek lại tập trung tại Dưỡng đường để bàn chuyện. Erek không biết được trạm vệ tinh đó được đặt ở đâu, nhưng bù lại anh ta biết Visser Ba chuẩn bị đi thị sát cơ sở đó, đồng thời Erek cũng chỉ cho 6 bạn trẻ chỗ Visser Ba thu nạp dưỡng chất cho cơ thể Andalite. Sau khi đã nhờ Erek cùng các bạn người Chee đóng giả mình trong thời gian đi “công tác”, sáu bạn trẻ biến thành ruồi bám vào người Visser Ba, cùng với Visser Ba lên tàu Lưỡi Rìu đi thị sát trạm vệ tinh nhân tạo của bọn Yeerk. Quãng đường có thể kéo dài tới gần 4h đồng hồ. Trên tàu Lưỡi Rìu, vì Visser Ba không chịu bước ra khỏi tư phòng để các bạn trẻ hoàn hình và biến hình trở lại, nên Ax phải giả giọng Visser Ba quát gọi mấy tên Hork-Bajir vào phòng để dụ Visser Ba ra khỏi phòng. Nhưng như thế cũng đồng nghĩa với việc báo cho Visser Ba biết Hội đang có mặt ở đó. Cũng ở trên tàu Lưỡi Rìu, Hội đã phát hiện ra những ống xy-lanh chứa những sinh vật có tên là Venber, một loài sống trên một mặt trăng băng giá có nhiệt độ hơn hai trăm độ dưới không, đã được cho là tuyệt chủng từ cách đó hàng ngàn năm. Lợi dụng những ống xy-lanh đó, 6 bạn trẻ đã thoát ra được khỏi tàu Lưỡi Rìu, đáp xuống một vùng đất lạnh khủng khiếp. Bốn con sói Jake, Rachel, Cassie, Marco cùng với 2 con bọ chét Ax và Tobias núp trong lông, bị bọn Venber săn lùng phía sau, lại còn phải đối mặt với cái lạnh ghê hồn, nhưng 6 bạn trẻ dựa vào nhau và cũng qua được một đêm hãi hùng. Tình cờ gặp được Derek, 6 bạn trẻ đã có cơ hội tiếp cận Nanook - gấu trắng - bạn của Derek để thu nạp ADN của nó. Với lối hình biến quá hoàn hảo cho khí trời vùng địa cực, 6 bạn trẻ tiếp cận được với trạm vệ tinh, tăng nhiệt độ trong trạm lên trên 0 độ, khiến nguyên đám Venber bị tan chảy hết. Trạm vệ tinh của bọn Yeerk bị phá hủy. Đánh cắp một chiếc Con Rệp, họ bay ra khỏi vùng địa cực, rồi biến thành chim và bay trở lại về nhà.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias,

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Hải cẩu, Gấu trắng

Marco: Hải cẩu, Gấu trắng

Rachel: Hải cẩu, Gấu trắng

Cassie: Hải cẩu, Gấu trắng

Tobias: Hải cẩu, Gấu trắng

Ax: Hải cẩu, Gấu trắng

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Ruồi, Hồ Sibêri, Sói, Hải cẩu, Gấu trắng.

Marco: Ó biển, Ruồi, Khỉ đột, Sói, Hải cẩu, Gấu trắng
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Ruồi, Gấu xám, Sói, Hải cẩu, Gấu trắng
Cassie: Ó biển, Ruồi, Sói, Hải cẩu, Gấu trắng
Tobias: Ruồi, Bọ chết, Hải cẩu, Gấu trắng
Ax: Điều mướp, Ruồi, Bọ chết, Hải cẩu, Gấu trắng

HÀNH TINH ISKOORT

MỞ ĐẦU

Ghiấc mơ đó lại đến. Luôn luôn sống động như thật.

Tên Yeerk đó lại một lần nữa ở trong đầu tôi. Hắn đang vật vã vì dới tia Kandrona, hắn yếu dần, đuối dần. Tôi đang nhìn hắn hấp hối.

Tên Yeerk hét lên đau đớn hết lần này đến lần khác. Và những cảnh trong tiềm thức hiển hiện rõ mồn một như chỉ mới vừa xảy ra.

Đó là những hình ảnh về cuộc đời của hắn và những mảnh ký ức còn sót lại mà hắn đã ăn cắp từ những vật chủ mà hắn đã từng được ban cho. Một trong những vật chủ đó là anh trai tôi, Tom.

Tôi cảm thấy từng mảnh ký ức đó trở thành ký ức của tôi khi tên Yeerk rời bỏ cuộc sống của hắn. Tôi đã trở thành kẻ lưu giữ những mảnh ký ức tuyệt vọng này.

Cuối cùng, tên Yeerk đã không còn đau đớn nữa. Hắn đã bỏ lại nỗi đau sau lưng.

Tôi mở mắt và nhìn Cassie. Thiết là tự nhiên hết biết. Tôi mở mắt bằng chính ý chí độc lập của cá nhân tôi lần đầu tiên kể từ khi bị mượn xác. Và rồi, lần đầu tiên trong hơn một giờ, tên Yeerk thốt lên <Nè con người, cuối cùng... người... đã thắng>

Một cơn co thắt khiến tôi cảm nhận được cái rùng mình của tên Yeerk. Tầm nhìn của tôi thay đổi. Và tôi cảm thấy có cái gì đó không thể diễn tả được. Tôi cảm thấy như thể tôi có thể nhìn xuyên qua đồ vật. Bên trong đồ vật. Như thể tôi có thể thấy phía trước, phía sau, phía trên và dưới và phía trong của mọi thứ cùng một lúc.

Có vẻ như tôi vừa trượt khỏi thế giới bình thường, rơi khỏi vũ trụ thực. Tôi đang ở trong một hiện thực khác hoàn toàn. Như thể tôi đang nhìn từ một lỗ rách đằng sau cái màn ảnh rộng. Màn hình đang trước, những thước phim 3 chiều - thế giới của tôi - đang chiếu. Phía sau nó... là những thứ mà trí óc của tôi không thể nào lý giải nổi.

Trong giấc mơ của tôi, giấc mơ về những ký ức, tôi cảm thấy nỗi sợ hãi lớn dần lên. Tôi biết chắc có cái gì đang sắp xảy ra. Tôi quặn đau trong giấc ngủ, tôi xoắn tít drap quanh người. Thức dậy! Thức dậy!

Nhưng không thể. Tôi chưa bao giờ có thể làm được điều đó, cho đến khi giấc mơ kết thúc.

Và rồi... tôi lại trông thấy NÓ: một sinh vật, một cỗ máy, hay là cả hai cũng nên. Không có tay, nó ngồi cứng đờ như được bắt vít vào một cái ngai cao nhiều dặm. Dù không thể nhúc nhích, nhưng năng lượng và sức mạnh nó tỏa ra lại phùng phùng như cơn bão.

Một cái đầu độc nhãn. Con mắt duy nhất hết đảo qua trái... rồi lại lờ khờ liếc qua phải.

Con mắt đỏ lờ xoáy thẳng vào tôi.

Xuyên thấu tôi.

Không! Không! Tôi lặng lẽ thét lên khiếp đảm! Tôi cố nhìn đi chỗ khác, nhưng chẳng làm sao xoay được cái đầu đủ xa để tránh ánh nhìn dữ dội kia.

Trong những giấc mơ của tôi, nó chỉ nói có hai từ[1] .

Và giờ đây, cuối cùng, tôi có thể tỉnh giấc, cựa quậy trên chiếc giường đầm mồ hôi.

Tại sao? Tại sao giấc mơ này lại không biến mất? Tôi có những cơn ác mộng khác, những ký ức khó chịu về nỗi sợ hãi và bạo lực cần phải xua ra khỏi những giấc mơ.

Nhưng chúng phai dần theo thời gian, trong khi giấc mơ này cứ lặp đi lặp lại hoài.

Tôi thức dậy và đi rón rén đi vào phòng tắm. Bật công tắc bóng đèn huỳnh quang, rồi tôi bước vào bồn tắm, ngắm nhìn khuôn mặt và cái đầu của mình.

Vâng, tên Yeerk đó đã bị chết ở đó, trong cái đầu đó, cái đầu của tôi í. Ngay sau khi tên Yeerk thả lỏng người và bắt đầu trườn ra khỏi đầu tôi, ngay sau khi thần chết ngoạm cổ hắn, chính là lúc con mắt đó tìm thấy tôi.

Nó đã nhìn thấy tôi. Và tôi cũng trông thấy nó.

Liên tiếp trong những cơn ác mộng của tôi, nó chỉ thốt ra có mỗi hai từ không thành tiếng:

“Sắp rồi”.

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Jake.

Đôi khi tôi tự hỏi: Tôi là ai? Tôi là một thằng nhóc học trung học. Thằng nhóc có những giờ lên lớp, có bài tập được giao về nhà làm, có bạn bè để lang thang cùng, và có cha, có mẹ. Tôi chỉ là một đứa trẻ cỡ trung bình, ít nhất bề ngoài là vậy. Bình thường, thậm chí còn tẻ nhạt nữa. Ở trường tôi học cũng hồng giỏi lắm, chỉ tạm được. Chơi thể thao cũng hồng xuất sắc gì. Cũng hồng phải thiên tài. Chỉ là một chú nhóc. Nếu bạn gặp tôi trong khu thương xá, chắc bạn cũng cho rằng tôi hồng để lại chút ấn tượng gì cho bạn cả.

Ấy thế mà có à nha. Bơi lội tung tăng trong máu tôi là ADN của hàng tá động vật khác nhau. Chim nè, côn trùng nè, động vật có vú nè. Những cấu trúc ADN được đóng gói lại, trôi nổi ở trong đó, chỉ chờ chờ trí não của tôi gọi tới. Và khi tôi làm thế - khi tôi kêu một loại ADN nào đó ra *làm việc* - nó hoạt động, theo một cách thức đáng kinh ngạc và cực kỳ phi lý. Nó chuyển đổi cơ thể tôi. Nó biến tôi thành con vật đó. Thành chim hoặc côn trùng. Tôi teo nhỏ lại hoặc phình bự lên. Tôi bị mất đi hoặc có thêm sức mạnh. Tứ chi, ruột gan, cặp mắt, khuôn mặt tôi đều thay đổi. Tôi trở thành chính sinh vật đó. Chỉ còn não của tôi là còn hoạt động. Tôi vẫn là tôi, nhưng trí não của bọn thú cũng chung sống cùng tôi. Và hai bộ não cũng hoạt động cùng

lúc.

Vậy đó, dù sao thì cho tới giờ thì hẳn bạn cũng đang nghĩ: Ôi, thằng nhóc này điên rồi. Nó bị chứng hoang tưởng. Nó cần phải được tống vào một căn phòng cao su với mấy cái ống dây IV thuốc nổi vô người giọt từng giọt.[2] Nhưng tôi hổng có điên. Những gì tôi nói với các bạn này giờ hoàn toàn là sự thật. Tất cả những chuyện đó đang xảy ra. Chúng hổng xảy ra với chỉ mình ên tôi đâu, mà chúng còn tìm đến với bạn bè tôi nữa: Marco, thằng bạn thân nhất của tôi; Rachel, em họ tôi, nữ thần chiến tranh; Cassie, cô nhỏ mà tôi quan tâm hơn chính bản thân mình; Tobias, đứa bạn mà tôi đã không thể cứu thoát nó khỏi sổ phạn kỳ dị, và Ax, một người Andalite, một người ngoài hành tinh.

Chính người Andalite đã phát minh ra công nghệ biến hình. Chỉ có họ có công nghệ đó. Chỉ họ mới có khả năng tóm lấy một sinh vật bình thường khác và trao cho anh ta quyền năng biến thành bất cứ một sinh vật nào.

Rồi đó, giờ thì tôi đang nhắc tới người ngoài hành tinh. Đã điên, còn điên hơn, đúng không? Nhưng chuyện đó cũng đúng nữa. Trái Đất đang bị xâm lăng. Không công khai, không có những tia Nghiệt bắn chiu chiu và cũng không có bom nguyên tử nổ văng khắp nơi. Thế thì phản tác dụng quá, sao gọi là xâm lăng cho được. Vào tay con người í hả, sẽ là: nhanh, quyết liệt và công khai.

Ấy nhưng bọn Yeerk đâu phải là con người. Chúng hổng muốn đất đai hay tài nguyên của chúng ta. Chúng hổng màng cái thứ công nghệ lạc hậu tội nghiệp của chúng ta. Mà chúng muốn chúng ta. Ở, chính chúng ta đó. Hay ít nhứt cũng là cơ thể của chúng ta. Chúng muốn chân và tay chúng ta. Chúng muốn miêng và đầu của chúng ta. Chúng cần mắt của chúng ta. Ở tình trạng tự nhiên, tụi Yeerk là những con sên sống trong vũng chất lỏng và phải thu nạp tia Kandrona thay thức ăn. Nhưng rồi tiến hóa đã chơi gác tụi Yeerk - một trò chơi khăm thú vị. Dần dần, qua hàng thiên niên kỷ, bọn chúng đã phát triển thành giống loài ký sinh.

Bọn Yeerk tìm thấy người Gedd, một loài khác trên cùng hành tinh quê nhà của chúng. Và cùng với thời gian, chúng đã học được cách chui tận sâu vào trong não của người Gedd.

Ghê tởm quá à? Kỳ quái quá hả? Có một loại ong bắp cày đẻ trứng trên thân một con sâu bướm. Khi trứng nở, ong non ăn luôn con sâu bướm. Chúng ăn dần từ bên trong con sâu bướm đang sống đó. Điều đó xảy ra ngay trên Trái Đất tốt đẹp già nua này. Thế thì có gì mà kỳ dị ở đây kia chứ?

Dù sao, bọn Yeerk cũng đang bành trướng thế lực của chúng. Từ loài Gedd sang loài Hork-Bajir, sang loài Taxxon, và rồi sang đến... chúng ta. Giờ thì chúng đang ở đây, chiếm đoạt vật chủ là con người, chui vào trong não họ, kiểm soát họ, đưa họ đến chỗ hoàn toàn tuyệt vọng.

Tôi biết điều đó. Tôi đã từng là một kẻ Bị Mượn Xác. Tôi đáng lẽ vẫn còn là một kẻ Bị Mượn Xác, nếu tụi bạn tôi không cứu tôi và giam tên Yeerk đó đối tới chết.

Nó hổng phải là tên Yeerk đầu tiên chết trên tay tôi, cũng hổng phải tên cuối cùng.

Tụi tôi, tôi và bạn bè tôi, chiến đấu trong cuộc chiến tranh này gần như là đơn độc. Tụi tôi đã biết đến một giống loài người máy gọi là người Chee. Thỉnh thoảng họ giúp đỡ tụi tôi. Tụi tôi cũng biết được rằng hồng phải tất cả bọn Yeerk đều đồng ý với chính sách bành trướng toàn bộ vũ trụ đó. Và chúng tôi cũng biết được, ở đâu đó ngoài không gian xa xôi kia, người Andalite, với quân số đông hơn, được trang bị vũ khí tối tân hơn, đang chiến đấu đẩy lùi làn sóng xâm lăng của bọn Yeerk.

Song, tụi tôi đơn độc gần như suốt cả ngày lẫn đêm. Cho dù tụi tôi vẫn đang sống giữa biết bao người khác, thế nhưng, tụi tôi vẫn hoàn toàn đơn độc.

Hội họp. Không phải là một buổi cổ động, không phải bài thuyết giảng về ma túy, cũng không phải buổi lễ vinh danh ai đó, mà là một thứ khác hẳn, và thực ra cũng khá là thú vị.

Các kịch sĩ, vũ công của vở nhạc đang ăn khách: *Vua Sư Tử*, đến giảng đường xinh xắn của trường tụi tôi trình diễn.

Khi tin này loan ra, hầu hết tụi học trò trường tôi đều lấy làm ngán ngẫm. Bạn biết đấy: xem kịch đồng nghĩa với việc “ngồi im và yên lặng”, mà với một đám nhóc hiếu động thì sự kiện ấy thật quá “oải”.

Còn tôi, tôi khoái yên lặng và ngồi im. Hồng phải thói quen từ xưa đâu. Nhưng giờ thì tôi cho rằng bất cứ lúc nào tôi phải ngồi yên lặng, không phải chạy nhảy, không phải biến hình, không phải khiếp sợ, không phải la hét, không phải ra những quyết định khủng khiếp dẫn đến những hậu quả kinh hoàng... thì tôi có thể ngồi im, nghe nhạc và xem những con hươu cao cổ phi nước đại vòng quanh sân khấu.

Tôi ngồi lui về phía sau, tuốt hàng ghế thứ mười lăm. Marco ngồi ngay trước tôi, chếch về bên trái. Tôi có thể thấy một bên mặt của nó, và nó cũng thừa biết điều này, thành thử nó làm bộ nhăn tai lên nghe nhạc. Tôi hồng muốn phì ra cười, nhưng điều bộ của nó sao mà khờ khạo và mắc cười quá đi. Marco thực ra là đang mong tôi sẽ ngáy khò khò, hoặc cười khúc khích, để nó có dịp quay lại lên mặt bất bình chính đáng và suýt cho tôi giữ im lặng.

Cassie và Rachel ở sau tôi bốn hàng ghế về bên phải. Tôi nghĩ là Cassie đã ngủ từ đời tám hoánh nào rồi vì ngán ngẫm. Cassie sống một đời sống rất đáng ngạc nhiên: trường học, Dưỡng Đường Thú Hoang, nơi mà việc của nhỏ là giúp những con thú bị thương, và dĩ nhiên, còn là thành viên của nhóm tụi tôi, mà cái này đích thị là một công việc toàn thời gian.

Còn Rachel... Khuôn mặt nhỏ đang mơ màng. Bạn hẳn cho là nhỏ đang thưởng thức vở diễn. Hừm, tôi chắc cú là khuôn mặt mơ màng đó hồng phải là vì vở diễn mà vì nhỏ đang dẫn đo xem nên bẻ gãy ngón tay nào của thằng nhóc ngồi kế đang len lén nắm tay nhỏ...

Hồng sai! Ngay khi tôi quay mặt ngó lên sân khấu, tôi nghe giọng thằng nhóc xuýt xoa, “Trời, suýt nữa bạn làm gãy ngón tay tôi rồi!”

Bài hát “*Vòng đời*” quen thuộc cất lên, những con thú vườn Disney nhảy tung tăng, âm nhạc rộn rã và tai Marco giật tung tưng. Sau đó, đột nhiên tất cả đều dừng lại.

Mọi âm thanh bỗng im bật.

Các diễn viên trong những bộ trang phục thú đông cứng lại. Khán phòng đầy nhóc tui con nít cũng đông cứng.

Thứ duy nhất đang động đậy là đôi tai của Marco. Âm thanh duy nhất là tiếng Rachel đang nói, "Suýt nữa à? Dám chạm tay tui lần nữa coi rồi tui sẽ -"

Đông cứng. Im lặng. Bất động. Tất cả mọi thứ. Tất cả mọi người.

Chỉ trừ bốn đứa tui thôi.

Từ từ, rất thận trọng, tôi đứng lên, thì thào bảo Rachel. "Gọi Cassie dậy mau".

Rachel lay vai Cassie. "Mình tỉnh đây, mình tỉnh đây," Cassie làm bầm và dụi mắt. Nhỏ ngáp muốn sái quai hàm rồi cứ để yên cái miệng há bụi ra đó, quên cả ngậm lại.

"Ôi, chuyện này bất bình thường quá hà," Marco thốt lên. "Có ai đó nhấn nút "dừng" hử?"

Tôi đang nhìn cảnh tượng kỳ quái của đội biểu diễn trên sân khấu bị đứng khựng lại, vài người đang nhảy nửa chừng, treo lơ lửng trong không trung, thì một bóng mờ lông vũ xuất hiện.

Chú điều hâu đuôi đỏ lao vào phòng, la lên <Aaaa!>, đảo mắt nhìn tất cả bọn tôi rồi đáp xuống một đầu sân khấu. <Ông đã đến đây chưa?> Chú điều hâu-Tobias cất giọng hỏi, vuốt bắm chắc vào gờ sân khấu.

Tôi lắc đầu, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì. *Ai? Ai tới đây?*

Một trong những "con thú" trên sân khấu bỗng động đậy. Có điều nó không thuộc dàn thú trong những phim hoạt hình Walt Disney. Lông nó màu xanh da trời, phần thân trên trông giống một cậu bé, gương mặt không miệng với hai mắt cuống dựng lên trên đỉnh đầu có thể xoay oặt ra đủ mọi hướng, và cái đuôi sắc lẹm lợi hại.

Ax, vâng, con thú lạ đó chính là Ax, chạy vù tới trước, rời khỏi bầy thú giả. Cặp mắt cuống của anh đảo lảo liên và cái đuôi cong vòng lên, sẵn sàng phập xuống.

"Ổn thôi, Ax," Tôi nói. "Mình nghĩ là ổn."

<Người Ellimist,> Tobias nói.

Marco gật đầu tán thành. "Tui hông biết có ai khác có thể dùng thời gian bất cứ khi nào ổng muốn. Trừ ông thầy dạy toán mới."

"Vậy ổng đâu rồi?" Rachel hỏi.

"Bất cứ chỗ nào ổng muốn," Marco thốt lên ử dột.

Tụi tụi đã gặp một sinh vật - hay nhiều sinh vật, ai mà biết được - gọi là "người Ellimist" vài lần rồi. Ông (hay bà, hay nó, hay họ) đối với loài người, loài Andalite và loài Yeerk đều giống như con người đối với con kiến vậy.

Ngay lập tức tôi cũng thấy mình như con kiến. Bé nhỏ và không một sức mạnh tí ti nào, với vài trăm đứa nhóc đang bị đông cứng xung quanh tôi. Giống y chang như tụi nó mới phút trước còn là một cảnh video đang quay, phút sau đã là một bức ảnh bất động. Tôi cảm thấy có điều gì sai trái khi nhìn chúng. Chẳng khác gì tôi là anh chàng Tom có tính tò mò vậy.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Cassie. Đôi mắt đen của nhỏ trông thật trong, nhưng không sợ hãi. Người Ellimist chưa bao giờ làm hại tụi tôi. Ông giúp đỡ tụi tôi, mặc dù luôn vờ như không làm gì cả. Hay ít nhất bằng cách duy trì mớ luật lệ không thể hiểu nổi của ổng.

Thình lình một đứa trẻ đứng dậy! Tôi giật mình nhảy bắn lên cả sáu tấc.

Đó là cô nhỏ tên Beth. Không một tên nhóc nào cựa quậy, trừ Beth. Nhỏ mỉm cười với tụi tôi. Thế là tôi biết ngay.

"Tôi đây," Beth nói.

"Người Ellimist?" Cassie hỏi.

Beth gật đầu.

"Ừa, mấy cái kiểu giọng nói âm vang, cơ thể thay đổi nhanh chóng đâu hết rồi?" Rachel thắc mắc.

"Tôi chọn hình thức xuất hiện này cũng là có lý do," người Ellimist nói bằng giọng của cô gái nhỏ. "Hôm nay tôi đến đây với một nhiệm vụ tầm thường. Cho nên tôi cũng muốn một hình thức thật bình thường - không khơi gợi cho các bạn những cảm xúc đe dọa hay kinh sợ".

Người Ellimist xòe bàn tay của Beth ra, chỉ về một hướng khác. Tụi tôi nhìn theo và thấy nhỏ Beth thật đang đông cứng lại trên chỗ ngồi của mình. Người Ellimist đã không bắt cơ thể của nhỏ mà chỉ dùng hình ảnh của cơ thể ấy mà thôi.

Dù sao thì ổng cũng đâu phải là Yeerk.

Người Ellimist điềm nhiên bước lách qua những hàng ghế, xuyên luôn qua những khán giả đang ngồi - xuyên qua họ như thể ổng đang bước đi lơ lửng trong không khí. Xong, ổng đứng lại chỗ khoảng trống phân chia sâu khấu với hàng ghế đầu tiên. Ax tới đứng đằng sau ổng, dáng đi của anh không tự nhiên, như thể đang chuẩn bị khai chiến.

Dân Andalite hồng khoáng người Ellimist. ổng là ông Kẹ thường xuất hiện trong mấy câu chuyện hù dọa mà họ hay kể quanh ngọn lửa trại hay bất cứ đâu.

Tôi liếc qua Ax, kiểu nhìn trấn an "thoải mái đi nào." Anh "thoải mái" được chừng ba sợi lông trên người.

"Thôi được, vậy là ông chỉ là một cô nhóc bình thường," Rachel mỉa mai nói. "Không muốn thể hiện gì lắm, ngoại trừ ông đông cứng thời gian và tất cả những thứ này lại."

"Đây là cách thức khiêm tốn nhất mà tôi có thể biết," Người Ellimist nói. "Tôi đến để -" ổng ngần ngừ, "tôi đến để kể cho các bạn nghe một câu chuyện, và để thấy các bạn sẽ chọn cách thức hồi đáp nào."

"Ồ, tốt, một câu chuyện," Marco nói. "Hay cũng là bản nhạc? Có thêm bất cứ câu "Đừng lo"[3] nào chen vào không vậy?"

Bạn phải hiểu là: Điều đó không có nghĩa là tụi tôi hồng sợ. Tụi tôi sợ chứ. Nhưng tụi tôi từng sợ những kẻ sắp giết tụi tôi kia. Còn đây chỉ là một cú "sồn gai ốc". Giờ đây tụi tôi đang điểm tâm bằng món "sồn gai ốc" này đây.

Người Ellimist mang gương mặt của Beth mỉm cười.

"Tôi sẽ kể cho các bạn nghe phần đầu của một câu chuyện. Rồi các bạn sẽ kể cho tôi nghe hồi kết thúc..."

CHƯƠNG 2

Người Ellimist tần ngần nhìn xuống bàn tay nhỏ Beth. "Trước kia, nghĩa là lâu lắm rồi, cỡ một tỉ năm của các bạn, chúng tôi cũng có bàn tay, không khác bàn tay này lắm... Người Ellimist chúng tôi là một trong số những loài nhay cảm đầu tiên, nhưng chúng tôi tiến hóa rất

chậm. Nhưng dần chậm đến đâu thì qua một quãng thời gian đủ lâu, vẫn có sự thay đổi đáng kể. Khi Trái Đất chỉ mới có những động vật đơn bào đầu tiên, chúng tôi đã bắt đầu quan sát bầu trời đêm và hiểu về sự chuyển động của hành tinh mình. Lúc những con sâu đầu tiên bò loăng quăng trong bùn lầy của Trái Đất, chúng tôi đã có thể di chuyển với tốc độ ánh sáng. Và khi những con khủng long xuất hiện trên Trái Đất... thì chúng tôi đã là chúng tôi ngày nay."

"Các ông đã trở thành một cô bé đeo mấy cái vòng tua rua?" Marco nói.

Người Ellimist có vẻ ngạc nhiên. Ông chìa mấy cái vòng ra và cười.

"Người Andalite có thể học được chút ít khiếu hài hước của loài người đó," người Ellimist nói.

Ax cào móng vuốt xuống sàn sân khấu, tỏ dấu hiệu bực bội.

"Và nếu loài Yeerk có được bất kỳ sự hài hước nào thì chắc chúng cũng không trở thành một mối tai họa như thế," người Ellimist nói thêm.

Marco có vẻ lúng túng hơn là tự hào. Nó chắc vừa mới nhận ra một điều cần lưu tâm. Tôi không nghĩ là nó muốn chú ý trêu chọc gì với cái người mà không chỉ có thể xóa sổ mình anh chàng Marco, mà có thể xóa sổ cả ký ức của nó, gia đình nó, tổ tiên nó và đẩy lùi lại hàng ngàn thế hệ.

Người Ellimist nói tiếp. "Chúng tôi nhìn ngắm và quan sát sự phát triển của tất cả các loài nhạy cảm trong dải thiên hà. Thỉnh thoảng chúng tôi giúp đỡ họ chút ít, khi có thể. Chúng tôi muốn là bạn đồng hành với họ, muốn nghiên cứu, học hỏi thêm nữa. Theo chúng tôi, có vô số loài nhạy cảm trong dải thiên hà, mỗi loài đều có nền khoa học, nghệ thuật và vẻ đẹp của riêng mình.

Nhưng sự thể lại không đơn giản như vậy. Cách đây gần một trăm triệu năm Trái Đất, chúng tôi chợt nhận ra có một lực lượng mới trong dải thiên hà này. Đó không phải là một loài, mà chỉ là một cá nhân thôi. Hắn bị một lực lượng hùng cường hơn, hơn cả tôi, đuổi ra khỏi thiên hà của hắn..."

"Tôi tưởng ông hùng mạnh hơn hết thảy rồi chứ," Rachel bắt bẻ.

Người Ellimist mỉm cười. "Chỉ đúng trong tầm nhìn hạn hẹp của cô thôi, cô bé ạ."

Tôi nhìn quanh khán phòng. Thời gian đã ngừng trôi. Những vũ công đang bị đông cứng lại trong bước nhảy giữa chừng. Những hạt bụi dừng hẳn trên trời. Một thằng nhóc tên Joey chắc hẳn đang phá lên cười, bởi vì miệng nó đang há tròn xoe, âm thanh Hô-Hô chực thoát ra khỏi môi dưới, nhưng lại nấn ná luôn ở đó, không rơi ra được.

Ông cũng khá hùng mạnh đấy chứ, tôi nghĩ. Thiệt tình, tôi chẳng muốn gặp kẻ có thể đá đít người Ellimist chút nào.

“Kẻ mới đến đó bắt đầu la lối rùm beng về sự có mặt của mình trong dải thiên hà. Với hắn, vụ trù là một cuộc xung đột lớn. Đặc biệt, hắn rất khoái gieo rắc nỗi sợ hãi cho những loài khác. Hắn cũng là một kẻ cầu toàn, nhưng theo đường lối hoàn toàn khác...”

Người Ellimist trở nên tự lự, gần như là bối rối. Nếu chỉ nhìn vào mấy nốt mụn trứng cá trên cằm Beth thôi, thì thật khó hình dung ra tâm trạng của ông. Nhưng tôi biết người Ellimist là cái gì, và tôi biết mình không thể phán xét người khác chỉ qua vẻ bề ngoài của họ. Sống trong một thế giới mà bất cứ ai cũng có thể là một kẻ Bị Mượn Xác, thì hẳn bạn sẽ bắt đầu biết nhận ra một cái nhìn không thích đáng là như thế nào.

“Hắn muốn một thiên hà sạch bóng sự sáng tạo. Chẳng bao lâu sau, tôi nhận ra mục tiêu tối hậu của hắn là phá hủy sự sống. Phương pháp hắn tâm đắc nhất là: sử dụng loài này chống lại loài khác, mạnh quét sạch yếu; sau đó loài mạnh lại bị một loài mạnh hơn nữa tiêu diệt. Hẳn tin tưởng rồi đây sẽ chỉ còn lại duy nhất một loài nhạy cảm tồn tại, và đến lúc ấy hắn sẽ ra tay chinh phục nốt loài đó.”

"Gã này là cái quái gì thế, một tên quốc xã[4] chắc?" Cassie thốt lên.

Đuôi tóc của Beth lúc lắc khi người Ellimist gật đầu. "Về mặt tư tưởng là đúng. Nhưng hắn có một cái nhìn khác về điều gì tạo thành quyền lực. Hắn muốn tự tay kiểm soát *sợi dây không gian-thời gian*, chứ không bằng lòng ở mức độ thấy và hiểu chúng. Hắn muốn nắm giữ chúng trong tay để tha hồ đặt ra những luật lệ về vật lý và thiên nhiên; để tái thiết lại dải ngân hà theo sự tưởng tượng của riêng mình; và để mai này sẽ bành trướng sang tất cả các dải thiên hà khác, và sẽ hủy diệt những lực lượng mạnh hơn mình...”

“Tuyệt,” Marco nói vẻ nghiêm túc. “Vậy, tụi tôi coi tiếp vở *Vua sư tử* được chưa?”

“Hắn ta được gọi là Crayak,” người Ellimist điềm nhiên tiếp, đoạn nhìn thẳng vào tôi. “Cậu đã trông thấy hắn, và hắn cũng đã thấy cậu rồi, Jake ạ.”

Ồ phải! Con mắt độc nhất, một hình thù nửa sinh vật nửa máy móc, không tay...

Lần lượt từng đứa bạn tôi nhìn cả vào tôi, những cái nhìn thách thức, dò hỏi, bình thản, nghi hoặc, thương xót.

“Khi tên Yeerk chết trong óc cậu, cậu đã thấy đường thẳng chắn giữa cái chết và sự sống; cậu đã phá vỡ sự ảnh hưởng của chiều không gian, vốn che phủ không cho loài người thấy những gì vượt quá tầm nhận thức của mình.” Người Ellimist nói rành rọt. “Và đúng lúc đó, Crayak đã nhìn thấy cậu. Ngay tức khắc, hắn hiểu là tôi đã biết cậu, đã tiếp xúc và liên lạc với cậu. Hắn cũng hiểu rằng cậu chắc chắn đóng một vai trò nào đó trong kế hoạch của tôi.”

Crayak. Vậy là cơn ác mộng của tôi đã có tên. Crayak. Con mắt đỏ lừ nhìn tôi chòng chọc trong giấc mơ. “Sắp rồi,” nó gằn giọng. “Sắp rồi.”

Một cảm giác rùng mình chạy suốt cơ thể tôi. Sợ nổi da gà. Đúng rồi, người Ellimist bảo rằng

Crayak rất mê thưởng thức nỗi sợ của những loài khác. Vậy là, hắn đang khoái trá nhâm nhi nỗi sợ rúm ró của tôi sao?

“Cách đây một trăm triệu năm, chúng tôi - tôi và Crayak - đã tuyên chiến.” Người Ellimist nói.

Đột nhiên, cả khán phòng biến mất. Bọn tôi đứng xó rớ trong một không gian trống trơn, đen ngòm và người Ellimist không còn là một cô bé nữa, ông đã hiện nguyên hình là một vầng sáng rực rỡ.

CHƯƠNG 3

Những vì sao! Cơ man nào là sao! Những chấm sáng trắng chói lòa, càng ngày càng gần hơn, khổng lồ ra trong những cái vạc khí nóng hừng hực chiếm trọn cả bầu trời.

Giọng nói của người Ellimist bây giờ đã ở trong đầu tụi tôi, sang sảng như sấm truyền, nhưng nghe thật buồn bã. <Ta muốn ngăn chặn sự hủy diệt của hắn. Còn hắn, hắn muốn xóa sổ ta.>

Thình lình, tôi thấy mình đứng bồng bềnh trên không, chẳng tựa vào cái gì cả. Đó là khi những ngôi sao bắt đầu lu mờ rồi phụt tắt ngúm, như thể bạn đang nhìn một đồng than hồng rực đột nhiên biến thành tro bụi xám xịt.

<Kết cục là một tình thế mà cả ta và Crayak đều không chịu đựng nổi. Cuộc chiến của hai chúng ta đã tàn phá hết một phần mười dải thiên hà, tiêu hủy hàng triệu mặt trời, hàng triệu hành tinh, và hàng tá những loài nhạy cảm.>

Trước mắt tụi tôi - hoặc vắt ngang qua óc tụi tôi - là hình ảnh những sinh vật đủ mọi hình thù, kích thước và màu sắc quá lạ chạy vụt qua như ánh chớp. Tôi thấy những loài động vật có vú khổng lồ, những loài côn trùng siêu nhỏ, những loài chuyên sống dưới biển, những loài trôi dạt dềnh trong không khí...

Rồi lần lượt, tất cả bỗng mờ đen đi y như mặt trời của chúng.

<Hàng tá những giống loài nhạy cảm và vô khối những loài tương đối nhạy cảm khác đã bị tiêu hủy hoàn toàn chẳng vì lý do gì cả! Nhưng chính Crayak cũng bị hao tổn. Những sợi dây không gian-thời gian - những phần mềm điều khiển dải thiên hà, theo như cách nói của loài

người - cũng bị đứt đoạn, hoặc bị xoắn vặn lại trước sự va chạm sức mạnh và năng lượng của cả hai ta. Cả ta và hắn đều kiệt quệ sau cuộc chiến...>

Một lần nữa tôi lại bơi trong không gian *n-hướng* - cái không gian mà bên ngoài hay bên trong đều chẳng mấy may có ý nghĩa gì; cái không gian mà tôi có thể dễ dàng thấy đằng sau-đằng trước, bề mặt-trong ruột, hạt nhân-lớp vỏ của các hành tinh.

Tôi thấy những sợi chỉ tự teo quăn vào bên trong, biến mất rồi lại xuất hiện, vặn vào xong lại xoắn ra, và đan quện vào nhau chẳng theo một trật tự, khuôn mẫu nào cả.

Tiếp theo, tôi trở lại không gian bình thường. Tất cả những cơn gió, hạt nhân và sợi chỉ đã trở về chỗ cũ của chúng - thu lại và ẩn sâu bên dưới bề mặt các thứ.

<Cả ta và Crayak đều biết rằng mình không bao giờ có thể tiến hành chiến tranh được nữa. Ít ra là không có chiến trận công khai, nhưng cuộc xung đột đã được lèo lái theo cách thức hoàn toàn khác. Chiến trường khốc liệt nhường chỗ cho một bàn cờ nghệt thờ. Đó là trò chơi của những quy tắc, luật lệ và những giới hạn...>

Trôi dạt dờ qua tầm nhìn của bọn tôi là những hình ảnh ran nứt về các động thái phối hợp giữa tụi tôi và người Ellimist. Cái lần ông ta “xúi” tụi tôi trốn khỏi Trái Đất để tham gia vào trò chơi bảo tồn loài người đang lâm nguy. Lúc ông ta sử dụng Tobias để giúp hai người Hork-Bajir vừa trốn khỏi vũng Yeerk tìm ra lãnh địa tự do. Và khi ông ta dùng quyền năng kéo Hoàng tử Elfangor ra khỏi cuộc sống hạnh phúc trong hình dạng con người, để dẫn thân vào thế giới tranh đấu khốc liệt, vào những cơn đau vật vã và cuối cùng chết thảm thương trên cương vị là một chiến binh Andalite.

Ông hoàng Elfangor - người cha thật sự của Tobias, và là người đã truyền cho tụi tôi công nghệ biến hình.

Lần nào tôi cũng thấy người Ellimist cố giới hạn sự liên can của mình, né tránh những gì ổng có thể làm.

<Trái Đất là một phần của cuộc chơi giữa ta và Crayak. Hắn buộc bọn Yeerk thâm tóm loài người, để rồi sau này chúng sẽ bị một loài khác nham hiểm và độc ác hơn chinh phục. Tuy nhiên, Trái Đất không phải là nguyên do ta đến tìm các bạn vào lúc này...>

Sô diễn của người Ellimist kết thúc. Tụi tôi trở lại khán phòng, như thể chưa hề rời khỏi đó. Và người Ellimist trở lại là cô nhỏ tên Beth.

“Cuộc chơi của chúng tôi đã nhì nhằng kéo dài hàng triệu năm,” người Ellimist nói. “Và không ít thì nhiều, chúng tôi chấp nhận sống theo những quy tắc, luật lệ. Nhưng bây giờ, nguy cơ bùng nổ chiến tranh lại nhen nhúm. Ngõ cụt là ở chỗ: ta không cho phép Crayak thống lĩnh một loài nhạy cảm có tên là Iskoort; và Crayak cũng nhất quyết không để cho ta cứu loài này. Đó là một loài có vai trò tạo nên bước ngoặt trong không gian-thời gian. Nếu Crayak xóa sạch được họ thì sức mạnh của hắn sẽ mạnh lên gấp bội; hắn sẽ gần với mục tiêu của mình hơn bao giờ hết; lực lượng của hắn sẽ trở nên bất khả chiến bại...”

“Bao gồm cả Yeerk nữa chứ?” Tôi hỏi.

“Phải, bao gồm cả Yeerk - chúng sẽ được hưởng lợi từ những sự thay đổi mà tôi không thể giải thích cho loài người, hay thậm chí cho cả người Andalite hùng mạnh,” người Ellimist nói thêm với một nụ cười thép nhưng dịu dàng dành cho Ax.

<Rồi chuyện gì xảy ra? Một lực lượng không thể đánh bại và một mục đích bất di bất dịch?> Tobias hỏi. <Ai đưa ra? Ông hay là hẳn?>

Người Ellimist nói, "Tôi sẽ kể xong câu chuyện. Và các bạn sẽ quyết định."

"Chúng tôi á?" Cassie thốt lên.

“Crayak và ta đã thỏa thuận: Để quyết định số phận của loài Iskoort. Nếu Crayak thắng, ta sẽ phải chịu để cho loài Iskoort bị một loài khác tấn công và tiêu diệt.”

<Loài nào vậy?> Ax hỏi.

“Howler,” người Ellimist đáp. “Trước đây các bạn có nghe về loài này rồi đó.”

Tôi gật đầu chậm chậm. Đúng, tôi đã từng nghe nói về loài Howler rồi.

“Crayak và ta chấp nhận giải quyết vấn đề này bằng một cuộc tỉ thí giữa những nhà vô địch. Những nhà vô địch của hẳn đấu với những nhà vô địch của ta. Hẳn chọn ra bảy tên Howler, và ta cũng đặt bảy nhà vô địch của mình ra thăm đấu.”

“Tức là sao? Một trận bóng à?” Cassie hỏi.

"Không, nếu là trận bóng thì phải có mười một người trên sân, không phải bảy," Marco đáp.

“Bảy người Howler chống lại bảy người của ta,” người Ellimist nhấn mạnh. “Kẻ thắng cuộc sẽ quyết định cục diện cuối cùng.”

“Thế điều đó mắc mớ gì tới tụi tôi hả?” Rachel hùng hổ.

“Ô nào Rachel,” Marco nhắc. “Một...” nó chỉ vào tôi. “Hai...” nó chỉ vào Rachel. “Ba, bốn, năm, sáu,” nó chỉ vào Ax, Cassie, Tobias và chính mình.

“Mới chỉ có sáu,” Cassie la lên. “Ổng cần bảy người mà tụi mình chỉ có sáu. Đó đâu phải là điều ổng muốn, phải không?”

Người Ellimist chẳng nói chẳng rằng.

Cassie thốt lên một từ mà trước đây tôi chưa hề nghe nhỏ nói bao giờ. Và hỏi: “Ông muốn *tụi* tôi là những nhà vô địch của ông hả? Để cứu loài Iskrat sao?”.

“Iskoort,” Người Ellimist nhẹ nhàng chỉnh lại.

“Tui hổng biết là sẽ được vinh danh hay bị đánh dấu xóa sổ đây.” Marco gay gắt nói. Rồi thêm, “Ồ, chờ đã, tui biết rồi. Chắc chắn hổng phải là “được vinh danh” rồi.”

“Điều này tùy thuộc vào sự lựa chọn của các bạn,” người Ellimist từ tốn nói. “Quyền quyết định là hoàn toàn của các bạn.”

Ông ta biến mất. Ax biến mất. Tobias cũng biến mất luôn. Còn lại bốn tụi tôi chổng chơ ở những hàng ghế sau.

Thế rồi thời gian trở lại ngay tức khắc. Những vũ công khéo léo đáp xuống sàn sân khấu sau một cú nhảy dài nhất trong sự nghiệp của mình.

CHƯƠNG 4

Tụi tôi ngồi lại đến hết vở diễn của ban nhạc Vua Sư Tử. Dường như cả đám đều ít nhiều mụ mị đi sau sô-diễn-đặc-biệt-hiệu-quả của người Ellimist đã đặt ra cho tụi tôi.

Ngay khi vở diễn kết thúc, tụi tôi đều túa ra cửa. Hình như trong chương trình còn có một bữa tiệc sau đêm diễn nữa nhưng một nửa trường đã bỏ qua vụ đó và tụi tôi cũng vậy.

Tụi tôi tụ tập lại ở khu chuồng thú nhà Cassie, còn được gọi là Dưỡng Đường Thú Hoang. Tôi đoán đây là tuần nhàn nhã của dưỡng đường. Nhiều cái lồng bỏ không, bình thường thật hiếm thấy như vậy. Vì thế trông nơi này có vẻ hoang vắng.

Tobias đang ở đó đợi tụi tôi. Cả Ax nữa, trong cái lột người đẹp trai kỳ quái hết biết của anh. Anh hoàn hình lại ngay thành Andalite. Cả đám không hề mất công mào đầu mà đi thẳng vô chuyện.

“Thật điên khùng!” Marco la lên ngay khi Tobias đảm bảo rằng hồng có ai đang nghe lén. “Sinh vật hùng mạnh nhất dải thiên hà, một kẻ có thể làm biến mất hoàn toàn cả Trái Đất chỉ bằng một ý nghĩ, mà lại cần tụi mình trợ giúp sao?”

“Làm như tụi mình chưa đủ chuyện để lo không bằng,” Rachel hậm hực để thêm.

<Có lẽ lý do duy nhất để tham dự cuộc thí nghiệm này là vì nó sẽ giúp ích cho tụi mình ở một vài khía cạnh nào đó,> Ax dò đoán. <Đáp ứng quyền lợi bản thân.>

<Mình nghĩ tụi mình sẽ có lợi đó,> Tobias nói. <Trước đây người Ellimist đã từng giúp tụi mình rồi mà.>

Rachel ném cho cậu ấy một cái nhìn tối sầm đầy tức giận. “Ông cũng từng bẫy tụi mình thì có. Biểu tụi mình là sẽ làm một chuyện và rồi thực hiện theo cách khác. Tụi mình hồng biết tí ti gì về ông hết. Thậm chí tụi mình cũng hồng biết Ellimist là một hay nhiều hơn một người. Phân nửa câu chuyện, ông xưng “chúng tôi” rồi sau đó lại xưng “tôi”. Vậy thì tại sao ông lại là người Ellimist chứ? Ông thành linh lòi tụi mình chạy quanh bất cứ khi nào ông cần, rồi thì ông biểu tụi mình ngồi yên đó.”

Tôi biết nhỏ đang ngầm ý cái gì. Tobias đã từng nghĩ người Ellimist sẽ cho cậu ấy trở lại hình dáng cũ. Nhưng thay vào đó, ông chỉ đơn giản cho Tobias lại quyền năng biến hình.

Nhưng điều đó hồng phải là điều dối trá hay chơi khăm. Không hẳn vậy. Ông đã hứa cho Tobias những gì cậu ấy muốn. Ông đã giữ lời. Chỉ có Rachel hồng chấp nhận thực tế rằng chính Tobias đã lựa chọn, và đến giờ vẫn chọn ở lại kiếp điều hâu.

“Sao cái tên Howler nghe quen quen?” Cassie phân vân. “Hình như mình đã nghe nó ở đâu rồi nè.”

“Đó chính là những kẻ đã hủy diệt người Pemalite, đấng sáng tạo của người Chee,” tôi nhắc. “Bảy người chúng ta sẽ phải chống lại bảy tên Howler.”

“Bảy người á? Tui đếm đi đếm lại mới thấy có sáu hà,” Marco la rùm.

“Mình nghĩ mình biết người thứ bảy là ai rồi,” tôi nói.

Marco tròn tròn mắt lên. “Erek hả?”

“*Ghi điểm!* Còn ai khác quan tâm nhiều đến tụi Howler ác ôn hơn anh chứ?” Tôi giải thích.

Marco bỗng phá lên cười rần rần. “Erek mà đánh đấm gì! Anh là người máy được lập trình cứng nhắc rồi. Anh hồng chịu làm đau ai đâu. Anh sẽ mang theo cái chương trình ấy xuống mồ luôn đó. Ủa, mà tại sao tụi mình lại đi bàn nhau ba cái chuyện này thế, cứ như thế đây là thời

điểm tui mình chọn người vào đội tuyển á."

<Tui mình hạ gã Crayak này, thì có nghĩa tui mình hạ bọn Yeerk,> Tobias nói. <Người Ellimist mà thua, tui mình cũng sẽ thua.>

"Chờ chút coi, Tobias" Rachel nói. "Bồ biết là mình không lao tù vụ đánh đấm này -"

"Tới vụ đánh đấm khác, có lẽ," Marco xen ngang.

"- Nhưng tui mình có dám chắc rằng ở đây tui mình là sự lựa chọn duy nhất của người Ellimist không? Bộ khắp dải thiên hà này không còn ai có thể đối chọi ngang ngửa với lũ Howler sao? Tại sao phải là tui mình?"

<Có lý,> Ax tán thành. <Tại sao không phải là bảy chiến binh Andalite can trường, được huấn luyện kỹ lưỡng?>

Câu này khiến Marco giãy nảy. "Xin lỗi nha! Vậy tui này là cái gì, những kẻ nhu nhược chắc? Tui biến thành khỉ đột, bồ cứ là bồ đi nha. Đấu coi! Để xem 'mèo nào cắn mẩu nào'."

"À, có vẻ đây mới là thứ đáng làm đó. Hai đứa bồ uýnh nhau đi," Cassie nói khô khốc.

"Vậy thì thôi," Marco nói với một cú liếc mắt tinh quái, "quên tui với Ax đi. Vậy bồ với Rachel nha, hai người mặc bikini song đấu đi."

Rachel chỉ bình thản xòe tay ra và túm một nắm đầy tóc của Marco. "Có phải đó là những gì bồ mới nói phải không hở? Chắc hẳn mình đã nghe không kỹ."

"Tui từ chối trả lời trên cơ sở là bồ có thể nhổ trọc đầu tui."

Rachel buông tha cho Marco.

<Tui cũng thấy Rachel có lý, mà tại sao người Ellimist lại yêu cầu sự giúp đỡ của một đám nhóc như tui mình nhỉ?> Tobias nói về bản khoăn.

"Tui mình có thắng được không?" Cassie hỏi.

Câu đó làm cả đám sững lại. Nhỏ bước vào đứng giữa nhóm.

"Tui mình thắng được không? Tui mình có thể cứu nguyên một loài nhạy cảm và có lẽ cũng giúp chính loài người chúng ta được không? Có lẽ vụ này sẽ làm suy yếu bọn Yeerk theo một cách nào đó mà chỉ mình người Ellimist biết? Dường như đối với mình điều đó mới là vấn đề. Ý mình là, tui bồ biết đấy, mình hổng phải là Rachel. Mình ghét đánh đấm. Nhưng người Ellimist

đã đặt nguyên cả một loài lên bàn cân. Nguyên một giống loài. Có thể hàng triệu, có thể hàng tỷ sinh vật của loài đó. Và tụi mình thậm chí còn không tự hỏi coi tụi mình có nên làm chuyện này không? Làm sao mà các bồ không ít nhất là nên thử một keo?"

"Iskoort hử?" Marco bốn cột. "Giờ thì nhiệm vụ của tụi mình là cứu tụi Iskoort? Cái quái gì... Iskoort là cái thứ gì hử?"

Marco nhìn qua Ax, dang tay ra, dò hỏi. Ax lắc đầu. Đó là cử chỉ ảnh đã học lỏm từ tụi tôi. Dĩ nhiên, ảnh lắc đầu trong khi vẫn giữ đôi mắt cuống của ảnh đứng yên, nên trông khá kỳ cục.

<Tôi chưa bao giờ nghe về người Iskoort.>

Thông thường, với mấy vụ tầm cỡ như vậy tôi hổng bao giờ tự mình quyết định. Tôi được cho là thủ lĩnh của nhóm, nhưng với tôi thì có những lúc mà một thủ lĩnh có thể làm điều tốt nhất là để mỗi thành viên tự quyết định điều phải làm. Nhưng rõ ràng tôi cũng phải nói gì đó rồi.

"Mình nghĩ... mình nghĩ là có một điều gì khác nữa đang ẩn giấu trong ý tứ của người Ellimist khi ổng chọn tụi mình."

Mấy đứa kia đều nhìn tôi chăm chăm. Marco nheo mắt lại.

"Người Ellimist nói cái gì đó về chuyện bồ thấy tay Crayak này."

"Mình thấy hắc. Khi tên Yeerk đó chết trong đầu mình, mình đã thấy hắc. Và hắc cũng thấy mình nữa. Rồi kể từ đó... kể từ khi ấy mình toàn nằm mơ thôi."

Tự dưng cả đám lặng phắc.

Tôi ước gì mình đã giữ miệng đừng nói ra.

"Nghe này, mình... mấy bồ biết đó, mấy chuyện nằm mơ nghe có vẻ kỳ thiệt. Ai dám nói nó thiệt hay không? Nhưng mấy giấc mơ của mình thì có vẻ rất thiệt. Trong mấy giấc mơ đó mình thấy hắc. Gã Crayak đó đó." Tôi lắc mạnh đầu. "Mình biết chuyện này nghe có vẻ điên khùng."

"Ừa, Jake?" Marco nói. "Tụi mình đã lọt qua lần ranh của sự điên khùng kể từ khi Elfangor gọi: 'Ê này, tụi nhóc, muốn biến thành động vật không hả?' rồi còn gì?"

Tôi mỉm cười. Đương nhiên đó không chính xác là câu Elfangor đã nói. "Mình chỉ cảm thấy là những giấc mơ đó không hoàn toàn chỉ là mơ thôi. Mình thấy hắc. Và hắc cũng nhìn mình. Và lần nào hắc cũng chỉ nói có hai từ."

"Là hai từ gì?" Cassie nhẹ nhàng nín tay tôi. "Hắn nói gì?"

""Sắp rồi.' Hắn chỉ nói 'sắp rồi.'"

"Ui chao," Marco hít hà. "Tui cảm thấy xương sống gai cả lên rồi nè.

"Vậy tất cả chuyện đó nói lên được điều gì hở?" Rachel hặc hỏi. "Cái gã Crayak đã không khoái tui mình, vậy nếu tui mình đi và so găng với đội tuyển của hắn thì sao? Lỡ thắng nữa thì sao? Thì gã khoái tui mình hở? Mình không nghĩ vậy đâu nha."

<Đặt cược thêm,> Tobias nói.

Tôi gật đầu. Không đưa nào khác để ý cái đó.

<Người Ellimist và Crayak có sự kiện chính để quan tâm rồi, ấy là: loài Iskoort sống hay chết? Nhưng có lẽ họ còn có thêm một hành động nào đó bên lề nữa. Tui mình nè. Có lẽ đó là lý do ổng chọn tui mình. Có lẽ còn có một cấp độ khác.>

"Cấp độ khác nào?" Rachel thắc mắc, tỏ ra hoang mang.

<Mình không biết,> Tobias thừa nhận. <Nhưng vấn đề là: Nó tùy thuộc vào việc gã Crayak đó chống lại người Ellimist. Dẫu sao thì tên Crayak này cũng đã có ý đồ trừng phạt Jake rồi. Chưa nói tới chuyện gã có hậu thuẫn cho bọn Yeerk không. Cũng chưa kể tới là tui mình đã biết tui Howler tề tới cỡ nào. Người Ellimist sẽ hổng chọn tui mình nếu ổng không nghĩ là tui mình sẽ có cơ hội.>

Cassie gật đầu. Nhỏ theo. Vậy là hai phiếu thuận. Tôi nhìn Ax.

Ảnh nhovn nụ cười lạ lùng kiểu Andalite. <Nếu chúng ta có thể hạ bọn Yeerk...>

Vậy là ba người đồng ý. Tôi nhìn sang Rachel.

"Ồ, thôi nào, anh còn phải hỏi nữa chắc? Hổng có con quỷ vũ trụ Crayak nào dám đánh bại người anh họ của em đâu á," nhỏ nói, nở nụ cười rạng ngời như Người Mẫu trang bìa tạp chí.

Quay lại với Marco. Nó có vẻ đầy hoài nghi. Tôi đã thấu hiểu cần phải tin tưởng vào sự hoài nghi của Marco.

"Sao hở?" Tôi hỏi nó.

"Trước hết, tui khẳng định là *tui theo*," Marco nói. "Nhưng tui muốn làm sáng tỏ một điều: Người Ellimist hổng bắt ép tui mình, ổng hỏi tui mình, tùy tui mình quyết định. Và có thể ổng

đúng ở điểm là tụi mình có thể làm được chuyện này. Nhưng một phần lý do khiến tụi mình đồng ý là do Crayak lắng nghe bám theo Jake. Và tay Crayak này cũng chơi cùng ván cờ lâu dài và kiên nhẫn như người Ellimist đang chơi vậy."

"Vậy bồ đang muốn ám chỉ điều gì hở?" Cassie hỏi.

"Tui đang nói là có lẽ gã Crayak cũng muốn tụi mình tham gia. Có lẽ gã cũng muốn tụi mình đồng ý. Và mấy bồ biết sao không? Rõ là gã hổng nghĩ là tụi mình thắng được rồi."

"Vậy thì hãy bỏ phiếu," Rachel đề nghị. "Mình sẽ đi!"

"Mình cũng đi," Cassie tán thành.

Cuối cùng sáu trên sáu đều đồng ý đi.

"Đồng tâm nhất trí rồi nha." Marco hớn hờ nói.

Tôi lắc đầu. "Chưa đâu. Phải chờ xem Ereك có tán thành vụ này không đã..."

"Đi," một giọng nói nữa cất lên.

Ảnh đột ngột xuất hiện, đứng ngay giữa đám tụi tôi. Một cậu bé trông vẻ ngoài bình thường. Hay đó là điều mà bạn cho là như thế. "Cậu bé" là một hình chiếu ba chiều. Bên trong hình chiếu đó là một người máy. Một người máy đã từng giúp xây dựng nên kim tự tháp Ai Cập, người đã tự tạo hàng trăm dạng hình chiếu người, mỗi hình người như thế làm ra vẻ già đi, rồi chết, và rồi lại tái xuất hiện dưới hình chiếu một người mới khác.

"Anh đã biết chuyện rồi phải không?" Tôi hỏi Ereك. Đầu đó sâu thẳm trong trí não mình, tôi đã nhận ra là tôi bắt đầu quen với hiện tượng kỳ quái là người ta có thể đột ngột hiện ra từ không trung. Khi người Ellimist bắt đầu can dự vào, thì những thứ như thế trở nên hoàn toàn bình thường.

"Ừ, tôi biết chuyện rồi," ảnh nói kèm theo cái gật đầu. Gương mặt ảnh nghiêm nghị, môi mím chặt lại. Tôi cảm thấy bên trong khối người máy không biết bạo lực là gì ấy đang ùn réo một cơn giận dữ dội.

"Người Ellimist đã cho tôi biết," Ereك xác nhận. "Nếu các bạn chấp nhận, tôi sẽ đi. Tôi... tôi cần phải đi."

"Nhưng anh không thể đánh nhau mà," Rachel nói huých toẹt. "Không phải là phỉ báng, nhưng tôi thà rủ Jara Hamee hay một người Hork-Bajir tự do nào đó còn hơn. Tụi tôi cần sức chiến đấu..."

“Phải, nhưng chỉ thế thôi chưa đủ.” Erek lắc đầu. “Các bạn không thể đánh bại tụi Howler trong cuộc chiến giáp lá cà được đâu. Chúng quá lợi hại và dễ sợ. Các bạn phải cần nhiều hơn phép biến hình. Các bạn cần phải suy nghĩ và hiểu rõ chúng. Trong khi tôi biết rõ người Howler...”

Lý lẽ của Erek khiến Rachel ngẩn tò te. "Cũng có lý."

<Các bạn lựa chọn xong chưa?> Một giọng sấm vang lên.

Tôi thở dài. “Ừm, nhưng ông phải cho tụi tôi thư thả vài ngày để...”

PHỤT!

<Những người lạ! Người lạ! Hãy bán cho ta ký ức của các người! Hãy bán chúng cho ta, ta van xin các người đó...>

Tôi đang nhìn trân trân vào một gương mặt xấu xí, tệ hại đến nỗi bà mẹ sinh ra nó chắc cũng không thương nổi.

“Howler?” Tôi run run hỏi.

<Không, đó là Iskoort> người Ellimist trả lời <GIA ĐÌNH các bạn tuyệt đối không được biết các bạn đã ra đi. Nhưng nếu các bạn hy sinh...>

Ông ta bỏ lửng câu nói ở đó. Ông không cần giải thích thêm.

“Khi nào thì cuộc đấu bắt đầu?” Tôi gào lên, cố tránh nhìn gương mặt Iskoort đang dí sát vào mặt mình.

NÓ ĐÃ BẮT ĐẦU RỒI.

CHƯƠNG 5

“Ai phát minh ra nơi này thế nhỉ, Bác sỹ Seuss[5] chắc?” Marco hỏi.

Tại tôi đang lơ lửng giữa trời, cách mặt đất của Iskoort nhiều dặm, trên một cái sàn không hề có thanh vịn, không hề có khung che hay dấu hiệu cảnh báo nào. Chỉ là một mặt phẳng ngừng lại đột ngột giữa trời.

Bên dưới tại tôi là một cấu trúc vắn vẹo, nghiêng ngả, được dựng trên những tia chống đỡ khổng lồ. Sàn nhà, tôi đoán thế, tất cả đều dính nhau đó đây, cột chống chọc lên chỗ nọ chỗ kia. Ở bên trên tại tôi cũng tương tự như thế. Rất nhiều tầng lầu đồ sộ vươn cao ngút ngàn, không chừng chạm tới tận mặt trăng - nếu như hành tinh Iskoort này cũng có mặt trăng.

Toàn bộ cấu trúc Tháp được xây bằng bê-tông khối, gạch, hay những mảnh vật liệu màu sắc lòe loẹt, hết những mảnh ghép hình khổng lồ của trò chơi Lego được sắp xếp ngẫu hứng, cùng với những vật chêm to cỡ những tòa cao ốc, tất cả tạo thành một ngọn tháp cao cả trăm dặm, với những tầng lầu cao thấp lộn xộn: cách nhau một mét rưỡi, hoặc một trăm năm mươi mét, thậm chí cả năm dặm...

Tôi vội nhảy lùi lại khỏi gờ mặt phẳng, cảm thấy bao tử mình lộn ngược và tìm muốn ngừng đập. Hồi nãy tôi đã phải đẩy đám người Iskoort đặc nghet ra để được an toàn, cố đừng để xảy chân mà sa vào cú rơi bất tận kéo dài nhiều tiếng đồng hồ.

“Lùi lại!” Tôi xua.

Nhưng bây giờ cả đàn Iskoort đang ầm ào tiến về phía tại tôi như vũ bão. Từ cơ hoành trong bụng chúng phát ra những tiếng rú the thé và những giọng truyền ý nghĩ oang oác. Chúng hớn hỏ và nhiệt tình xô đẩy tại tôi ra phía gờ cạnh.

“Rachel!” Cassie la thất thanh.

Tôi quay phắt sang trái. Rachel đang chơi với, chỉ còn dính lại mỗi hai gót chân nhún nhảy trên gờ mặt phẳng.

“Không!” Tôi thét rầm khi nhỏ hết giữ thăng bằng nổi nữa và rơi nhào xuống.

Tôi chỉ kịp thấy một thoáng chuyển động lơ mờ. Khi cái khối lù mù ấy ngừng lại thì hóa ra là Erek - bàn tay ảnh chĩa ra đỡ lấy Rachel, cứ như nhỏ nhẹ hều bằng cục kẹo vậy.

Erek đặt Rachel trở lại sàn.

“Erek à, tôi đã nói với anh rằng lúc nào tôi cũng muốn có anh đi cùng trong suốt phi vụ này chưa nhỉ?” Rachel nói mà giọng thì run rẩy.

“Lùi lại, đồ khùng!” Rachel hét đám Iskoort lâu nhâu, đang không ngớt rú rít inh ỏi.

<Ta sẽ mua ký ức của các bạn!>

<Hãy tới thăm quán trọ tuyệt vời của tôi!>

<Đưa tôi quần áo các bạn và tôi sẽ trả bằng thẻ tín dụng!>

<Ê! Hãy ăn những ấu trùng này! Hãy để chúng ấp và tụi tôi sẽ chia tiền lời cho hậu duệ của các bạn!>

<Các bạn bốc mùi thú vị quá! Hãy để tôi chà rửa các bạn!>

Một tên thì thảo với riêng Ax: *<Hãy gia nhập hội của ta và bọn ta sẽ bán bộ lông của mi như là thuốc độc gachak.>*

“Gì thế này?” Marco la bài hãi. “Hành tinh của những tiểu thương hả? Lùi lại! Tất cả mấy người, lùi lại!”

“Ui trời, mình nghĩ rất nhiều thương gia của khu Nordstrom đang có mặt ở đây. Sao thấy bình quá trời! Để mình lo vụ này cho. Mình biết cách tống khứ đám gian thương bố lão này,” Rachel nói, đoạn len lên phía trước, đứng hai tay chống nạnh, nhỏ hất hàm hỏi. “Tụi tôi tới đây để dùng toa-lét. Mấy người vui lòng chỉ cho tôi nhà vệ sinh của các quý bà nằm ở đâu?”

Đám Iskoort trở mắt lên, trao tráo nhìn bọn tôi. Vài tên tự động bỏ đi một nước, vài tên ngoan cổ nhìn bọn tôi đến cùng, xem tụi tôi có hạ cổ tham gia thương vụ nào hay không.

Tôi nhìn Cassie và cả hai tụi tôi cùng thở hắt ra.

“Sao?” Nhỏ hỏi. “Tụi mình làm gì bây giờ? Cứ đứng ì ra đây đợi bọn Howler đến đánh đòn sao?”

Tôi dòm láo liên ra xung quanh, ráng bao quát hết cái nơi quái gở này. Thật chẳng thể hiểu nổi cấu trúc của nó. Tầng lầu tụi tôi đang đứng chỉ có mỗi một phòng, cách lầu trên ít nhất là ba chục mét. Trên sàn rải rác những cụm nhà nhỏ, trông như những căn lều tuyết của người Eskimo. Cái thì màu vàng, cái thì màu trắng, rồi xanh da trời và đỏ. Vài cái dính chùm nhum lại thành nhiều lớp. Có cái đứng một mình.

Đám Iskoort nhộn nhịp vào ra những khu lều tuyết, hoặc đi lên đi xuống những bậc thang cong queo nối các tầng lầu với nhau. Trông họ có vẻ tất bật, ai cũng vội vội vàng vàng.

Người Iskoort có cái đầu như đầu kên kên, gương vầu ra trước trên chiếc cổ ngẳng, trở ra khỏi đôi vai hình ovan, bèn bẹt. Từ hai bên vai thông xuống hai cánh tay, mỗi cánh tay có ba đốt, kết thúc bằng một bàn tay có một ngón dài lêu nghêu như xúc tu và hai móng vuốt nhỏ cong khoằm, sắc lẹm.

Họ bước đi mà như bò giật lùi trên đầu gối. Chẳng qua vì hai cẳng chân ú na ú nu dài cả sáu bảy tấc cứ doae bấp chân về trước, tạo thành cái đầu gối đung sát sạt mặt đất, trông y hệt như họ đang quỳ mà đi. Cuối cẳng chân là bàn chân có một ngón dài quắp quắp và hai móng vuốt lòi ra hai bên miếng đệm dày.

Phần thân giữa của họ không mặc quần áo, nhúm nhú xếp nếp như một chiếc đàn phong cầm[6] làm từ những đụn thịt và động mạch màu hồng. Nó nhúc nhích, phập phồng mỗi khi giọng truyền ý nghĩ eo éo, kèn kẹt của người Iskoort cất lên.

"Phim *Bà Giữ Trẻ*," Cassie bình luận.

"Gì cơ?"

"Âm thanh đó đó. Nghe giống giọng Fran Drescher, người lồng tiếng trong phim *Bà Giữ Trẻ*. Mình không có ý chê bai bà ấy đâu nha."

<Mình không nghĩ là Fran có khả năng lang thang ở đây để mà nghe lỏm bồ đang nói xấu bà đâu,> Tobias nói thẳng tuột.

Phải công nhận là gương mặt Iskoort không có một nét nào khả dĩ coi được. Đó là một hình tam giác có đỉnh nhọn ở phía trên, không còn chừa chỗ cho mắt cự ngu. Thế nên, đôi mắt hồng hồng như mắt thỏ đành phải tá túc trên những cái vòi ngắn ngắn. Người Iskoort có miệng nhưng lại không dùng vào việc giao tiếp. Cái miệng đó gần như đóng im ỉm, chỉ chốc chốc mới mở ra để hớp không khí, và để lộ cái lưỡi mỏng lét màu xanh da trời và những cái răng nhỏ li ti cũng màu xanh.

Rachel nói, "Bồ biết là có vài người mà khi bồ mới gặp á, ngay tức khắc luôn, trước cả khi họ nói bất cứ câu gì, trước cả khi bồ có bất cứ ý tưởng là họ như thế nào, bồ đã hồng thích họ một chút xíu nào hết không? Ý mình là mới thoát nhìn đã không chịu nổi rồi í? Và hồng phải là do họ xấu xí hay là gì đâu nha, mà chỉ là có cái gì đó ở nơi họ khiến bồ muốn tránh xa?"

"Không biết," Cassie đáp. "Ít nhứt thì trước giờ mình không hề biết. Nhưng giờ thì thấy rồi."

Lại một bầy Iskoort khác ồ ạt bâu lấy tụi tôi, đầu bồ chừng về phía trước, mắt trở lên thô lỗ.

<Thứ lỗi cho chúng tôi, hỡi những người lạ! Hôm nay chúng tôi không biết là có người lạ ngoài vũ trụ tới. Chào mừng quý vị đến Thành Phố Sắc Đẹp! Các bạn có cần một hướng dẫn viên? Các bạn có muốn bán ký ức của mình hay bất cứ bộ phận cơ thể nào không cần thiết?> Tên cầm đầu đám Iskoort lên tiếng.

Cơ hoành của gã ta rung lên bần bật khi phát giọng truyền, những âm thanh èo ọ, thấp chồm rồi lại rít lên như một cái túi được thổi vào quá nhiều gió.

Tôi thở dài, suýt nữa thì bảo Rachel biến thành gấu xám để đuổi quách bọn họ đi cho rồi.

Nhưng Cassie bảo. “Nè mấy bồ, nếu họ nghiêm chỉnh về vụ hướng dẫn viên thì...”

“Ờ há, bồ nói đúng,” tôi nói nhưng không nhiệt tình lắm. “Ừ... này, tụi tôi cần một hướng dẫn viên dẫn đi loanh quanh... Hãy chỉ cho tụi tôi biết cần phải ở đâu.”

<Thế các bạn thanh toán bằng cái gì?> Tên Iskoort đòi hỏi, với một giọng há hức không hề che giấu.

“À... tụi tôi không... mang theo tiền,” tôi nói.

<Tôi sẽ là nhà hướng dẫn xuất sắc cho các bạn, loài ấu trùng à! Đối lại, tôi sẽ lấy tóc của cô ta.>

Tên Iskoort chỉ một ngón tay như cái vòi vào Rachel - chính xác hơn là vào mái tóc vàng óng ả của nhỏ.

CHƯƠNG 6

Cuộc thương lượng diễn ra thật gay go.

Tên Iskoort một hai đòi cạo đầu Rachel. Đáp lại, Rachel từ tốn dọa rằng trước khi điều đó xảy ra nhỏ sẽ ngắt đầu hắn đem làm bánh đá.

Cuối cùng, Rachel phải chịu mất một tấc rưỡi mái tóc vàng óng ả, chỉ còn dưới tai nhỏ một chút.

“Trông xinh xắn ra phết,” Cassie nhận xét.

“Đó là mái tóc của mấy con nhỏ chỉ dám mua quần áo ở tiệm L.L.Bean xoàng xĩnh,” Rachel lầu bàu.

Thật ra thì nhỏ xinh thật chứ chả đùa, bởi vì chính Erek đã cắt tóc cho nhỏ. “Tôi đã từng cắt tóc cho Catherine vĩ đại,” ảnh giải thích, có vẻ lấy làm tiếc - cứ như việc ảnh còn sống sót kể từ thời Moses[7] đi lang thang trong sa mạc là tội lỗi lắm.

Đổi lại tụi tôi có một hướng dẫn viên. Tên đầy đủ của gã là Guide, con của Người Bán Da, anh trai của Người Bán Sĩ Ký Ưc.

Guide là một Iskoort trẻ tuổi, nhưng điều đó không khiến gã ta ít gây ra bực mình hơn. Hành động đầu tiên gã làm là cố thỏa thuận thêm bằng cách gạ Ax biểu cho gã cái chân sau và một nửa chiếc đuôi.

Ax nói không cái rụp.

Marco xuống giọng, "Anh biết gì không hở? Anh cứ dắt tụi tôi đi quanh đi, Guide, rồi Ax sẽ cho anh cái chân sau và nửa cái đuôi của anh đó."

Dĩ nhiên Guide hiểu rõ hàm ý đe dọa trong đó nên gã cũng trở nên dễ tính hơn trong các vụ mặc cả về sau. Cách vài giờ (chứ không phải liên tục) gã mới đòi ký ức, quần áo, tóc tai vớ vẩn và vài bộ phận cơ thể lật vặt của tụi tôi.

"Nè, Guide, anh đã bao giờ nhìn thấy người lạ ngoài-thế-giới chưa?" Tôi hỏi.

<Người lạ ngoài-thế-giới ư? Dĩ nhiên! Thành Phố Sắc Đẹp là ngôi nhà tạm thời cho rất, rất nhiều người lạ ngoài-thế-giới.>

"Chắc là họ bị núu kéo bởi vẻ quyến rũ của cư dân nơi này hả?" Cassie nói kháy.

Tôi bật cười. Cứ tưởng Cassie bao dung có thể yêu mến bất cứ ai chứ... nhưng ai dè, rõ ràng là cả nhỏ cũng có giới hạn.

<Tụi tôi muốn tìm thành viên của một loài có tên là Howler,> Tobias nói.

Lồng ngực của Guide bỗng hú lên tiếng tru trầm trầm. Cái miệng gã trề xệ xuống. *<Cái loài này lạ hoắc đối với tôi.>*

Tôi gật đầu và nhìn xuống sàn nhà đỏ hoét dưới chân mình. "Đừng có nói láo tụi tôi, Guide. Đã bao giờ anh gặp người Andalite chưa?"

Guide đưa mắt lăm lét nhìn Ax rồi đáp *<Chưa.>*

"Ồ, Andalite là loài có khả năng thần giao cách cảm. Họ có thể nhìn thấu gan ruột, tim óc anh và biết anh có nói dối hay không. Nếu anh mà xạo sự thì họ sẽ cho nổ tung đầu anh ra ngay."

Không ai bật cười. Mặc dù Marco ráng kiềm chế hết sức.

<Giờ Ax thành Vulcan[8] rồi hở?> Tobias hỏi tôi bằng giọng truyền riêng.

Tiếng rít của Guide rú lên rồi lại xẹp xuống. Chắc chắn nó phải mang một ý nghĩa nào đó, nhưng tôi không biết. Rồi gã bảo, *<Howler? Phải mi muốn hỏi Howler? Ừm, quanh đây có một, hai tên Howler.>*

“Chính xác là bảy,” tôi nhấn mạnh, “Chúng ở đâu? Và anh có biết vì sao chúng ở đây không?”

<Họ đến để giao thương như bao loài khác đến thăm viếng thế giới của tụi tôi. Họ bán ký ức để đổi lấy muối bora. Ký ức của Hower rất có giá trị.>

“Cái món hàng ký ức là cái gì vậy?” Cassie tọc mạch hỏi. “Những anh chàng này cứ luôn miệng đòi mua ký ức. Điều đó nghĩa là sao?”

Guide có vẻ ngạc nhiên. *<Mi chưa bao giờ xem trình diễn ký ức à? Nếu vậy thì đó sẽ là trạm dừng chân đầu tiên của chúng ta. Đó là một trò giải trí thú vị nhất!>*

“À thì ra ở đây các anh có cả trung tâm Super Bowl nữa cơ đấy.” Marco bảo.

“Chúng tôi luôn nghi ngờ rằng Howler có ký ức tập thể,” Erek bật nói làm tôi sững sờ. Nãy giờ anh cứ nín lặng, đến nỗi làm tôi đã quên mất là có anh đi cùng. “Tụi Howler có thể lưu giữ và truyền ký ức từ thế hệ này sang thế hệ khác.”

<Đúng, đúng.> Guide rồi rít xác nhận. *<Chính vì thế mà họ luôn đặt giá rất cao. Ký ức của họ kéo dài rất lâu và rất rõ ràng.>*

Tôi cảm thấy chán chường. Cho đến bây giờ, tụi tôi vẫn chưa biết được chút gì về hành tinh này cả. Có thể tụi Howler đang theo dõi tụi tôi và đột kích bất cứ lúc nào.

“Guide, anh đã xem ký ức của Howler lần nào chưa?” Cassie hỏi.

Gã cười hềnh hếch. *<Tôi là Thương Nhân, một thành viên danh dự của Bộ Thương Mại. Tôi chẳng quan tâm đến bạo lực hay cảnh tàn sát. Chỉ có thành viên của Bộ Tội Phạm và Bộ Gây Chiến mới mua ký ức của Howler.>*

Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng, cảm giác bồn chồn thường gặp như thể tôi bị lỡ không kịp làm một việc gì đó rất quan trọng. Tôi cảm thấy tụi tôi đang mất thì giờ trò chuyện với tay Iskoort này.

“Tụi mình không tới đây để viết bài luận về Iskoort, tụi mình đến đây để vắn cổ bảy tên Howler, xong xuôi tụi mình sẽ về nhà.” Tôi nói với vẻ cộc cằn, thô lỗ không ngờ.

Cassie có vẻ hơi bị tổn thương. Nhưng nhỏ nói bằng giọng rất bình tĩnh. “Theo mình nghĩ, nếu tụi mình phải đánh trận, tụi mình sẽ trên cơ hơn nếu biết tụi mình đang ở đâu và chuyện

gì đang diễn ra."

Tất nhiên là nhỏ nói đúng. Nhưng nổi bức tức khiến tôi không chịu thừa nhận điều đó. "Tụi mình cần một nơi làm căn cứ đóng quân để triển khai lực lượng, chứ không thể cứ đứng lắp lổ mãi giữa trời như thế này"

<Thế thì đi theo tôi!> Guide hét. *<Tôi biết một nơi thích hợp.>*

Gã phóng vù đi, di chuyển theo kiểu giật lùi quái gở, suốt dọc đường cứ rúc lên ồ ồ. Thế nhưng, thật đáng ngạc nhiên, gã lại tiến lên phía trước nhanh thoăn thoắt.

Tụi tôi lục tục kéo tới một tầng lầu mới, phần lớn màu xanh đậm, không hề có những cúp lều nhỏ, mà chỉ có một cánh đồng bát ngát những ống xy-lanh hình trụ cao sáu sấu tấc.

<Đây là kho tích trữ năng lượng,> Guide giải thích và dẫn tụi tôi đi xuống một cầu thang khác, dài hơn nhiều (nếu tính từ đỉnh xuống sàn nhà vàng xỉn bên dưới có lẽ phải dài nửa dặm). Tụi tôi phải ráng giữ đội hình ở giữa lối, chỉ có Tobias là thoải mái sải cánh bay xung quanh hoặc bên dưới các bậc thang.

Tôi đoán Erek cũng cảm thấy an toàn. Thiệt khó hình dung ra người máy mà bước lữ trón. Tầng lầu màu vàng mù tạt này đầy kịt Iskoort đang đứng đỉnh di chuyển dọc theo những đại lộ hẹp giữa những tòa nhà để trống hằn mặt trước. Thiệt dễ dàng nhận ra tầng này dùng để làm gì.

"Đây là siêu thị!" Rachel phấn khích la lên. "Kiểu chợ trời phương Đông."

<Phải, đây là khu chợ tầng thứ bảy mươi tám,> Guide xác nhận. *<Chúng ta phải mau mau đi khỏi đây.>*

"Cái gì? Không mua sắm gì à?" Rachel hỏi.

Vừa xuống tới sàn, tụi tôi lập tức bị một đám Iskoort vây kín. Chúng xúm lại, xô đẩy, giằng xé, la hét líu lo - tất cả đều sốt sắng mua bất cứ thứ gì tụi tôi có, và nóng lòng muốn bán bất kỳ thứ gì tụi tôi không có.

"Hèn chi mà gã giục bọn mình đi nhanh nhanh khỏi đây," tôi lẩm bẩm.

<Cái gì? Không, không phải vì những Thương Nhân đáng kính đó. Mà vì khu chợ này là nơi tụ tập ưa thích nhất của những thành viên Bộ Gây Chiến.>

Tôi có ba giây để suy nghĩ về phần đầu lời giải thích của Guide trước khi bị một cái gì đó xô mạnh xuống sàn.

CHƯƠNG 7

Tôi ngã ngựa, bị một khối nặng chẹn lên ngực. Một cái đầu xương xẩu với những cái sừng tròn trùng trục nhú ra nơi đỉnh đang dí sát vào mặt tôi.

“Howler!” Tôi hết hồn thét và giẫy giụa cổ lách ra, nhưng con quái vật đầu xương nhất quyết không chịu buông. Nó bổ cái đầu của nó vào tôi. Nhanh như cắt, tôi ngoắc đầu mình oạt sang bên né. Lỡ đà, đám sừng cùn đập cái cụp xuống sàn.

Tôi thực hiện một việc mà rất hiếm khi tôi làm, cho dù số trận chiến tôi tham dự nhiều hơn cả những gì tôi nhớ nổi: Tôi đang nắm đấm ra thui một quả ngay giữa cái miệng đang ngáp ngáp, khiến tên Howler bật ngựa ra sau. Lập tức tôi co căng lên, tì sát vào ngực và búng mạnh ra.

Bụp!

Tôi đập ngay giữa bụng tên Howler. Hắn bổ ngựa ra, mất thăng bằng. Không chậm trễ, tôi vùng đứng dậy liền.

Tất cả đám bạn tôi đều lâm trận ngay không kịp biến hình. Tobias đang cố rửa đôi mắt cuống cụt lủn của một gã Howler. Ax đang quất đuôi, cổ phát quang một cánh tay đang quăn cổ Cassie.

Rachel đá một đá vào chỗ hiểm của tên Howler khác. Một gã Howler đang cố vượt qua Ere, tuyệt vọng bổ đầu vào người ảnh trong khi ảnh chỉ việc đứng im.

Rachel đã biến hình thành gấu xám được một nửa và đang gầm gừ rống bằng cái giọng phần lớn vẫn là người.

Có cái gì đó không ổn rồi. Không ổn chút nào. Dù không biến hình mà tụi tôi vẫn dư sức đánh bại lũ này. Ere lại tỏ ra quá điềm tĩnh. Còn tôi lại vừa mới đập được một cú nữa vào giữa bụng một gã Howler. Nhưng... hắn rống lên tiếng rống của Iskoort.

“Ere! Đây có phải là tụi Howler không?”

“Không, đương nhiên là không.” Ảnh nói tỉnh queo.

Những kẻ đánh lén tụi tôi cum cúp rút lui. Có năm đứa cả thảy. Một tên chán nản dòm cánh tay cụt ngắn của mình. Bốn tên kia há hốc miệng nhìn tụi tôi và rên rĩ.

Chúng là Iskoort. Hồng giống Guide, đúng hơn là hồng hoàn toàn giống. Cơ thể thì có vẻ giống giống nhưng đầu và tay thì khác. Tụi này có cái đầu khá bự ở trên đỉnh, với hai mấu sừng tùm hum. Tay chúng cứng cáp hơn, và hài móng vuốt bự hơn cái xúc tu. Cẳng chân dẻo queo, không đẹp nhép, giúp chúng di chuyển lẹ làng hơn, thành bước đàng hoàng chứ không phải bò.

<Đây là những Iskoort của Bộ Gây Chiến,> Guide nói, y như đang giới thiệu đám học sinh từ trường khác đến. <Chính vì thế mà tôi bảo các anh mau mau lên. Họ không thích người lạ ngoài-thế-giới.>

<Họ sẽ càng ít thích tụi tôi hơn nếu họ còn gây hấn nữa...> Rachel gầm ghe.

“Mau ra khỏi đây thôi.” Tôi nói. “Rachel! Cứ giữ hình biến gấu xám. Ax, sẵn sàng nha. Vậy là đủ khổng chế lũ này rồi...”

Tụi tôi còn bị tấn công thêm hai lần nữa bởi hai băng Iskoort khác nhau của Bộ Gây Chiến trước khi tụi tôi tới được cầu thang kế tiếp. Xử tụi này cũng khá đơn giản, nhưng tôi cũng phải chịu vài vết thâm tím mình mẩy. Và khi cả đám an toàn thoát ra khỏi khu chợ, Rachel thốt lên những ý nghĩ bực bội mà nguyên đám tụi tôi, đứa nào cũng bắt đầu cảm thấy.

"Ai trả lời dùm tui cái nào: Chính xác là tại sao người Ellimist muốn cứu mấy tay này chứ? Tụi bắt đầu thấy có khi Crayak mới có lý rồi đó."

Tụi tôi đi thẳng xuống cầu thang, cuối cùng đã bắt đầu cười cợt về chuyện đấu với mấy tay Iskoort của Bộ Gây Chiến, cảm thấy hoàn toàn thoải mái và thậm chí còn hơi lên mặt vì đã đánh bại dễ dàng đám những tay sừng sỏ địa phương.

Cầu thang kế tiếp rộng hơn, vẫn không có tay vịn, nhưng tụi tôi đã quen rồi. Nó đủ rộng để lưu thông hai chiều lên xuống. Đi ngang qua tụi tôi là vài tay Iskoort, nhiều tay giống Guide, nhưng những tay khác trông có phần hơi khác.

Lại thêm một tầng lầu nữa, dài xuống khoảng sáu mươi thước. Guide đi khuất đằng trước. Tôi thì đang cười với vài trò hề của Marco.

“Howler!” Erek cấp báo.

"À, phải rồi," Marco nói. Nhưng nó quay ra nhìn. Và tôi cũng nhìn theo.

"Erek," Tôi hỏi, cố gắng hết sức bình tĩnh, "anh giỡn chơi hả?"

Gương mặt hình chiếu của ảnh bóng trở nên trắng bệch. Tôi tự hỏi cảm xúc hình chiếu đã tự

động bật lên mạnh tới cỡ nào sau ngần ấy thời gian ảnh đóng giả con người.

"Tôi không đùa đâu, Jake," ảnh nói. "Đó là một tên Howler."

CHƯƠNG 8

Gã Howler đang phăm phăm leo lên cầu thang. Tụi tôi thì đang đi xuống. Cả đám khựng lại.

Tên Howler vẫn đi lên. Hắn không quá to lớn. Nhỏ hơn một người Hork-Bajir. Bự con cỡ một đàn ông vạm vỡ. Đôi chân vòng kiềng làm tướng đi của hắn lúc lắc, liêu xiêu như hề. Hắn có hai tay, dài hơn đôi chân hắn. Bàn tay hắn na ná như bàn tay người nhưng lại có thêm một ngón cái lồi chỏi. Quái dị nhất là từ mỗi cổ tay lại chìa ra một bàn tay thứ hai - một dạng kẹp gấp với bốn móng thép cong quẹo, có thể hạ xuống bao trọn lấy lưng bàn tay kia hoặc giương tua ra ngoài.

Thân trên của nó cứ như được gắn ổ bi, cho phép cơ thể quay tròn đủ mọi hướng và giữ cho các móng vuốt luôn ở tư thế sẵn sàng lâm chiến.

Cái được gọi là đầu thật ra giống một đồng thịt nhùng nhằng, đen đui, da lù xì như bị nóng chảy. Nói chung, gã Howler nhìn hết một quái vật được nhào nặn từ nham thạch nguội. Bên dưới lớp da xếp nếp nứt nẻ màu đen của hắn là từng đường chỉ màu đỏ tươi. Trên khuôn mặt đó là đôi mắt xanh đẹp đến bất ngờ. Màu xanh ngọc lục bảo, như nó thường được gọi thế. Toàn bộ con mắt đều màu xanh dương, còn con ngươi thì màu xanh mắt mèo lợt hơn.

Tên Howler có vẻ thờ ơ với tụi tôi. Không quan tâm. Chẳng để ý gì.

Quanh thân mình gã quấn mấy vòng dây nịt lỏng lẻo, mỗi vòng dường như là một loại vũ khí riêng biệt. Có cả tia Nghiệt, cái gì đó trông giống súng tự động, dao, boomerang[9] kim loại và một khẩu súng nạp đầy phi tiêu.

Một kho vũ khí di động đang lù lù tiến lên.

Tôi ngoái lại nhìn Erek đang ở trên tôi một bậc thang. Gương mặt ảnh đang dao động. Hết mờ lại tỏ. Không biểu hiện cảm xúc gì mà chỉ đơn giản là mất tự chủ. Người máy bên dưới hình chiếu vẫn tiếp tục liếc ra.

Đôi mắt xanh vô tri của tên Howler bầu chặt vào Erek.

"Erek, bình tĩnh nào," Tôi nói, ráng tỏ ra bình thản.

Ảnh rung mình ráng kiềm chế và hình chiếu lại ổn định nhưng tên Howler tiếp tục dõi theo ảnh.

"Sáu chọi một, anh Jake!" Rachel la. "Tụi mình hổng còn cơ hội nào tốt hơn đâu."

Tôi cảm thấy bao tử mình thắt lại. Hai bên cầu thang đều có thể xảy chân trượt té như chơi. Ai mà biết bên dưới có những gì. Đây chẳng phải là nơi để đánh nhau, nhưng Rachel đúng: đã đến lúc rồi.

"Biến hình," tôi hạ lệnh. "Ax, dẫn đầu. Tobias bay cao lên. Guide, lùi lại. Erek, dẹp qua một bên."

Nghe có vẻ gay gắt hơn là chủ định của tôi. Nhưng trái tim tôi đang đập như trống trận và tôi đang cảm thấy, cảm thấy mồ hôi đang túa ra ròng ròng trên lưng. Vụ việc xảy ra quá sớm. Tụi tôi đều chưa sẵn sàng. Cả đám đều đang mệt vì mấy vụ xô xát với tụi Iskoort Bộ Gây Chiến.

Nhưng hầu như tôi đang thấy những bức tranh trong đầu tôi. Con mắt. Gã Crayak. Hình ảnh từ giấc mơ của tôi. Tôi gần như có thể thấy hắn đang cười. Chỉ như là một ảo ảnh của trí tưởng tượng của tôi, nhưng có vẻ rất thực.

Sáu chọi một. Sẽ không thể có cơ hội nào tốt hơn.

Tôi bắt đầu biến hình, gọi ADN của con cọp đang bơi lội trong máu tôi. *Con cọp sẽ bự con hơn tên Howler đó. Cả sáu đứa tụi tôi trong lối hình biến có thể đương đầu với tất cả thứ gì, tôi tự nhủ. Tụi tôi có thể chọi lại bất cứ thứ gì.*

Đôi mắt màu xanh lè có tròng tối quầng của gã Howler híp rip lại khi thấy tụi tôi dàn đội hình. Trên gương mặt hắc ín của gã nổi rõ sự ghen tị. Vâng, gã mê mẩn thuật biến hình - mê đến mức thành ra ghen tị.

Tôi cảm thấy quy trình biến hình bắt đầu rục rịch trong cơ thể mình. Bộ lông cọp cam vằn đen xổ ra từ bàn tay và cánh tay tôi. Chẳng kịp cởi bỏ quần áo ra nên tụi tôi đành chịu để chúng rách toác hoác. Màu cam của bộ lông lan rộng ra khắp cơ thể tôi. Những ngón tay của tôi phồng lên, da lòng bàn tay trở nên sậm màu, mu bàn tay thì có lông cam vằn trắng. Những móng vuốt cọp có thể cào toạc cửa xe hơi mọc ra, thay thế cho những móng tay loài người vô dụng của tôi. Tôi nghe thấy các cơ quan nội tạng của mình nâng lên, nhộn nhạo, thay đổi vị trí để phù hợp với cơ thể cọp. Cái đuôi dài lòi ra khỏi mấu xương cùng và ngay lập tức quật đen đét tới lui, biểu lộ sự kích động dữ dội.

Tôi đổ ập xuống trên bốn chân, đầu chúc xuống thấp hơn thân sau. Răng tôi to ra, lấp đầy miệng, rồi lại vổ ra như răng mèo. Cái miệng cọp của tôi thành hình, mặt chìa ra những sợi ria nhạy cảm. Mắt tôi, được cấu tạo để nhìn xuyên qua màn đêm như thể giữa ban ngày. Mũi tôi,

nhảy bắt mùi với bất kỳ sinh vật sống nào. Tai tôi, vểnh lên trước, rung lên hết sức tập trung.

Tên Howler giờ đây trông hồng có vẻ gì là đáng sợ lắm. Con cọp hồng thấy lo lắng. Con cọp biết rõ nó là sinh vật nhanh nhút, đáng sợ nhút trong rừng già. Con cọp hồng ngán cái sinh vật có mùi lạ kia.

Ax đang đứng trước tôi, vồng đuôi lên sẵn sàng ứng chiến, hai mắt chính ngó phía trước, cặp mắt cuống ngả ra sau dòm chừng tụi tôi. Rachel đã biến hình thành gấu xám. Một khối khổng lồ bồm xồm xám với sức mạnh có thể nhổ bật cả gốc cây. Marco biến thành khỉ đột, ngúc ngoắc cánh tay tới lui như đang đứng chờ xe buýt ở góc đường. Cassie biến thành sói. Bộ lông dày như áo giáp đàng sau cổ dựng đứng lên. Nhỏ dùn mình, nhe hàm răng bóng loáng, ướt rượt.

Tụi tôi gồm hơn cả tấn cơ bắp cùng với móng vuốt và răng, tất cả đều được điều khiển bởi trí thông minh của con người, có khả năng khơi lên những bản năng hoang dã nhất của loài thú.

Đối mặt với tụi tôi, chỉ là một sinh vật lạ đơn độc, tầm vóc cỡ một người lớn.

Tôi chợt nhận ra Ereկ đang lăm bắm cái gì đó. Mải quan sát tên Howler, tôi không để ý ảnh đã nói cả mấy giây rồi.

“... sẽ làm tê liệt và làm đông cứng ý thức... Nếu nó lại gần nó sẽ phập những răng kim cắm vào quai hàm trên quai hàm dưới...”

<Ereկ, anh nói gì mà như gây mê vậy?> Tôi ngắt ngang.

“Đó là lý do vì sao chúng được gọi là Howler[10], Jake. Tiếng tru dội óc. Sẵn sàng...”

Bàn tay tên Howler động đậy, sờ soạn tìm vũ khí.

CHƯƠNG 9

“**H**hrrroowwrr!” Tôi gầm lên, tiếng gầm có thể làm cho những kẻ dũng cảm cũng phải gục xuống run rẩy. Tôi dùn người chuẩn bị làm một cú phóng. Nhưng Ax nhanh hơn. Đuôi ảnh cong lên, phập cái vụt.

Một bàn tay Howler rút oạch xuống, kéo theo tiếng vũ khí lăn lóc cốc xuống các bậc thang.

Nhưng gồm quá: trước khi vũ khí ngừng lặn thì bàn tay Howler đã mọc trở lại.

<Tấn công!> Tôi thét và lao vọt tới.

Ax quật đuôi lần nữa, lẹ không kịp thấy.

Tôi gào lên một lần nữa, một thứ âm thanh chưa bao giờ được vang lên ở thế giới Iskoort này. Những đũa khác tràn lên ngay phía sau tôi. Cả đám tụi tôi hùng hục lao xuống.

“Khè-è-è-è-è-è-è-è!” Tên Howler đáp trả.

Khiếp đảm! Tiếng cộp găm của tôi mà đem so với tiếng “khè” của gã Howler thì khác nào tiếng mèo con nghêu ngao.

“Khè-è-è-è-è-è-è-è!”

Tiếng tru của gã Howler chặn đứng cú cộp vồ và quăng tôi té huỵch xuống bậc thang. Rachel trượt dài xuống rồi đáp thẳng lên mình tôi - y như một cái kết sắt nhè bụng tôi mà hạ cánh.

Gió trong phổi tôi nổ đôm đốp. Tôi quơ quào, cuống cuồng vùng dậy, nhưng chịu, chẳng thể phân biệt được đâu là trên, đâu là dưới nữa. Rachel lặn ra. Chợt, tôi thấy Ax loạng choạng chạy! Chính xác là ảnh đang quay đầu ừ té bỏ chạy ngược lên cầu thang, đôi tay Andalite yếu xìu bung lầy tai, máu rỉ ra giữa các ngón tay.

Cassie đang tru lên đau đớn.

Marco có vẻ ít bị ảnh hưởng nhất. Nó quăng nắm tay bê-tông nện gã Howler một cú, hất lật hẳn qua một bên.

Tôi gương đứng dậy, hy vọng sẽ tấn công nhân lúc đối phương mất thăng bằng (chưa rõ gã Howler có mất thăng bằng hay không). Tê quá! Cái eo ồ bì của gã xoay mòng mòng trước sức mạnh của quả đấm của Marco, và tiện thể xô luôn bàn tay vừa mới mọc tới đúng chỗ để lấy vũ khí.

Phụ-ụ-ụ-ụ-ụ-ttt!

Nó khai hỏa! Hàng chục phi tiêu thép lúu chúu bay ra. Những vật hình tam giác tí xíu chọc lỗ vào bàn chân trước bên trái của tôi. Đau thấu trời thấu đất.

Marco vung thêm một nắm đấm nữa! Hựt! Gã Howler quay phi tiêu qua cậu ta. Một lỗ máu cỡ nắp lon Coke xuất hiện trên lưng Marco.

Cậu ta đổ gục xuống như chiếc xe gạch.

Cassie vừa hồi tỉnh, vội lao vào trợ chiến. Gã Howler giờ súng lên, nhưng quá chậm. Răng sói đã cắm phập vào cánh tay gã. Cassie cố giữ chặt lấy như chó săn nhay mồi.

Tôi vùng dậy di chuyển trên ba chân và làm một cú chồm khập khiễng! Hàm răng cộp tộp ngay cảng chân gã Howler. Rachel cũng đã đứng được trên bốn vó, đang lăm le hạ nóc áo con quái vật.

Tobias từ trên cao bổ nhào xuống, giương móng vuốt hết cỡ ra quào vào mắt gã Howler. Tụi tôi bắt đầu giành ưu thế.

“Khè-è-è-è-è-è-è!”

Tiếng tru dội óc, hết như ai đó vừa ném lựu đạn vào tai tôi. Theo phản xạ, tôi nghiêng chặt quai hàm lại, nhưng rồi trước mắt tôi tất cả trở nên lơ nhò, chao đảo.

Một bộ lông màu xanh da trời phóng tới, một khối lông đỏ vụt qua. Cái gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi không thể nghĩ ra... không thể hiểu...

Ồi, đau trời gầm đất lở! Mắt tôi hé thấy một chuôi dao găm chạm trở diêm dúa từ cổ mình thò ra.

Tôi vừa mới bị đâm vào cổ! Máu cộp... máu tôi...

“Jake! Hoàn hình mau!” Erek hét to, đủ để dùi thủng màn sương mù chết chóc trong não tôi.

Có những mệnh lệnh nữa vang lên, tất cả đều cộc lốc, rành rõ. Ồ, không phải là mệnh lệnh. Mà là những thông tin. “Cassie, nó sắp đâm bạn. Ax, dừng lại ngay, bạn chạy sát mí cầu thang quá! Rachel, tên Howler đang cách mép sàn sáu tấc, phía bên phải bạn.”

Tôi đang hoàn hình, hoặc tôi nghĩ là vậy. Chú cộp đang hấp hối, những động mạch cổ phọt máu ùng ục. “Hoàn hình, Jake! Hoàn hình!” Tiếng Erek thúc giục. “Làm ngay đi. Ôi... Cassie bị thương rồi. Hoàn hình mau lên, Cassie! Mau!”

Tôi nghe có tiếng gấu gầm, nghe cả tiếng những cơ thể va ình vào nhau. Chẳng trông thấy gì hết, ngoài những chuyển động lơ mờ, không ra hình thù gì cả.

Văng vẳng có tiếng điều hâu kêu thét, tiếng gấu gầm và tiếng vụt như roi điện của cái đuôi Andalite.

Xa, xa lắm...

CHƯƠNG 10

Crayak trợn con mắt đỏ lù vào tôi, lom lom dòm tôi đang bắt lức. Nó dòm bầy Howler quây tròn quanh Cassie, vượn những bàn tay đầy móng vuốt ra. Nó ngó và cười ha hả khi Cassie đứng trơ trơ, sợ hãi nhắm tịt mắt lại... chỉ hai giây nữa là...

“Cassie! Cẩn thận!”

Tôi vùng lên, mắt trợn trừng, đôi tay ra sức quơ quào, quyết chống chọi tới cùng.

“Cha chả,” Marco cao giọng. Cậu ta túm một tay tôi, còn Rachel giữ tay còn lại. “Thôi nào công tử, cuộc chơi đã tàn.”

Tôi nhìn quanh, mặt mày vẫn còn xây xẩm. Một căn phòng. Tường màu - một bức màu đỏ và những bức kia màu vàng. Vẫn còn ở trong Vùng Đất Lego.

Tôi chụm hai cẳng chân lại với nhau. Chân người! Cả cánh tay cũng là tay người! Tất cả đều lành lặn, những cái lỗ nham nhở máu đã biến mất. Vậy là tôi đã hoàn hình trót lọt.

Tôi nhìn quanh căn phòng một lần nữa. Rachel và Marco. Tobias đang đậu trên một thành ghế hình dáng kỳ lạ. Erek đứng chọi lỏi một mình, đầu cúi gằm. Ax đứng tuốt đằng xa, bốn mắt đều quay đi chỗ khác.

“Cassie đâu?” Tôi chợt dạ hỏi.

“Mình đây,” nhỏ lên tiếng. Tôi nhận ra nhỏ đang ở phía sau tôi. Tôi cảm thấy lòng bàn tay nhỏ áp lên má mình, rồi nhỏ vòng tay ôm tôi, khiến tôi cảm động suýt rơi nước mắt.

“Phải lâu dễ sợ bồ mới tỉnh dậy,” Cassie nói. “Bồ hoàn hình kịp lúc. May ghê. Lúc đó trông bồ như sẽ không bao giờ thức dậy nữa...”

Tôi nhớ lại những giấc mơ. Mà đó có phải là giấc mơ không nhỉ? Tôi không chắc. Thực tế đã quá kinh khủng rồi việc gì phải mơ nữa.

“Tên Howler đâu?” Tôi hỏi Rachel.

Miệng nhỏ méo xệch, hậm hực. “Tội mình đã đập cho nó te tua, nhưng nó lủi mất rồi.”

“Sáu chọi một mà tỉ số hòa,” Marco rít lên tức tối.

“Không phải sáu,” Rachel đính chính. “Mà là bảy. Erek đã cứu chúng ta. Ảnh là người duy nhất không bị tiếng tru man rợ kia kích động...”

“Ờ, đúng rồi, cảm ơn đã giúp đỡ hết sức nha, Erek,” Marco tức giận đáp. “Ảnh chỉ đường cho tội mình. Không làm hại bọn Howler, bồ hiểu chứ, bởi vì điều đó vi phạm chương trình của ảnh. Ngoài cách làm sao bồ thoát khỏi chỗ đó.”

Bất giác, tôi cầm tay Cassie. Tôi hồng muốn đi sâu vào chuyện này. Tôi muốn giữ mãi cảm giác vui mừng thấy mình còn sống và sung sướng cảm nhận sự lo âu của nhỏ.

Tôi bóp ngón tay nhỏ một cái, đẩy ra rồi thở dài. “Erek đã làm những gì ảnh có thể, Marco. Bồ cũng biết rõ điều đó như mình vậy. Đầu óc mình đã bị khuấy đảo cả lên. Mình đã có thể chết nếu không có ảnh. Với mình điều đó là quá đủ.”

Marco có vẻ như muốn nói thêm câu gì khác nữa, nhưng rồi nổi tức giận của nó tan biến. “Ờ. Tội mình đều đã làm những gì tội mình có thể làm.”

Guide - anh chàng Iskoort dẫn đường, đứng bẹp dí vào góc tường, im lặng một cách quá đáng. “Sau vụ này anh vẫn đi với tội tôi chứ?” Tôi hỏi.

Mắt Guide sáng rỡ lên. *<Ô, đi chứ, đi chứ. Tôi có thể bán ký ức về trận đánh đó đổi lấy một gia tài nho nhỏ. Nếu mỗi người các bạn bán cho tôi góc độ của mình, thì tôi sẵn lòng trả giá cao!>*

Tôi hất đầu về phía Ax, hỏi Cassie. “Có chuyện gì với Ax vậy?”

Nhỏ lắc đầu. “Hồi nãy ảnh bỏ chạy, giờ chắc ảnh đang tự dần vật. Ảnh chẳng chịu nói chuyện với ai cả.”

“Thôi, cứ để mặc cho Ax nguôi ngoai đã,” tôi nói. “Rồi mình sẽ nói chuyện với ảnh sau.”

Tôi cảm thấy rã rời. Mặc dù cơ thể người được tái tạo từ ADN của tôi không còn bị tác động gì bởi trận chiến vừa qua nữa, nhưng tâm trí tôi thì bầm dập, toi bời. Tôi thấy cảm giác tương tự đọng lại trên gương mặt của đám bạn quanh mình.

Tội tôi đã bị đánh bại trong một cuộc đấu sòng phẳng. Không, không sòng phẳng lắm. Sáu đứa tội tôi với cả Erek đã đương đầu với một tên Howler. Tội tôi đã chiến đấu có một trận thôi

và tử số hòa. Một trận hòa. Bảy chọi một. Hòa.

Nếu có hai tên Howlers đi lẻ, chứ không cần tới cả bảy đứa chúng, tụi tôi chắc hẳn đã bị giết chết trong vòng mười giây.

Tụi tôi không sợ, không phải theo cái cách mà tụi tôi có lẽ sẽ cảm thấy khi đối mặt với một trận chiến. Tụi tôi còn tệ hơn là sợ: Tụi tôi đã bị đánh bại.

“Đây là đâu vậy?” Tôi hỏi cho có chuyện.

Rachel nhún vai. “Một nơi nào đó Guide kiếm cho tụi mình. Em nghĩ căn phòng này là... một phòng tắm... hy vọng thế.”

Một đồng giẻ rách chất đồng trong góc phòng. Đó là những gì còn sót lại của quần áo của tụi tôi - hậu quả của công cuộc biến hình vội vã. Giờ trên người tụi tôi chỉ còn mỗi bộ đồ bó sát. Tuy nhiên, tôi nghĩ chẳng có gì là dị hợm cả, bởi vì chắc chắn lũ Iskoort chẳng thèm lưu tâm đến trang phục của loài người đâu.

<Tụi mình làm gì bây giờ?> Tobias hỏi.

“Tụi tôi sẽ phân cho người Ellimist, nhả ổng tự mà nhảy qua bất cứ cây cầu siêu hướng nào ổng tìm thấy,” Marco bông phèng.

<Ổng sẽ không lôi tụi mình tới đây, nếu ổng không chắc tụi mình có cơ may thắng.> Tobias nhận định.

“Trừ phi ổng coi tụi mình là những quân tốt thí.” Cassie nói. “Ổng đang đánh một trận cho toàn thể các giống loài, toàn bộ các hành tinh. Tụi mình chỉ là những con tốt.”

Câu đó nghe mỉa mai hơn những gì tôi thường nghe Cassie nói. Nhưng nhỏ hổng sai. Người Ellimist và Crayak đều trên cơ tụi tôi. Và tôi bị ám ảnh bởi ý tưởng rằng có thể đây chỉ là một vụ sắp đặt. Có thể cả người Ellimist lẫn Crayak đều đang sử dụng tụi tôi. Crayak muốn tụi tôi tới đây, không phải vì tụi tôi quan trọng, mà vì bọn Yeerk sẽ hưởng lợi nếu tụi tôi bị thanh trừ.

Nhưng... tại sao người Ellimist lại đưa tụi tôi tới đây? Ông ta phải biết sức mạnh của đám Howler chứ. Phải biết chứ.

“Đây là một thỏa thuận trơ trẽn,” Rachel tức khí lầu bầu, diễn giải những ý nghĩ quay cuồng trong đầu tôi. “Tụi mình phải tay không rời Trái Đất để cứu đám Iskoort,” nhỏ phát âm từ “Iskoort” y như một lời nguyện rửa.

Bất giác, tôi nhìn sang Erek. Thật dễ tưởng tượng ra những gì đang nhộn nhạo trong đầu anh. Sức mạnh của anh dư sức thắng bọn Howler, nhưng anh lại bị trói cứng bởi lệnh cấm

chiến đấu.

Erek nói, "Có lẽ người Ellimist sẽ tái lập trình lại tôi. Gỡ bỏ lệnh cấm bạo lực."

Marco rên rỉ "À, chính thức rồi nhé: Tình huống thiệt là vô vọng. Khi Erek bắt đầu nói cái kiểu đó là có nghĩa tụi mình thua rồi."

"Đập cho bây giờ," Rachel cộc cằn đáp. Điều đó làm tôi mỉm cười. Rachel cũng tuyệt vọng như bất cứ ai, nhưng nhỏ không muốn thừa nhận là nhỏ không thể đi ra và đè chết dí tên Howler kế tiếp mà nhỏ gặp chỉ bằng một cái móng tay.

"Bọn chúng nhanh hơn tụi mình, mạnh hơn tụi mình, trang bị vũ khí ngon lành hơn," Cassie rầu rĩ nói. Rồi nhỏ ngẩng lên, đảo mắt. "Nhưng liệu chúng có thông minh hơn tụi mình không ta?"

"Sao hử Erek?" Tôi hỏi ảnh.

Ảnh thở dài, một phản ứng rất người. "Bọn chúng có những phi thuyền không gian nhanh hơn ánh sáng vào thời điểm mà con người đang còn nghĩ là bánh xe là một phát minh hoàn toàn mới lạ."

<Cũng không có nghĩa chúng thông minh hơn đâu,> Tobias nói. <Người Ellimist nói có một vài giống loài tiến hóa rất nhanh, loài khác chậm hơn. Nếu anh tiến hóa trước một tỷ năm, dĩ nhiên anh sẽ có vũ khí và công nghệ tốt hơn một loài khác tiến hóa sau. Nhưng không có nghĩa là anh thông minh hơn. Có lẽ điều đó chỉ có nghĩa là anh bắt đầu tiến hóa sớm hơn mà thôi.>

Đó chỉ là một hy vọng mong manh để bám vào. Nhưng nó lại là tất cả những gì tụi tôi có.

"Erek? Kể cho tụi này những gì anh biết về đám Howler đi," tôi đề nghị.

CHƯƠNG 11

"Tôi chỉ biết chúng qua cách nhìn của những nạn nhân mà thôi," Erek đáp. "Tôi có thể dùng hệ thống hình chiếu ba chiều để tái hiện lại những gì mình thấy. Nhưng có cách khác tiếp nhận được nhiều thông tin hơn."

<Đúng rồi!> Guide vỗ vập la. <Ồ, dĩ nhiên. Các bạn có thể sang tận ký ức của Howler!> Gã chấp choàng bước tới bức tường và nhấn một tấm bảng điều khiển. Tấm bảng mở và một cái kệ xổ ra, đầy nút bấm chằng chịt và bệ phóng màu sắc rực rỡ.

<Tôi có thể tải ký ức của Howler lên anh bạn người máy này ngay tại đây. Nhưng báo trước là giá mắc lắm đấy.>

“Người đừng hòng lấy thêm của ta một sợi tóc nào nữa,” Rachel hầm hè. “Cả một trái thận hay cánh tay cũng không luôn.”

Lập tức cơ hoành của Guide rú lên một âm thanh rùng rợn. Hình như gã phá ra cười. <Tôi sẽ cho các bạn xem ký ức này. Đổi lại là bộ sưu tập ký ức của các bạn.>

Tôi nuốt ực một hớp khí. “Cái trò mua bán ký ức này thực chất là cái gì? Điều đó có nghĩa là tụi tôi sẽ mất ký ức của mình hả?”

Guide lúng túng. <Ồ không, rất đơn giản: chúng ta chỉ cần copy là xong.>

“Sao chụp ký ức của tụi tôi ư?”

<Không được.> Tobias phản đối. <Ngộ nhớ những thông tin này lọt vào tay bọn Yeerk thì sao?>

Cậu ta nói đúng. Có thể lắm chứ.

“Ax?” Tôi gọi.

Không có tiếng trả lời. Ax đang bập người tới lui, đuôi hơi cong thấp về phía trước, mãi mê với những ý nghĩ riêng tư.

“Ax!” Tôi gọi lớn hơn. “Ax, tụi mình cần bồ.”

Ảnh giật mình ngừng lên. <Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Tôi không biểu ảnh đừng gọi tôi là Hoàng Tử. Đây hổng phải lúc ráng kiếm chuyện đùa cợt dù là nhỏ nhất. Người Andalite về cơ bản là hòa hiếu, nhưng cũng đồng thời có một truyền thống làm chiến binh rất dài lâu. Ax là một *lính nhỏ*. Là một quân nhân tập sự. Và ảnh đã từng sống cả đời núp dưới bóng anh mình, Elfangor, người được coi là một anh hùng chiến binh lừng lẫy.

“Chúng ta đang ở cách tiền đồn gần nhất của bọn Yeerk bao xa?” Tôi hỏi ảnh.

<Tôi... tôi không biết chúng ta đang ở đâu. Tôi không có biểu đồ những vì sao.>

Guide nhấn một nút trên tường điều khiển. Một màn hình đẹp xuất hiện. Guide lầu bầu gọi lên một biểu đồ sao. Dĩ nhiên tôi chẳng hiểu tí gì về nó cả.

Ax miễn cưỡng nhìn vào biểu đồ. Ảnh chạm vào màn hình chỉnh cho góc độ ở tầm nhìn rộng, rồi chỉnh thêm hai lần nữa, cho đến khi ngay cả tôi cũng thấy dải thiên hà xoáy tròn ốc hiện ra.

<Chúng ta đang ở cách Trái Đất năm trăm triệu năm ánh sáng.> Ax nói. <Trước khi đi hết một phần mười khoảng cách ấy, tụi Yeerk không chỉ cần phải nuốt chửng Trái Đất, mà còn phải thâu tóm luôn hành tinh Andalite của tụi tôi nữa.>

Tôi gật đầu. “Cảm ơn, Ax. Nào, thỏa thuận thế này nha, Guide. Theo như tôi hiểu thì, ký ức của tụi tôi sẽ giúp anh trở nên giàu nứt đổ đổ vách. Vậy thì: anh chỉ được lấy bản sao ký ức của tụi tôi nếu tụi tôi còn sống sau trận chiến này. Anh không được kỳ kèo thêm bất cứ thứ gì nữa. Và anh phải cung cấp bất cứ thứ gì tụi tôi cần.”

Xem ra Guide có vẻ hớn hở lắm - đến nỗi tôi có cảm tưởng như bọn tôi vừa mới biến gã thành Bill Gates của hành tinh Iskoort. <*Tôi sẽ chuyển giao ký ức của Howler sang anh bạn người máy,*> Guide sốt sắng nói.

“Người máy ấy có tên đảng hoàng. Tên ảnh là Erek.” Rachel quát.

<*Theo như tôi biết thì anh ta có quyền tự gọi mình là Đấng Dẫn Đường Vĩ Đại!*> Guide xởi lởi nói, tay vỗ vào bảng điều khiển. Xong gã gọi Erek lại, chỉ vào một cái khe giống như lỗ khóa, hỏi: <*Anh kết nối được chứ?*>

Erek cởi bỏ hình chiếu ba chiều, trở về hình hài người máy của mình. Một kính thiên văn vươn ra từ một ngón tay thép của ảnh và đút vào lỗ khóa. Gương mặt hao hao mặt chó của Erek đồ ra. Mắt ảnh phình to. Ảnh lùi lại. Thật khó mà đọc được cảm xúc trên gương mặt người máy. Nhưng tôi đoán, ảnh đã hấp thụ xong ký ức của loài đã hủy diệt người Pemalite - đấng sáng tạo của người Chee.

“Anh sao rồi, Erek?” Cassie hỏi, vẻ quan tâm.

“Tôi vừa mới tiếp thu ký ức có sẵn của Howler. Nhưng đó... đó không phải là quang cảnh dễ chịu.”

“Anh vui lòng chiếu cho tụi tôi coi được không?”

“Được,” Erek ngần ngừ. “Trong đó có cả ký ức về cuộc tấn công người sáng tạo ra chúng tôi. Tôi không muốn chiếu phần đó. Tôi không cần phải...” ảnh im bật.

Cassie đặt tay lên cánh tay thép và ngà voi của Erek. “Thế thì đừng chiếu. Hãy cho tụi tôi xem những gì anh có thể chiếu. Hãy cho tụi tôi xem phần tụi tôi cần biết thôi.”

Erek gật đầu. “Hành tinh tôi sẽ chiếu cho các bạn xem không có tên. Dân ở đó tự gọi mình là *Những đứa con của Graffen*. Chuyện xảy ra cách đây hai mươi năm theo lịch của Trái Đất.”

Toàn bộ căn phòng biến mất. Thay vào đó là hình chiếu ba chiều một khu rừng rậm mát màu tím, xanh da trời, xanh lá cây và vàng nâu. Tôi thấy rất nhiều lá cây to như tấm trải giường. Vô số dây leo bò lan khắp mặt đất - chúng đâm xuống rồi lại trồi lên khỏi nền đất đen, tạo thành những thân cây kỳ quái.

Chim chóc ở đây có thân hình dài thòng, hình thù như những con trăn có lông, bò ngổn ngang, quần quít xuyên qua lá và cành cây. Bên dưới, những con rết vàng cam bò lổn nhổn, hàng gai sống lưng của chúng chĩa lên, trông như sâu róm lai tạp với khủng long stegosauruse. Những con thú tựa như chó thảo nguyên hai đầu từ những hang ổ dưới đất phóng vọt ra, ghéch mặt lên trời phun một đồng cát bắn xong lại biến mất tăm.

Đây là một khu rừng mưa nhiệt đới. Không có nhiều chủng loại như ở Trái Đất, nhưng sự huyền hoặc và kỳ diệu cũng tương tự. Vất qua khu rừng là một chùm những sinh vật kỳ dị, hình dáng của chúng khiến tôi phì cười. “Gumby[11],” tôi thốt lên. Chúng giống y như Gumby vậy đó. Không phải màu xanh lá cây mà là màu xanh dương đậm, không trơn láng mà thô nhám, cóc cây như vỏ cây già. Nhưng chúng vẫn di chuyển kiểu uyển chuyển giật cục của Gumby, bước đi trên hai chân, mắt ngược xéch lên tới tận những ngọn cây.

Thình lình, một bàn tay Howler thò vào màn hình. Tôi đang nhìn khu rừng này, những cái cây đó, muông thú và *Những Đứa Con của Graffen*, bằng con mắt của Howler.

Tên Howler đang nằm im chờ đợi, náu mình khuất tầm mắt.

Rồi một nhánh *Những đứa con của Graffen* gần nhất phát hiện ra hắn. Mắt anh ta mở lớn, mồm mím cười, xoắn cái miệng lạ lùng. Anh ta chìa một bàn tay về phía Howler, tỏ vẻ chào mừng pha lẫn tò mò.

Nhánh *Những đứa con của Graffen* chập chững bước về phía gã Howler như một đứa trẻ lên ba, cử chỉ như một chú nhóc định vuốt ve chú thú cưng.

Tên Howler chuyển động, một bóng mờ phóng tới. Lại thêm những Howler khác xuất hiện trên màn hình. Chúng thì nhau “KHÈ!”. Với tụi tôi thì âm thanh đã được Erek lọc giảm bớt. Nhưng *Những đứa con của Graffen* lãnh đủ. Họ vội vàng tách nhau ra rồi đứng ì ra đó - ngây ngô, hoang mang không biết tại sao có người làm mình đau đớn đến thế. Họ chỉ...

“Erek, ngưng lại!” Tôi hét.

Hình chiếu ba chiều tắt ngúm.

“Lẽ ra tôi không nên yêu cầu anh làm điều này, Erek. Anh có thể xóa cái mớ đó ra khỏi ký ức của anh được không?”

“Không, Jake!”

“Xin lỗi,” tôi nói. “Anh đã tiếp thu được bao nhiêu phần ký ức rồi?”

Erek phủ hình chiếu loài người lên mình. Giờ thì tôi đã có thể trông thấy cảm xúc của anh. “Tôi thu được ký ức về mười bảy cuộc tấn công của Howler. Tất cả đều thành công. Chúng chưa bao giờ chiến bại, không bao giờ buồn phiền. Chúng đã xâm lăng những nền văn minh và tiêu diệt những người dân bình thường như *Những đứa con của Graffen*. Chúng không bao giờ bắt tù binh - chỉ giết, giết và giết thôi. Giết xong một loài, chúng lại tìm loài khác để giết tiếp.”

“Điên rồ!” Cassie phẫn nộ. “Không một giống loài nào làm như vậy cả. Thật vô nghĩa hết sức. Hồng có tí ti lô-gic nào hết. Anh hồng phải đang nói về những kẻ săn mồi giết con mồi để ăn, hay những con thú bị săn đuổi giết để tự vệ. Ngay cả con người cũng có lý do, dù là những lý do bệnh hoạn nhất. Ngay cả con người cũng đặt ra giới hạn! Tại sao lại có loài tiến hóa tới mức giết chóc vô có như vậy chứ?”

“Không đâu,” Erek nói. “Howler không phải loài từng trải qua tiến hóa. Chúng đã được chế tạo ra.”

“Crayak?”

Erek gật đầu. “*Những đứa con của Graffen* và hàng chục loài khác đã bị hủy diệt dưới tay *Những đứa con của Crayak*.”

CHƯƠNG 12

Tại tôi thay phiên nhau ngủ, mỗi lần cắt ra hai người gác. Đó chỉ là một động tác “lấy có” thôi, chứ nếu bọn Howler mà tìm ra nơi này thì tại tôi sẽ đi tong ngay lập tức.

Guide đảm bảo tại tôi sẽ an toàn. Những căn hộ này được xây rất chắc chắn, để phòng ngừa lũ Iskoort của Bộ Gây Chiến đột nhập vào. Với mặc cả là ký ức của cả bọn, tôi thấy Guide rất sốt sắng và nhiệt tình bảo vệ tôi.

Nhưng dù gì thì tôi vẫn không sao có cảm tình với người Iskoort được. Không nghi ngờ gì

hết, với những tên Iskoort khác, trong những tình huống chông chênh hơn, chúng sẵn sàng bán đứng tội lỗi.

Một đêm dài, bức bối. Có lẽ chỉ vài đứa ngủ được. Riêng tôi thì thức trắng - tôi chẳng muốn phải mơ nữa.

Tôi vắt óc cố hiểu ra tất cả, ráng ngẫm xem người Ellimist nghĩ gì. Căn cứ vào đâu mà ông dám hy vọng tội tôi sẽ thắng trong trận đấu không cân sức này?

Chịu thôi! Cho dù ông đang chơi trò gì thì trò đó cũng vượt quá tầm hiểu biết của tôi. Cứ như thể tôi là một con kiến đang bò loanh quanh bàn cờ, cố tìm hiểu những luật chơi, nhưng lại chỉ thấy toàn những khối to lớn chuyển động chẳng theo một khuôn mẫu, trật tự nào cả.

Rốt cuộc, tội tôi chỉ biết được rằng bọn Howler tàn bạo, dã man không thể tưởng tượng nổi. Chúng là kẻ hủy diệt thực thụ - một hiện thân toàn bích cho cái ác...

"Là một trong số bọn chúng thì như thế nào nhỉ?" Cassie thì thầm trong bóng tối. Nhỏ đang ở kế bên. Rõ ràng cũng không ngủ được.

"Ai? Một Iskoort á?"

"Không. Một Howler í. Chúng biết chúng được tạo ra bởi Crayak. Chúng đủ thông minh để bay trên phi thuyền không gian, do đó chúng hồng thể nào hoàn toàn không có nhận thức được. Chúng nghĩ thế nào về bản thân bọn chúng há?"

Thực sự tôi cũng hồng quan tâm lắm. Nhưng giọng Cassie gây một sự phân tán tư tưởng khá dễ chịu. "Mình không biết. Mình đoán chúng cũng thích khi được là chính bản thân chúng. Chẳng phải hầu hết mọi giống loài đều vui với bản thể của mình hay sao?"

Im lặng một lúc lâu, hần nhỏ đang ngẫm nghĩ về điều đó. "Có lẽ hồi trước thì mình cũng tin vào điều đó rồi đó. Nhưng bây giờ biết không, mình đã từng biến thành mối, rồi thành kiến. Những sinh vật đó chẳng có tí ti đầu óc nào, hoàn toàn bản năng. Chúng không hạnh phúc. Cũng hồng bất hạnh luôn. Chúng chỉ làm những gì đã được lập trình để làm, và chúng cũng hồng có nhận thức luôn, thiết đó, nên chúng còn biết làm gì khác hơn? Nhưng tội Howler hẳn phải có trí óc."

"Chỉ vì một người nào đó, hay cái gì đó có trí khôn, không có nghĩa là chúng không thể cục súc, đồi bại, hay tội lỗi. Ý mình là, chắc chắn là phải có vài tên quốc xã thông minh hay bọn chủ nô đầy trí tuệ chứ."

"Đúng, nhưng tội Howler không chỉ là những cá nhân. Tội mình đang nói tới là cả một giống loài, một chủng tộc đều là tội ác. Điều đó không thể có được. Tội mình biết điều đó. Ngay cả bọn Yeerk cũng không cùng một kiểu."

"Và có lẽ tội Howler là vậy. Ý mình là, cả đám đều cùng một kiểu. Có lẽ bây giờ mới thấy có

một loài chỉ thuần túy gây tội ác."

"Không thể nào," Cassie khẳng định chắc chắn.

"Tại sao không?"

"Bởi vì đó là những gì mà chỉ đám Quốc xã và chủ nô và những người loại đó mới tin như vậy. Tin là bồ chỉ cần tóm lấy tất cả toàn bộ một giống loài và tuyên bố là 'họ đều là này, hoặc đều là kia'. Điều đó không bao giờ là sự thực."

"Có lẽ," tôi đáp, hồng muốn dẫm đạp lên lý tưởng của nhỏ. "Có lẽ vậy. Nhưng liệu có kỳ cục không nếu cả đám bảy tên Howler do Crayak tuyển chọn đó đều trở nên ngọt ngào tử tế và nhẹ nhàng?"

Nhỏ rơi vào im lặng. Vậy nên tôi đoán là dù gì tôi cũng đã chà đạp lên lý tưởng của nhỏ. Ở mức độ nào đó tôi nghĩ: Tốt thôi. Tội tôi hồng cần một mớ những cuộc trò chuyện vui vẻ khi đang phải chọi với tội Howler. Nhưng ở mức độ khác thì tôi lại thấy phát điên lên với thế giới và thấy rối rắm, sợ hãi.

Tôi mới vừa mở lời "Cassie ..." thì một cái gì đó bỗng nện ầm vô cánh cửa, gây ra cơn chấn động như sao chổi va quệt.

Rầ-ầm!

Trong một phần tỉ giây, cả đám bọn tôi đều giật mình tỉnh dậy.

Rầ-ầm!

Lạ chưa! Cánh cửa vẫn trơ trơ. Guide rống ồm tỏi. <*Cái gì? Ta đã bảo mi*>

Pằng chú!

Một lỗ tròn đỏ hỏn xuất hiện trên cánh cửa, xì khói rồi bùng cháy.

“Nó đó,” tôi thét. “Howler!”

Tim tôi như muốn tắc nghẽn - nó đập nhanh quá, đến nỗi không còn chỗ cho những hơi thở hồng hộc, ngắn ngủn nữa...

Tội tôi sắp đi tong!

Tôi nghe những tiếng la hét vì kinh khiếp. Có cả giọng tôi trong đó, hổng giống tiếng người mấy, mà cứ như là một con vật đang cực kỳ khiếp sợ.

“Biến hình!” Tôi ráng thốt lên, cổ họng nghẹn ứ.

“Chắc chúng xơi tội mình quá!” Marco bàng hoàng.

Trong ánh sáng nhấp nhằng của tia Nguyệt, tôi thấy Ax điềm nhiên bước tới cửa và đám lông gấu bù xù, cứng quèo đang mọc ra trên mặt Rachel.

“Không!” tôi chợt nhận ra sai lầm của mình. “Không phải thú chiến đấu! Hãy thu nhỏ lại! Biến thành ruồi mau!”

Tôi cố tập trung cái tâm trí nát vụn của mình vào hình ảnh con ruồi. Lối thoát duy nhất là đây: nếu không đánh nhau thì phải bỏ chạy.

<Tôi sẽ làm chậm bước tiến của chúng.> Ax bình tĩnh nói.

“Không! Ax, hãy biến hình! Tội mình phải cao bay xa chạy khỏi đây ngay!” Rachel la ầm ĩ.

<Tôi đã chạy một lần rồi,> Ax khẳng khẳng. <Tôi không chạy nữa đâu.>

<Không phải lúc, chú Ax à!> Tobias lên tiếng.

<Tôi là một chiến binh Andalite!> Ax nói, giọng khàn đục.

Pằng chú!

Tia sáng đột nhiên xẹt qua căn phòng và đập trúng bức tường đằng kia.

Erek chạy tới lỗ cửa khi thấy một tên Howler thò đầu vào, giương mắt nhìn hau háu. Hình chiếu ba chiều đã được lật bỏ, giờ Erek đích xác là người Chee.

“Chee!” Gã Howler sùng sờ thốt lên.

Những ngón tay thép của Erek từ từ ấn vào cánh cửa kim loại, chúng cắm phập vào đó như ta thọc tay vào ổ bánh mì. Với tay kia, anh cong ngón lên, cạy phẳng một miếng cửa làm tay bám.

Vậy là toàn thân anh đã chặn ngang lối vào. Gã Howler mắt môi mắt lợi xô đẩy, nhưng Erek không hề nhúc nhích lấy một nguyên tử.

Gã Howler lùi lại và chĩa khẩu phi tiêu vào gương mặt sắt của Erek, bắn! Phi tiêu nảy ra phún phụt khắp phòng, nhưng Erek chẳng thấy xước gì.

“Jake, tôi không trụ được lâu đâu.” Erek loan báo.

Cả đám tụi tôi biến hình thần tốc. Con mắt ruồi sung vù và sáu cái cẳng xù xì của tôi đã lòi ra rồi. Ô không, hãy còn Ax!

<Ax, biến hình lẹ đi!>

<Không, tôi không thể chạy một lần nữa.>

<Aximili-Esgarrouth-Isthill, tôi là “hoàng tử” của anh và tôi ra lệnh cho anh: Biến-hình-ngay-lập-tức!>

CHƯƠNG 13

Tụi Howler bắt đầu dùng đến thứ vũ khí át chủ bài của mình: tiếng tru xé toạc màng nhĩ. Những bức tường quanh Erek lung lay và toác ra. Guide lăn đùng xuống đất, lẫn lộn trong đau đớn.

Mắt Ax ứa máu, ngay cả khi đang biến hình dở chừng. Nhưng phần lớn tội tôi đã là ruồi, nên không bị chấn động cũng chẳng đau đớn gì trước tiếng tru của đám Howler - chỉ xao động theo bản năng ruồi mà thôi. Tội tôi bay túa lên. Trí não ruồi cảm nhận tiếng tru như những chuyển động nặng nề, đầy đe dọa, đột ngột ủa đến từ mọi hướng.

Tôi lú quíu đập đôi cánh ruồi yếu ớt và hoảng hốt bay phật lên.

“Đánh tao đi, Chee!” Gã Howler rít lên khiêu khích khi nhận ra tiếng khè không lay chuyển được Erek.

Tôi lạnh người khi gã nói tiếng Anh hần hoi! Chắc hẳn Crayak đã lập trình cho Howler hiểu ngôn ngữ của tội tôi, hầu khiêu khích tội tôi khi cần.

Erek phớt lờ. Gã Howler bèn nã tia Nghiệt, lạng mỏng quanh chỗ ảnh bám tay. Chắc là *Ký Ức Tập Thể* cho gã biết không thể tiêu diệt người Chee bằng tia vũ khí.

Cả đám tội tôi đều biến hình. Cả đám đều sợ chết khiếp, nhưng đều biến hình xong xuôi. Trừ Ax vẫn còn một phần là Andalite. Và Guide đang ngồi trong góc, tròn mắt nhìn say mê vào những hình ảnh điên rồ, ghi dấu thành những ký ức đáng giá để đem bán về sau.

Đột nhiên, chỗ Chee bám tay cháy rụi. Gã Howler khinh bỉ lách qua Erek, vì biết ảnh không thể đánh nhau. Nhưng căn phòng yên ắng, trái ngược với mong chờ của gã - đang mong được đánh đấm ra trò với những sinh vật khác ở nơi cầu thang. Bỗng gã thấy Ax vẫn đang loay hoay biến hình. Một đồng lòng bùng, nhào nhệ.

Thêm một tốp Howler nữa nhào vô chiếm cứ căn phòng. Trước cặp mắt ghép của ruồi, chúng chỉ là những động mạch chạy rần rật, đen thui, xanh và tím. Con mắt ruồi của tôi vỡ vụn ra thành từng hàng trăm mảnh nhỏ li ti. Tội Howler ở khắp nơi khi tôi bay qua một cách vô thức.

“Mục tiêu đó hả?” Một gã Howler hỏi một tên to con hơn và mang vác nhiều vũ khí hơn.

“Ừ, giết nó đi!” Tên bự con rít lên giận dữ.

Bảy khẩu phi tiêu cùng giương lên và chĩa về phía Ax. Ôi, không! Erek nhào tới chặn ngang giữa Ax và rừng phi tiêu. Nhưng tội Howler chỉ việc bít đường ảnh là xong. Chương trình đã lập không cho phép Erek gạt tội Howler qua bên.

Chỉ trong nửa giây nữa thôi, Ax sẽ bị xóa sổ.

<Crayak là cái mọt ghê biết đi, biết nói,> một giọng truyền ý nghĩ rộ lên.

Marco!

Cả lũ Howler đồng loạt quay ngoắt đầu qua phải, qua trái, ra sau, xoay tròn thân để kiểm coi ai dám cả gan khích bác chủ nhân mình. Thấy Guide đang lồm ngồm bò chui qua cái lỗ cửa cháy, chúng liền chĩa súng vào.

<Không phải tôi! Không phải tôi! Tôi chỉ là một thương gia Iskoort! Nhân tiện, tôi rất muốn mua tất cả ký ức này của các bạn!>

<Howler là giống hèn nhát nhất dải thiên hà. Ngu si, đần độn, xấu xí, bốc mùi thối hoắc.> Marco thêm.

“Quên đi,” tên cầm đầu ra lệnh. “Giọng nói vô nghĩa.”

Tôi xé không khí, bay nhào lộn như làm xiếc ruồi. Tôi nhắm tới gương mặt của tên Howler cầm đầu và đáp xuống ngay bên dưới mắt trái hắn.

<Không phải chỉ là giọng nói đâu, đồ bị thịt à. Ta đây nè. Mi nghĩ mi ngon lành hả? Giỏi thì giết ta coi.>

Bàn tay Howler đập đánh chát với tốc độ kinh hoàng, nhưng cũng hổng bằng chiêu phản ứng nhanh của ruồi. Những ngón tay Howler quá dị sượt qua đôi cánh đang vỗ của tôi.

<Lũ này sẽ giết tụi ta bằng cách nào?> Marco chọc ghẹo. <Khôn hồn thì trở về với Crayak và giải thích thất bại của mình đi.>

“Mặc kệ tụi nó, giết thẳng kia kìa...”

<Trề rồi.> Ax thông báo.

Ax đã bay lên thành ruồi tròn vẹn.

<Tốt, cứ ở trên không. Đừng ai đáp xuống, không ai được hạ độ cao.> Tôi ra lệnh, trong lòng bắt đầu nhá lên một chút xiu lác quan. Bầy Howler có vẻ ngỡ ngàng.

“Tên người máy!” Gã đầu đàn la gióng giã.

Tôi nhìn ra, thấy Erek - hoặc phiên bản méo mó, chập chờn của ảnh, đang diềm tĩnh đi đằng sau một bức tường hình chiếu ảnh mới tạo ra, tuy khuất tầm mắt nhưng không khuất tầm với.

<Chạy thôi, trước khi tụi khùng này tìm ra cách đập ruồi.> Cassie đề nghị.

<Đúng đấy.> Marco đồng ý.

<Ra phía cửa,> tôi hô. <Đi sát nhau nha.>

Tụi tôi chuồn lẹ qua ngưỡng cửa bị cháy rụi.

Không có chiến thắng. Mọi cố gắng chỉ nhằm tìm đường tẩu thoát. Nhưng tất cả bọn tôi vẫn sống. Với tôi, điều đó đã là một chiến tích lớn rồi.

Rủi cái là chỉ giữ mạng sống không thôi hổng phải là mục đích của tụi tôi. Tụi tôi phải thắng. Tụi tôi phải huỷ diệt bảy sinh vật đó, vậy mà bất kỳ tên nào trong bọn chúng cũng có thể đánh bại cả đám tụi tôi chỉ trong một hiệp.

CHƯƠNG 14

<**G**uide, anh có nghe tụi tôi gọi không?>

<*Dĩ nhiên là nghe chứ. Tôi chưa đi xa đâu.*>

<Biết rồi,> Rachel chì chiết. <Tụi tôi ở ngay phía trên đầu anh nè. Đừng, đừng nhìn lên.>

<Bọn chúng theo dõi Guide,> Tobias nói. <Nếu tụi mình đàn đúm với gã và hoàn hình là sẽ bị tóm liền.>

Bảy tên Howler đã bỏ đi khỏi căn phòng nát bấy. Tụi tôi mất dấu chúng từ đó. Mắt ruồi chỉ có thể nhìn xa được trong vòng có chừng ba đến sáu tắc mà thôi. Liệu chúng có đang rình rập tụi tôi, hoặc Guide? Không cách chi biết được. Nhưng không thể lơ là, chủ quan với bọn Howler.

<Erek, tôi biết anh không thể trả lời, nhưng nếu anh nghe tôi nói thì hãy đi tìm Guide và giấu gã khỏi tầm mắt của lũ Howler đi.> Tôi phát giọng truyền.

Gần như liền sau đó, tụi tôi nhìn thấy một tên “Iskoort” khác len lén lại gần Guide, nhập vào anh chàng, và thoát cái đã biến thành một nhóm Iskoort của Bộ Gây Chiến.

Chắc chắn đám Iskoort đó sẽ hiện ra là một hình chiếu ba chiều nếu như có ai đó chạm vào

chúng. Nhưng không có ai chạm phải cả.

Một đàn sáu con ruồi bay vào hình chiếu đó và đậu lên đầu EreK.

<Chúng ta có bị lộ không?> Tôi hỏi ảnh.

“Tôi tin là chúng ta đã thoát khỏi bọn Howler, ít nhất là bây giờ.”

<Tuyệt,> Rachel nói ỉu xiu. <Tụi mình sẽ sống sót, miễn cứ là ruồi và bay vơ vẩn bên trong hình chiếu ba chiều này.>

<Tôi sẽ dẫn các bạn tới nơi trú ẩn mới,> Guide nói. <Nhân tiện, các bạn có khả năng thay đổi hình dạng thú vị quá. Có lẽ đó là một kỹ thuật các bạn có thể bán chằng? Tôi sẽ trả giá cao nhất.>

Tôi chẳng buồn trả lời. Tụi tôi hoàn hình trở lại thành người, điều hâu và Andalite, vẫn chen chúc lẫn trốn trong hình chiếu ba chiều của EreK.

Qua một hội trường hay quảng trường lớn, tụi tôi thấy sàn nhà ở khu vực này có màu xanh lá cây - cái màu xanh sém làm người ta tưởng là mình đang đi trên đồng cỏ mênh mông. Tại trung tâm quảng trường có một cầu thang. Tụi tôi lần tới và đi xuống. Rất nhiều Iskoort tranh giành cái cầu thang với tụi tôi.

EreK giữ cho hình chiếu “sinh vật lạ” của ảnh luôn phát ra những tiếng gầm gừ đầy đe dọa, để ngăn các Iskoort sấn đến và chui tọt vào không gian ảo của tụi tôi.

Cuối cùng, cả bọn cũng xuống được tầng lầu kế. Tầng này giống như một khu rừng, mà cây lá, cỏ hoa... tất cả được trồng trong những cái hộp xếp sin sít nhau, chỉ chừa ra những lối đi hẹp, vòng vèo. Nhìn lên bạn cứ tưởng đây là một khu rừng thật, nhưng nếu nhìn xuống, bạn sẽ thấy như đang bước đi trong nhà kính.

Đám Iskoort chiếm lĩnh đặc nghệt các lối đi. Chật chội quá, chẳng thể tạo hình chiếu ba chiều được...

“Tobias?” Tôi gọi. “Bồ bay lên cao xem tụi mình có bị theo đuôi không?”

Tobias bay ra khỏi đỉnh hình chiếu, lượn lơ vài dạo rồi quay về báo, <Không có ai cả.>

"Dù gì mình cũng hổng tưởng tượng ra là tụi Howler theo đuôi như gián điệp đâu," Rachel nói. "Bọn chúng có vẻ chơi trực diện hơn chớ. Nếu chúng thấy tụi mình, chúng sẽ lập tức rượt theo, và thiệt rủi cho ai lỡ lạc vào đường đi của bọn chúng."

EreK tắt hình chiếu phụ đi và trở lại hình hài cậu bé. Bọn tôi lòi ra, bước vào “công viên”. Tôi

nổi da gà cùng mình.

"Ax, để ý tất cả mọi hướng nha," tôi nói. Ảnh là người duy nhất có thể nhìn cả trước lẫn sau dễ dàng.

"Ờ, nhớ báo tụi mình biết nếu bồ thấy bất kỳ tên Howler nào nha, để cả đám còn kịp khóc thét lên vài giây trước khi bọn chúng tóm được tụi mình," Marco ủ ê nói.

Qua mê lộ rừng cây giả, tụi tôi đồng hành với vô số lượt Iskoort tắt bật tới lui.

Trí óc tôi kêu o o, nhưng chẳng suy nghĩ được gì cả. Y như chiếc xe hơi mà bàn đạp cứ bị kẹt dí xuống dưới, nhắc lên hổng được, những bánh xe quay tít hoài tại chỗ.

Tôi đã bỏ qua cái gì đó chẳng? Phải có cách nào đó khả dĩ đánh bại được tụi Howler chứ. Người Ellimist chắc không bảo tụi tôi lâm trận để rồi thua liểng xiểng.

Ổng có nói vậy không ta?

Tôi thử gọi thầm ổng trong tâm trí. Tôi tự hỏi liệu ổng có nghe được không. Có thể lắm. Nhưng ổng và Crayak có luật của họ. Luật Giao Chiến, như những người lính trong quân đội thường nói.

Luật đó là gì? Có lẽ cũng không khác gì một con kiến ngược nhìn lên hai kiện tướng cò và yêu cầu một lời giải thích tại sao anh ta lại đi một con tốt nào đó.

Tại sao lại là Iskoort? Tại sao phải cứu họ? Tại sao chỉ đến khi tình cò đụng mặt trên cầu thang thì tụi Howler mới biết chúng bị bọn tôi săn đuổi?

Tại sao tụi Howler không đuổi tụi Iskoort? Quá dễ: đó là do *Luật Giao Chiến*! Chỉ khi nào thanh trừ xong tụi tôi, thì tụi nó mới được quay qua thanh toán tụi Iskoort.

Người mà tụi tôi nghĩ có thể đánh thắng Howler là Erek, nhưng ảnh lại chỉ có thể xông vào chặn ngang giữa tụi tôi và bọn Howler, hoặc cung cấp thông tin cho tụi tôi, chứ không thể trực tiếp cùng tụi tôi chiến đấu.

Tụi Howler trước giờ chưa bao giờ thua trận. Phần ký ức Howler đã cho thấy điều đó, và Erek cũng thừa nhận là vậy...

Tất cả điều đó có nghĩa là gì? Tôi ấn chặt hai bàn tay quanh đầu như muốn bóp cho câu trả lời phải từ trong óc phòi ra.

<Chúng ta đến nơi rồi,> Guide thông báo.

Tôi nhìn lên, choáng váng nhận ra ban này vì mãi suy nghĩ tôi đã quên cảnh giác.

Tại tôi đang đứng bên ngoài một tòa nhà màu trắng, bằng nhựa dẻo, hình kim tự tháp, có lẽ cao cỡ mười tầng lầu ở Trái Đất, với những hàng cửa rộng hình mái vòm gắn đèn neon đủ màu sắc trông tựa như cầu vồng. Có tiếng gì như âm nhạc nổi lên xập xình.

“Ồ, một chỗ núp xịn quá ta.” Marco châm chích. “Hổng ai có thể phát hiện ra được.”

“Chúng ta đang ở đâu đây, Guide?”

<Đền thờ của Bộ Đầy Tớ. Họ sẽ dẫn các bạn vào ngay. Tôi sẽ trả chi phí. Họ sẽ chăm sóc các bạn tận tình cho đến khi tôi quay trở lại.>

“Quay trở lại là sao?” Rachel nạt nộ. “Anh định đi đâu?”

<Tôi phải đi nạp dưỡng chất. Các bạn biết đó, Iskoort không chính xác như các bạn thoát thấy đâu. Cơ thể các bạn thấy là vật cộng sinh với tôi. Đúng, tại tôi là loài sống cộng sinh. Về cơ thể bên ngoài gọi là Isk và phần tôi bên trong gọi là Yoort.>

<Sống cộng sinh ư?> Ax đột ngột lên tiếng sau một hồi lâu im thin thít. *<Tức là anh sống tầm gửi hả?>*

<Cách đây lâu lắm rồi thì như thế,> Guide thừa nhận. *<Nhưng dần dần mối quan hệ ký sinh đã tiến triển thành cộng sinh. Tại tôi sống hòa quyện vào nhau như một loài đơn thuần, gồm hai phần. Cứ sau ba ngày, hai phần tại tôi tách ra - Yoort phải đến bơi trong vũng Yoort và hấp thụ...>*

Gã chưa kịp nói hết, cái đuôi của Ax đã kề ngay cổ.

<Yeerk! Tất cả bọn chúng đều là Yeerk!>

CHƯƠNG 15

Bộ Đầy Tớ, đúng như tên gọi của nó, gồm những Iskoort quy lụy, xu nịnh, vâng lời một cách

mù quáng. Chúng bị ám ảnh nặng nề bởi ước vọng muốn tuân theo bất cứ mệnh lệnh nào, nhanh chóng đáp ứng mọi động tĩnh của bạn.

Thế mà phải mất một lúc lâu tụi tôi mới truyền đạt được thông điệp: tụi tôi muốn một căn phòng riêng, không bị bất cứ tên Iskoort nào quấy rầy. Chúng sa sầm mặt mày trước mệnh lệnh này, nhưng cuối cùng cũng tuân theo.

Căn phòng cũng diêm dúa, lờ lợt không khác gì vẻ ngoài của ngôi đền Bộ Đầy Tớ. Những bức tường trắng lóa muốn nổ toang con ngươi. Thứ không có màu trắng là những bóng đèn neon đầy những màu sắc cơ bản, treo rải rác khắp tường, sàn nhà và mái trần.

“Đây chắc chắn là gu thẩm mỹ của Iskoort về trang trí nội thất,” Rachel bảo. “Y hệt như phòng tắm trong bệnh viện được những đứa trẻ trang trí bằng ánh sáng từ cây đuă phù thủy.”

Guide đứng giữa phòng. Ax đã thu lưỡi dao đuôi của ảnh lại, nhưng Guide không hề ảo tưởng: Cái đuôi đó sẽ chém cực nhanh trong tích tắc nếu tụi tôi nghe thấy một câu trả lời trật lất.

"Tốt hơn là anh nên nói ra đi, và nói nhanh," tôi biểu Guide.

Tiếng rên rĩ của gã tiếp tục phát ra không ngừng từ cơ hoành bụng. <*Các bạn muốn gì ở tôi?*>

Marco nói, "Tụi này từ nhà tới đây, cách hàng tỷ tỷ dặm, băng qua hết cả thiên hà, và tự dưng tụi này phát hiện ra lũ Iskoort các ngươi chính là Yeerk. Thứ lỗi cho sự nghi ngờ của tụi này chứ."

<*Tụi tôi không phải là Yeerk. Tụi tôi là Iskoort.*> Guide rối rít.

<Yoort, Yeerk rất giống nhau,> Tobias nói, giang rộng cánh ra giận dữ. <Và cả hai đều sống nhờ tia Kandrona.>

<*Phải, tụi tôi hút tia Kandrona. Nhưng tụi tôi là Iskoort chứ không phải là Yeerk mà các bạn nhắc tới.*>

Rachel quắc mắt nhìn tên Iskoort đang cùm rúm. “Biết ngay mà! Mình đâu có thích lũ kỳ quái này. Nếu chúng không mè nheo đòi mua cái gì đó, thì lại xông vào đánh hoặc hôn chân người ta. Đồ Yeerk!”

Nhỏ quay qua tôi, la lớn. “Đúng nó rồi. Chúng ta phải tìm người Ellimist bảo ổng kiếm người chơi khác đi. Tụi mình không chịu cứu Yeerk để cho Howler thâu tóm sau này đâu.”

Có lẽ đó là cách dễ dàng nhất. Tụi tôi sẽ không hy sinh để cứu Yeerk.

Cassie tiến tới giữa Guide và Ax. “Guide, nói cho tôi nghe đi. Anh biết gì về lịch sử phát triển của giống nòi mình? Ngay từ thuở sơ khai ấy?”

Guide có vẻ đắn đo, nhưng Cassie đang đứng chắn giữa gã và cái đuôi Andalite, vì vậy gã biết nhỏ là niềm hy vọng lớn nhất của mình.

<Chúng tôi là Iskoort. Thật ra, cách đây rất nhiều thế hệ, Yoort là loài ký sinh, sống bám vào các loài khác. Nhưng chuyện đó cách đây lâu lắm rồi. Kể từ thời hình thành phương thức sống cộng sinh - kết hợp giữa Isk và Yoort - chúng tôi luôn sống chung với nhau.>

Rachel hỉ mũi. “Chúng chinh phục loài Isk và bây giờ thân thiện bảo ‘Ê, chúng ta là bồ tèo nhá’. Một thỏa thuận hời hết biết!”

Marco gật đầu nhất trí. “Giống như chuyện một ngàn năm sau khi Yeerk thôn tính Trái Đất, chúng sẽ nói với một sinh vật lạ đến Trái Đất rằng: ‘À, Yeerk và loài người sống cộng sinh í mà’.”

Tôi nhìn Cassie. Rachel và Marco đúng. Cassie gật đầu, chấp nhận dữ kiện đó.

Nhưng Guide rồi rít. *<Không! Không! Tôi chưa giải thích rõ. Isk không thể bị Yoort chinh phục. Chúng được sáng tạo ra mà...>*

“Cái gì?”

<Sống ký sinh là một lựa chọn chung cuộc. Yoort có thể đi xâm chiếm các loài khác để chui vào sống, nhưng như thế không căn cơ, không phải là giải pháp dài hơi. Chính vì thế mà Yoort đã áp dụng những kiến thức về kỹ thuật sinh học để thiết kế, sáng tạo ra một loài đặc biệt, chuyên dành cho việc sống cộng sinh.>

<Ai thêm quan tâm chứ,> Tobias tranh luận. *<Thì ra bọn bây tạo ra Isk rồi bắt họ làm nô lệ.>*

<Không! Không!> Guide van vãi, la eo éo qua cơ hoành. *<Isk là vật cộng sinh thực sự. Nó không thể sống thiếu Yoort. Và để bảo đảm cho sự cộng sinh này thành hiện thực thì Yoort cũng được cải tiến. Bây giờ Yoort không thể sống mà không có Isk. Và Isk không thể sống mà không có Yoort. Tụi tôi là một sinh vật có hai phần.>*

Im lặng. Không ai nói lấy một lời. Thực tế đang dần thấm vào bộ óc hồ nghi của tụi tôi.

“Ô trời ơi,” cuối cùng Cassie lên tiếng trước tiên. “Dĩ nhiên đó là một cách. Một cách duy nhất. Ký sinh trở thành cộng sinh. Không phải đi sống nhờ nữa. Họ đã tiến hóa tới mức trở thành cộng sinh.”

“Không có chiến tranh nữa,” Erek lẳng lẳng nói. “Không còn cần thiết phải chinh phục loài

mới để chui vào sống và kiểm soát họ.”

“Bọn Yeerk không biết điều này,” Cassie nói. “Ngay cả những Yeerk chủ trương hòa bình cũng không thể tìm ra một lối thoát hòng chấm dứt cái vòng lẩn quẩn đi chinh phục, cướp phá.”

<Tụi Yoort này chắc chắn có liên hệ với Yeerk,> Ax vẫn khẳng khẳng. <Có thể chúng là một chi đã tách ra riêng từ lâu lắm rồi. Hoặc ai đó đã mang chúng đến đây từ thế giới Yeerk.>

<Nếu bọn Yeerk biết... nếu có lúc nào đó Yoort liên lạc được với Yeerk thì...> Tobias nói.

Chính vì thế mà Crayak cần phải tiêu diệt Iskoort. Chính vì vậy mà người Ellimist không cho phép điều ấy xảy ra. Một ngày nào đó trong tương lai, có thể Iskoort sẽ gặp Yeerk. Và Yeerk sẽ thấy ra một con đường khác...

Tôi mỉm cười. Nụ cười đầu tiên trong suốt cả quãng thời gian dài trên hành tinh Iskoort. Con kiến vừa mới hiểu được một phần của ván cờ đang diễn ra.

CHƯƠNG 16

Một mùi gì như dầu và long não và...

“Đó là thuốc độc!” Rachel la the thé. “Như là thuốc diệt côn trùng.”

<Howler!> Tobias hét lên.

Làm gì đây? Tụi Howler bơm thuốc độc vào tòa nhà. Chúng thật nhạy - quá nhạy là đáng khác. Vậy là hình biến côn trùng không còn hữu hiệu nữa rồi.

“Guide! Có cửa sổ không?”

<Có, có những cửa sổ chìm. Tôi có thể mở ra bằng...>

“Khoan! Cứ bay lên đã,” tôi bảo mọi người. “Cứ bình tĩnh. Biến hình chim. Guide, chừng nào tôi bảo mở cửa sổ hãy mở. Đừng mở trước. Bọn Howler sẽ chỉ vào khi chắc chắn đã xịt đủ

thuốc độc.”

Tôi cố tỏ ra tự tin, hy vọng mình đúng. Mùi độc được hít thở đang ngày một mạnh hơn, tôi biết mình đang biến hình thành chim ưng Peregrine.

Tại sao là thuốc diệt côn trùng? Tại sao không là khí gây tê liệt thần kinh? Tại sao không là khí không màu không mùi để giết chết tụi tôi trước khi tụi tôi nhận biết?

Như vậy sẽ mất “thị vị” vì không vờn vèo cho nạn nhân quần quai, đau đớn chẳng? Không đủ yếu tố gây sợ hãi đối với Howler chẳng? Hay khí độc không nằm trong *Luật Giao Chiến*?

Tất cả tụi tôi đang tan ra, cả đám chỉ trừ Ereka và Guide. Biến hình. Da tan ra và chảy nhão như bùn chảy xuống sườn đồi. Màu da đổi sang xám. Tay và chân gãy vụn ra thành các ống lông vũ. Mặt xoắn lại, và nhô ra thành mỏ cứng. Ngón chân biến thành móng vuốt.

<Guide, chúng ta đang ở độ cao bao nhiêu?>

<Có lẽ gấp năm lần chiều cao của các bạn.>

<Tốt! Ereka, tụi tôi không biết có Howler chầu bên ngoài cửa sổ hay không. Anh vui lòng ra ngoài đuổi hết bọn rình rập đi.>

Ereka đau khổ. “Không được, Jake. Tôi đã nghe tiếng Howler và tôi biết chúng ở ngoài đó. Nhưng nếu tôi đi qua cửa sổ, tôi có thể xâm hại tới...”

<Không hả,> Marco cáu tiết. <Tụi tôi không muốn...>

<Im ngay, Marco.> Tôi quát. Tâm trí tôi đang chạy đua. Cần phải có dấu hiệu đáp trả bọn chúng chứ. Cần phải tung hỏa mù đánh lạc hướng; chứ không thì khi tụi tôi xuất hiện, bọn Howler sẽ...>

<Ereka? Anh có thể phủ màn ba chiều chiếu cảnh tụi tôi đang thoát ra một cửa sổ khác được không?>

“Đương nhiên là được. Vậy sẽ không tổn hại đến bọn Howler mà vẫn cứu được các bạn. Điều đó không vượt quá phạm vi giới hạn của tôi.”

<Guide, mở cửa sổ bên tường kia ra. Đếm đến ba thì mở tiếp cửa sổ bên này. Guide, Ereka! Tụi tôi sẽ bắc nối xuống hai tầng lầu, gần cầu thang. Tất cả mọi người sẵn sàng chưa?>

<Xuống hai tầng à?> Guide trở mắt hỏi.

Bất ngờ, một đôi Iskoort thuộc Bộ Đầy Tớ chạy bổ vào phòng, nhặng nhít hỏi. <Cố rắc rối gì không vậy? Có phải những vị khách đang bám cửa sổ kia gây phiền lòng cho quý vị không?>

<Nhanh lên,> Tobias thét, mặc kệ hai kẻ không mời mà đến. <Chim chịu thuốc độc không giỏi hơn côn trùng đâu.>

<Chuẩn bị! Hai ba nào! Một. Hai. Mở!>

Cửa sổ bên kia bật mở. Tức thì, một phi đoàn sáu con chim ào về phía ấy. Tia Nguyệt nhá nhoang nhoáng và phi tiêu bay vèo vèo.

<À, để tụi tôi mở hết cửa sổ ra nhé,> một trong hai gã Iskoort của Bộ Đầy Tớ khấn khoản đề nghị.

<Quý vị dùng bữa chứ?>

Cửa sổ thứ hai gần tụi tôi cũng mở ra. Tôi xòe banh cánh ra, cố quạt bằng tất cả sức mạnh của mình.

Hình chiếu ba chiều bỗng ngừng sau khi trải ra được ba bốn mét cửa sổ. Thế nhưng, cả bảy tên Howler vẫn vô tư bắn phá như những tên khủng vào mục tiêu giả.

Từ hướng kia của tòa nhà, tụi tôi lao qua cửa sổ, hối hả đập cánh điên cuồng hầu chiếm lĩnh từng phân khoảng xa. Nhưng tụi tôi bay chưa được bao xa thì một tia Nguyệt bỗng xĩa trúng cánh đại bàng của Rachel.

<Xuống! Xuống!> Tôi thét.

Cả bọn đâm nhào xuống, lăn xả vào ma trận những rừng cây, bụi rậm và hoa.

Tụi tôi - một lũ ô hợp gồm đại bàng đầu bạc, hai ó biển, một điều mướp hương Bắc, một điều hâu đuôi đỏ và một chim ưng Peregrine - lượn veo véo qua một đường hẻm, chỉ cách đầu đám Iskoort đang đi bộ có vài phân. Cảm thấy có gió rít, tất cả bọn họ đều ngược mắt lên nhìn tụi tôi bay vụt qua.

Rrrrìì...ìì!

Một hàng phi tiêu cắt xoẹt một thân cây cách đầu tôi vài inch.

Tôi queo trái. Một tên Howler ráo riết đuổi theo tụi tôi, dầm đạp bừa bãi lên đám Iskoort khiến họ đổ rạp như những chai bowling.

Tụi tôi ngoặt gắt qua trái, vòng qua một hàng cây xum xuê lá màu cam. Một tên Howler nữa nhảy xổ ra từ lùm cây trước mặt tụi tôi! Nó đã xuyên qua rừng cây để đón lõng.

<Lên!> Tobias thét.

Pằng chú! Pằng chú!

Cánh phải của Cassie đứt lìa! Nhỏ chúi nhủi, mất kiểm soát và rơi xuống như một hòn đá, rơi vài giữa bọn Iskoort của Bộ Gây Chiến.

Tôi lao theo nhỏ.

Chợt một tên Howler nhảy khỏi một lùm cây chìa ra từ bên trên. Ngay cả khi đang bổ xuống, nó đã nhắm tia Nghiệt vào khối thịt nhằng nhì, cứng đờ của Cassie.

Pằng chú! Pằng chú!

Hự! Hự! Tiếp đất! Tôi bổ về phía gã Howler, móng vuốt giương ra. Bao nhiêu sự tức giận, căm hờn tôi dồn hết vào cú cào vô đầu gã, tóe máu. Gã bèn xoay ngoặt cái cơ thể dẻo quẹo về phía tôi, nhắm bắn.

Tôi né ngang qua, mất đà liền đâm sầm vào một tên Iskoort của Bộ Gây Chiến. Tên này trợn đờ mắt ra nhìn tôi. Vô phương! Tôi đã rơi vào tay nó mất rồi.

Tên Howler cười khoái trá và cẩn thận nhắm vào tôi. Cách có vài inch. Đừng hòng thoát. Tôi còn trông thấy rõ từng chi tiết của khẩu súng sẽ kết liễu đời mình.

Bỗng... tia Nghiệt rung rinh. Nòng súng rút lên. Tôi thấy gương mặt điên tiết, nhăn nhó của tên Howler. Nhưng hắn không bắn..

Tôi đập cánh. Tên Iskoort của Bộ Gây Chiến cau có đẩy tôi đi, rồi cùng đồng bọn xúm vào đâm đá tên Howler.

Chắc chắn trận ẩu đả đó sẽ chấm dứt ngay thôi. Iskoort của Bộ Gây Chiến hung hăng vậy chứ chẳng làm nên trò trống gì. Tên Howler chắc chắn sẽ giải tán bọn chúng trong vòng chưa đến năm giây. Nhưng thay vì thế, gã Howler lại rụt rè che đỡ mọi cú đòn, từ từ lùi lại rồi quay đầu ù té chạy.

Luật Giao Chiến chẳng!?

<Chúng không thể giết tụi Iskoort!> Tôi la lên với đám bạn. <hãy dùng người Iskoort làm lá chắn! Cassie! Nếu bỏ nghe mình nói thì hãy hoàn hình đi!>

Nhưng tôi đã có thể thấy làn da nhỏ mọc lên từ vết thương cháy sém của cái cánh đã bị mất. <Rồi, rồi, mình biết rồi,> nhỏ đáp, tiếng như nghệt lại.

<Ax! Phía sau bồ kia!>

<Bên này một tên nữa!>

Mấy đứa kia đang chạy trốn chết. Tôi phải bắt kịp tụi nó. <Cassie. Bồ ổn chứ?>

<Mình... đang... hoàn hình đây...> nhỏ nói, khật khà khật khưỡng.

<Cassie, hoàn hình mau rồi nép sát vào lũ Iskoort!>

<Rồi, rồi...>

<Mình không thể để bồ thế này mà đi.>

<Không sao đâu, đi đi. Bồ cần phải...>

Một tên Howler nhảy bổ vào tôi, đôi mắt xanh lè u ám dòm tôi chòng chọc. Nếu tôi dừng lại, tôi sẽ dẫn hắn đến chỗ Cassie mất. Nếu tôi thoát đi... tôi không thể bỏ nhỏ lại được! Nhỏ đang choáng, mất quá nhiều máu, rớt xuống quá nhanh trước khi kịp hoàn hình.

Không còn cách nào đâu, Jake, tôi tự nhủ một cách dứt khoát. Mà không thể giúp gì được đâu. Mà chỉ gây thêm thương tổn mà thôi.

Tôi quạt cánh bay đi, tê tái vì phải bỏ Cassie ở lại. Ráng bay cao được tới ngọn cây, tôi thấy trập địa kinh hoàng bên dưới.

Phải giúp mấy đứa kia, tôi nhủ thầm. Đó là bốn phận của mày. Giúp tụi nó. Mà không thể giúp gì cho Cassie được nữa.

Bầy Howler đang thoăn thoắt chuyển từ cây này sang cành kia. Chúng đu mình qua các lối đi, từ đám dây leo, sang bụi rậm, qua các cành cây - như người ta lội qua suối bằng cách nhảy lên từng tảng đá.

Tôi thấy chỉ còn ba con chim giữa trời. Lại một con nữa mất tích, ngoài Cassie. Khoảng trống bên kia gờ cạnh của mặt phẳng chỉ còn cách có một dặm.

<Được rồi,> tôi nói. <Đủ rồi đó. Chúng muốn rượt bắt ai đó à? Để coi chúng nhanh tới cỡ

nào.>

Chim ưng Peregrine là loài động vật nhanh nhất trên Trái Đất. Nhanh hơn cả báo đốm và linh dương. Nhanh hơn cả loài cá heo hay cá mập nhanh nhất. Nhanh hơn bất cứ giống chim nào. Một cú bổ nhào của nó có thể vượt tốc độ hai trăm dặm một giờ.

Tôi điên cuồng đập cánh lên cao, có bao nhiêu năng lượng quyết đốt cho bằng hết. Tôi có cần quan tâm, biết đâu sau này tôi sẽ chẳng còn cần đến năng lượng nữa. Mà còn gì là sau này? Cassie đã gục. Rachel cũng thế. Tim tôi thất lại, đau đớn.

Nhưng tôi sẽ dụ một tên Howler đi cùng.

Tôi quạt cánh mạnh và nhanh hơn nữa. Được một luồng gió nóng trợ giúp đôi chút, tôi phóng vù vù như vận động viên trượt pa-tin lướt trên ống nước.

Rồi, nhắm nhẹ kỹ lưỡng, tôi nhào xuống.

Không phải là hai trăm dặm/giờ nữa, mà là hơn thế nhiều, khi tôi chém xoẹt đỉnh đầu của tên Howler đang đuổi rất theo Tobias.

Hắn ôm đầu, rú lên - tiếng hú này đầy tâm tư hơn, ít nguy hiểm hơn tiếng hú mà loài của nó mang tên. Hắn bắn điên loạn về phía tôi, nhưng tôi đã bay đi rồi.

Vẫn giữ nguyên tốc độ, tôi ngoắt về bên phải, đập cánh liên hồi. Tiếp theo, tôi quào một cú thần sầu vô gã Howler vừa bắn phi tiêu vào Marco.

<Marco!> Tôi hét. <Hoàn hình mau!>

Tôi không biết cậu ta có còn sống hay không. Nhưng tôi thấy bộ mặt đầy dao cạo của kẻ tấn công cậu ta. Tôi nhắm con mắt nó.

Bọn Howler chưa hề bị đánh bại. Tôi tự hỏi bọn chúng sẽ khoái kiểu mà tôi sắp làm với chúng như thế nào.

Tôi nhận được câu trả lời ngay tức khắc. Ba Howler cùng xấn xổ lao vào tôi. Chúng sùng máu đuổi theo, quyết phanh thây cái sinh vật nhỏ xíu dám làm chúng bị thương kia.

Không được quá nhanh, Jake, tôi tự nhủ. Tôi bay nhưng hổng xài hết tốc lực.

Tôi bay lượn vòng vèo, đan chéo và chọc cho tụi Howler đang nã tất cả mọi thứ trên đời vào tôi, phải điên tiết lên.

Đủ gần rồi, tôi nghĩ. Nào, xuống! Tôi thả mình rơi xuống Tầng-Cây, xuống tới lối đi. Rủi thay, lúc này lối vắng tanh bọn Iskoort.

Tôi ôm cua, cố đập cánh, queo rồi lại đập cánh, queo. Đàn Howler bắn phi tiêu léo chéo xuyên qua những kẽ lá, cụm hoa và bụi rậm khiến tất cả đều cháy xém, đổ oặt xuống.

Tôi vẫn ngoay ngoắt bay lên bổ xuống lối đi quanh co. Chúng đang cắt ngang đường bay của tôi. Trong vài giây nữa thôi chúng sẽ bắn hạ tôi. Tôi không thể vượt hơn chúng được khi mà mỗi bước chạy của bọn chúng thì tôi phải bay một quãng đường gấp mười lần như thế.

Nhưng tôi phải giữ khoảng cách thấp xuống. Phải giữ mình đúng theo vị trí lối đi. Phải hy vọng là tôi đã tính đúng về khoảng cách và phương hướng. Phải hy vọng là bản tính kiêu ngạo, không bao giờ bị đánh bại của bọn Howler sẽ giúp tôi.

Queo, queo, queo!

Tôi cua vòng. Một tên Howler vụt qua hàng rào ngay phía trước tôi! Mắc bẫy rồi!

Liệu tôi tính có đúng không? Liệu tôi tới đó có kịp không?

Tôi phi thẳng tới gã Howler bị mắc lõm. Nó nhắm bắn. Tôi đột nhiên giật cục lên rồi rớt lòi xuống qua hàng rào tới gờ bên kia, như một con chim bị thương, như quả banh chuyền xì hơi rơi lảo đảo.

Gã Howler bươn bả lao qua hàng rào, ngửi thấy mùi chiến thắng.

Hắn nhào ra và cào vào khoảng không.

Dân Iskoort thật khùng khi không gắn thanh vịn ở rìa cạnh các bậc sán.

Càng điên hơn nữa khi tôi thích điều đó.

Gã Howler rơi theo tôi, giãy giụa trên không trung, la hét giận dữ và hoảng hốt. Các móng vuốt của nó quơ quào. Cách mặt đất vài dặm, hắn sẽ có một quãng đường rơi khá dài.

Tuyệt! Nhưng vấn đề của tôi bây giờ là thời gian.

Tôi đang ở đúng vị trí và đúng lối hình biến.

Hắn rơi xuống bên dưới, nhanh chóng đạt tốc độ rơi lớn nhất. Mà theo trọng lực của hành tinh Iskoort, hoá ra là chưa tới hai trăm dặm một giờ.

CHƯƠNG 17

Xuống, xuống, xuống.

Mặt tên Howler chúí xuống, la gào ầm ĩ trong không trung. Vô ích.

Tôi bay thẳng xuống, đập cánh, giữ cho trọng lực cân bằng. Gã Howler ở ngay dưới tôi, thấy rõ mồn một.

Hắn còn có nhiều thứ khác ở trong đầu.

Tôi thu cánh ra sau, đập móng vuốt về trước và quắp chặt vào chân hắn. Nếu hắn có cảm thấy móng vuốt sắc của tôi, hắn cũng không biểu lộ ra.

Tôi nhìn sụt qua nó, xuống mặt đất ở dưới xa. Tụi tôi sẽ rơi trong bao lâu? Có đủ lâu không? Không biết. Đành liều thôi.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Tôi và gã Howler đang cùng rơi ở tốc độ như nhau. Tôi cố giữ chắc lấy hắn khi móng vuốt tôi trở thành ngón tay, khi cơ thể tôi to phình ra bằng hắn. Dù ráng giữ cái làn da nhăn nheo như nham thạch ấy, nhưng móng vuốt tôi trượt khi trở thành móng tay. Tôi đã để tuột mất mấu bám.

Tôi vươn bàn tay ngắn ngủn và cánh tay dài một tấc hơn ra chụp hắn lại. Hụt rồi. Tôi rơi. Mắt tôi đã mất độ tinh tường của chim ưng. Tôi không còn thấy từng chi tiết bên dưới nữa. Hình như mặt đất vẫn còn xa lắc xa lơ. Một sự an ủi nho nhỏ.

Đã là con người - tôi cảm thấy mặt mình chỉ cách cẳng chân trái của tên Howler chừng một tấc. Hắn đã thôi giãy giụa, vẫn còn thời gian cho hắn suy ngẫm về số phận của mình mà. Tôi chẳng cảm thấy thương tình cho hắn. Có lẽ tôi nên thương hại hắn. Có lẽ Cassie sẽ thương hại hắn.

Có lẽ chính tên này đã bắn đứt lìa cánh Cassie. Hay hắn đã bắn Marco cũng nên. Dù gì hắn vẫn là một tên Howler man rợ.

Tôi muốn hắn rơi thật lâu để mà suy ngẫm về những việc làm tai ách của mình.

Tôi cố tóm thêm lần nữa, lần này với những ngón tay người.

Bỗng hắn xoay vòng cái thân ố bi và nhìn trừng trừng vào tôi, đôi mắt xanh trống lỗng của hắn mở thao láo.

Hắn đã với được khẩu tia Nghiệt. Tôi giằng lấy và vút đi. Khẩu súng rơi xuống loảng ngoảng bên cạnh tụi tôi.

Tôi biết cái gì sắp xảy ra. Nhưng tên Howler thì không. Hắn bắt đầu rú lên buốt óc...

Khè-è...

Muộn rồi! Tôi đã bắt đầu thu nạp hắn. Gã Howler bỗng mê man, uể oải như mọi sinh vật khác khi bị thâm phục. Gã nhìn tôi, ánh mắt căm hờn nhưng không sao phát ra tiếng “khè” kinh người được nữa.

Trong lúc ADN của gã Howler truyền sang, tôi dùng bàn tay còn lại lột sạch vũ khí của gã. Từng món một bị quăng ra, tạo thành một kho vũ khí di động xoay xung quanh tụi tôi.

Xong xuôi, tôi vùng ra. Bị không khí xô qua bên này rồi lại đẩy văng qua bên kia, tôi cố gắng quay cánh tay, cố giữ thăng bằng. Thật là một phản xạ ngu ngốc, theo bản năng. Ráng bình tĩnh lại, tôi bắt đầu biến hình.

Mặt đất đã gần lắm rồi. Gần ới là gần. Hình như càng về cuối tụi tôi càng rơi nhanh hơn. Cứ như nửa quãng đường sau chỉ rơi mất có một phần mười thời gian rơi của nửa quãng đường trước.

Nỗi sợ làm biến dạng thực tế. Thực tế còn méo mó hơn nhiều.

Tôi chao đảo điên loạn, thoát thấy mặt đất trải bên dưới rồi lại thoát thấy tên Howler ở phía trên. Cú hích của tôi cũng khiến hắn loạng choạng. Điều đó đã cứu tôi, bởi vì hắn đã lại hú lên.

Khè-è-è-è-è-è-è-è-è!

Âm thanh rợn óc đẩy tôi rơi nhanh hơn nữa, trong khi cả hai cùng bổ nhào như tàu lượn tự sát.

Tôi cảm thấy ngựa ngửa khi lông bắt đầu mọc quanh cơ thể.

Mặt đất quá gần!

Cái mỏ cứng đã thò ra khỏi miệng tôi.

Mặt đất đang dâng lên vùn vụt. Những cành cây tua tủa; màn sương mù ôm sát đất.

Cánh tay tôi héo quắt lại, xương mỏng ra, rỗng ruột.

Quá trễ!

Khè-è-è-è-è-è-è-è!

Ba trăm mét!

Một trăm năm mươi mét!

Ba chục mét!

Những ngọn cây chĩa thẳng vào tôi!

Tôi dang cánh ra. Căng thẳng làm sao! Cơ bắp tôi gần toác ra vì nỗ lực quá lớn.

Gã Howler đã rút xa phía dưới tôi.

<Bảo với Ngài Mắt Đỏ là cho Jake gửi lời chào thân ái nha,> tôi la.

Đôi cánh của tôi no gió bay lên, hối hả xoẹt qua những ngọn cây.

CHƯƠNG 18

Đến giờ tôi đã biết tại sao dân Iskoort lại xây dựng *Tháp Bác Sĩ Seuss* này: bề mặt của hành tinh Iskoort là một vùng đầm lầy kinh khủng, bốc mùi hôi thúi nồng nặc. Tôi ráng bay lên cao để thoát khỏi cái mùi lưu huỳnh đậm đặc ấy, rồi nghỉ một chút lấy hơi.

Cơ thể chim ưng rất sung sức sau đợt biến hình mới, nhưng đường bay lên trở lại nơi tôi đã

rời xa tụi bạn còn cả chục dặm nữa. Làm thế nào để tìm lại được tầng lầu đó nhỉ? Cấu trúc thành phố Iskoort cực kỳ phức tạp. Nhưng bay bên ngoài thành phố ấy, tôi thấy nó càng rối rắm, khó đoán biết hơn. Ở Trái Đất không hề có một công trình nào hao hao như thế này. Ngay cả kim tự tháp cũng không chôn móng cột ở cái mặt bằng chông chênh như vậy. Tháp Eiffel hay Tháp Sears đối với nó chỉ là món đồ chơi lắp ghép hiệu Tinkertoys.

Có lẽ người Iskoort là loài kỳ cục nhất trong dải thiên hà; nhưng kỹ thuật xây dựng của họ thuộc vào hàng phát triển cao siêu nhất.

Tôi sẽ thấy gì khi trở lại sau cú rơi? Liệu Cassie đã hoàn hình chưa? Nhỏ có kịp bình phục? Còn Marco thì sao? Lại cả Ax, Tobias và Rachel nữa?

Mấy đứa nó đã bị đạn bắn vung vãi. Trong thâm tâm, thậm chí tôi còn sợ tí số là một tên Howler đối lấy năm người bạn của mình. Tôi còn nghĩ đến chuyện đi tìm xác tụi nó nữa. Những hình ảnh nhòe nhoẹt làm sức mạnh rò rỉ khỏi cơ bắp tôi.

Tôi cần phải trở lại. Nhưng tôi không thể chịu nổi ý nghĩ mình sẽ thấy cái gì. Tôi làm sao sống nổi khi không có bọn bạn?!

Tôi bỗng cảm thấy giận Ereك đến ứ nghẹn. Marco đúng: mắc chứng gì mà Ereك cứ vin vào sự nhu mì, không bạo động trong vũ trụ của mình, trong khi bọn Howler đã xóa sạch nhiều loài theo mệnh lệnh của quý dữ? Làm sao mà ảnh đang tâm đứng đẹp qua một bên, trùm chần nhìn cái ác lộng hành?

Ereك là người duy nhất trong bọn tôi có thể đánh và thắng lũ Howler. Ảnh có sức mạnh và uy lực. Có lần tụi tôi đã giải thoát Ereك khỏi điều cấm kỵ trong vòng một tiếng đồng hồ. Kết quả thật phi thường: ảnh đã đè bẹp lực lượng Yeerk xem nữa xơi gọn tụi tôi.

Đúng, người Pemalite đã sáng tạo ra ảnh với tất cả sự hòa hiếu. Thật vô lý khi tôi bỗng tức sôi máu lên với ảnh! Nhưng Cassie và Rachel hoặc tất cả đã tiêu đời rồi, chỉ còn trơ lại mỗi mình tôi...

Người Pemalite thật ngu muội vì đã không tái lập trình lại cho người Chee. Khùng! Người Chee có thể đã cứu họ; có thể đã chặn bước tụi Howler, không cho chúng tiêu hủy người Pemalite cũng như các loài khác. Và...

Mà này! Giả sử người Chee dẹp tan bọn Howler, vậy họ sẽ làm gì tiếp theo? Họ sẽ trở thành loài chuyên gây chiến ư? Bạn sẽ làm gì khi chế tạo ra một loại vũ khí chết người rồi lại để mặc kệ nó?

Có lẽ người Pemalite cần đảm bảo mình chắc chắn không chế được người Chee, cho nên họ đã “tắt đài” của người Chee đi!

Tương tự, Crayak cũng cần phải có cách thức nào đó để kiểm soát tụi Howler này chứ.

Howler không phải là người máy; vậy thì, làm thế nào Crayak chắc chắn chúng sẽ không bao giờ vượt khỏi tầm kiểm soát? Bởi vì công việc của chúng là giết chóc, giết chóc không nương tay, cho nên Crayak nghĩ thế nào là “ngoài tầm kiểm soát”?

“Ngoài tầm kiểm soát” đối với Howler có lẽ sẽ là *sẽ không giết chóc* nữa chẳng?

Một tên Howler “ngoài tầm kiểm soát” có nghĩa là gã cảm thấy dần vật, bút rút và trở nên hòa hiếu. Làm sao mà Crayak có thể chịu đựng được điều đó!

Tôi ngậm ngùi cười chua chát. Quả là một suy luận xác đáng. Có thể bạn bè tôi đã chết hết. Tôi đơn côi một mình, chỉ với hy vọng le lói là ráng sống để tìm đường về nhà.

<Jake! Bồ hay là con chim ưng Peregrine vớ vẫn nào vậy?>

<Tobias hả?> Tôi mừng hùm.

<Ừ. Mình đi tìm bồ muốn hụt hơi luôn.>

<Bồ còn sống sao?>

<Thì cũng giống như bồ thôi,> nó nói và cười hề hề. <Tụi mình tưởng bồ tiêu rồi. Ax nhìn thấy bồ văng ra khỏi tháp cùng với gã Howler.>

<Tất cả mọi người... có ai...>

Tobias có vẻ bớt hồ hởi hơn. <Tất cả tụi mình đều ở đây. Cassie, Rachel và Marco đều bầm dập, nhưng cũng ráng hoàn hình được. Erek đã chạy theo và phủ lên tụi mình một màn ba chiều chiếu lũ Iskoort. Cassie nói bồ bảo rằng Howler không thể tấn công Iskoort. Đoán coi, chính vì vậy mà chúng không thét rú lên...>

<Nhưng dẫu sao mọi người cũng ổn rồi,> tôi nói mà không dám tin.

Tobias cười. <Ừ, tất cả mọi người vẫn còn sống. Nè, cả đám tụi mình đều ở trong hình chiếu, báo hại bọn Howler tức lồng lên. Sau đó, hình như chúng suy ra rằng tụi mình hổng phải là Iskoort thật, cho nên đã xông vào tấn công thoải mái. Thế là tụi mình đành phải biến thành bộ chết bò lên cây. Guide đã tìm cho tụi mình một nơi khác. Chút xíu nữa bồ sẽ thấy. À, cái gã Howler rơi cùng bồ sao rồi?>

<Hết là thành viên của nhóm bảy rồi. Giờ sẽ là bảy chống sáu,> tôi đáp.

May thay, Tobias vẫn còn nhớ đường về. Cậu ta ung dung dẫn tôi bay lù xuống ba tầng nữa, kể từ chỗ tụi tôi bắt gặp nhau.

Tầng này khác biệt hẳn so với tất cả các tầng tụi tôi đã thấy. Trông cứ như một khu công nghiệp. Từ sàn nhà lên mái trần là ba chục mét. Màu sắc chủ đạo là xám và nâu. Những nhà máy (nếu đó là nhà máy) nhìn như những khu nhà không cửa sổ, ngột ngạt, tối tăm - y như bất cứ nhà máy nào trên Trái Đất.

Ở đây, tụi tôi bay bên trên một đàn Iskoort khác lạ. Những cánh tay của bọn này dài và mạnh hơn, vai ưỡn; mắt chúng dày cùi, có thể cụp mí lại được.

Có rất ít Iskoort lảng vảng quanh đây. Bọn Iskoort tụi tôi gặp có vẻ rất vui sướng, náo động và vô tư trước khung cảnh tẻ ngắt của nơi này. Ổn nhất là tiếng hét từ cơ hoành của chúng chói lói đến độ, nếu vài tên Iskoort cùng hét lên một lúc có thể khiến bạn ước ao có một cái bịt lỗ tai.

Tobias và tôi đảo tròn vài vòng, đề phòng coi có tụi Howler hay không. Chẳng thấy tên nào cả. Hai đứa tôi đáp xuống. Tôi hoàn hình và đi vào bên trong.

Tôi tưởng tôi đã trải qua hết mọi cung bậc cảm xúc. Tôi nghĩ tôi đã vượt qua cảm giác kinh hoàng khi tưởng là tất cả tụi nó đã tiêu đời. Nhưng kìa, cả đám đang ở đó.

Rachel cau có. Marco nhìn xuống sàn nhà. Ax đứng tách ra, rõ ràng là đang tự trách móc mình. Erek với màn hình chiếu đã tắt, một gương mặt người máy vô cảm.

Và Cassie.

<Hoàng tử Jake!> giọng Ax vỡ òa lên như khóc khi vừa trông thấy tôi.

Cassie nhảy phóc lên và chạy bổ về phía tôi. Tôi cũng lao về phía nhỏ. Thật không thể kìm nén được cảm xúc. Cassie mừng quá nhảy đại vào cánh tay tôi, tôi ôm nhỏ thật chặt và trước khi tôi kịp nhận ra, tôi đang hôn vào môi nhỏ và nhỏ cũng hôn lại tôi.

"Tới lúc rồi đó," Rachel càu nhàu.

Ít nhất thì Cassie và tôi cũng tạo được cơ hội cho Marco trêu chọc. Nó chỉ cần đứng ba giây sau khi tôi tách khỏi Cassie, vừa xấu hổ vừa kinh ngạc.

Nó chìa hai cánh tay về phía tôi rồi nói, "Gì cơ, hổng hôn tui cái nào hết à?"

Tôi hổng tin nổi là mình lại cảm thấy cực kỳ ngốc nghếch khi đối mặt với hàng đồng cảm xúc khác nhau mà tôi vừa trải qua, và giữa thảm họa kinh khủng nhất của trận chiến, nhưng tôi đoán sự bối rối và sự bất tiện luôn luôn song hành cùng tụi tôi.

"Không à?" Marco nói, giả đờ lúng túng. "Tui đoán chắc tui phải đổi hướng kiếm Rachel

thôi." Nó quay qua nhìn nhỏ, dang rộng hai tay, miệng chu ra.

"Xí, Marco, bồ nghĩ đừng mơ chuyện kỳ cục là mình sẽ hôn bồ nha. Rút vôi lại đi, không thôi là mình bẻ luôn hai tay bồ đó!"

CHƯƠNG 19

Tôi nhìn quanh ngôi nhà mới của mình. Một không gian thoáng đãng, cao chừng ba tầng của Trái Đất, rộng cỡ sân bóng rổ. Chen chúc trong cái chốn âm u này là một dãy những cỗ máy lạ đời. Có cái trông như máy khoan tay khổng lồ; có cái tựa máy uốn thép; rồi có máy giống như đu quay, nhưng thay cho những chú ngựa nhiều màu sắc sặc sỡ là những dụng cụ sắc cạnh, tĩa tót rất tinh vi.

Tất cả máy móc đều ngưng hoạt động, bụi bặm bám bờ cả lên.

"Nhà máy bỏ hoang à?" Tôi hỏi Guide.

<Không phải bỏ hoang. Bộ Công Nhân từ chối làm việc ở đây. Họ chỉ quay lại khi nào Bộ Pháp Thuật Và Mê Tín chính thức xác nhận: nơi này không bị hồn ma của những nhân vật trù tượng ám.>

Tôi thở dài rồi lù khù bắt tia nhìn sang Marco.

"Ê, bồ sẽ khoái nghe chuyện này cho coi," cậu ấy nói.

"Hồn ma của những nhân vật trù tượng là gì?"

Guide rống lên, cứ như thể tôi đang nói đùa. *<Các thường dân tin rằng: hồn ma của những nhân vật trù tượng là có thật. Những hồn ma đó đi vật vờ trên đường phố, chiếm cứ các tòa nhà và thực hiện nhiều hành vi phá hoại.>*

"Ra vậy, toàn mấy nhân vật hư cấu mà thôi" tôi nói.

<Đương nhiên Bộ Pháp Thuật Và Mê Tín được gọi tới để khắc phục hậu quả và để kiểm soát vấn đề này. Nhưng Bộ Công Nhân chưa đồng ý với giá cả đưa ra...>

“Hiểu rồi,” tôi gật.

“Một giỏ rác tối tăm,” Rachel bình luận.

Tất cả bọn tôi cùng im lặng trong chốc lát. Nỗi vui mừng của cuộc tao ngộ đã phai lạt. Tụi tôi đang trở về thực tại.

<Jake bảo bây giờ là bảy chọi sáu,> Tobias nói.

“Bốc phét,” Marco lầm bầm. “Dù có bảy chọi hai thì mình vẫn cá phần thắng về phe bọn hần.”

Có tiếng xì xào đồng ý.

“Mình có một hình biến mới,” tôi bảo.

<Hả?> Tobias ngạc nhiên.

“Ừa, trên đường... rơi xuống, mình đã thu phục tên Howler. Dù chỉ vậy thôi, nhưng nó cũng hé ra cho tụi mình một mẩu bả, nếu như tụi mình có một kế hoạch tổng quát.”

“Bạn có kế hoạch à?” EreK hỏi.

Tôi phân vân. *Mình có kế hoạch không nhỉ?* Trong đầu tôi đang có những ý tưởng, suy luận pha lẫn những linh cảm. Tôi nhún vai. “À, tôi cho là vậy.”

Marco toét miệng cười. “Hôn nó thêm cái nữa đi, Cassie. Có vẻ hiệu quả đó.”

Cả bọn háo hức chờ. Tôi cúi đầu, cố sắp xếp lại tất cả những kiến thức tôi biết về Howler. Có vẻ như tôi đang có trong tay những mảnh vụn, nhưng lại không có bức tranh mẩu để ghép hình theo.

“Được rồi, mấy bồ cứ bổ sung thoải mái nha. Ý kiến của mình có thể sai bét mà. Thế này nha... Một: tụi Howler chắc chắn có *Ký Ưc Tập Thể*. Những ký ức EreK tiếp nhận lưu giữ những biến cố xảy ra hàng ngàn ngàn năm trước, gồm cả chục cuộc xâm lăng. Không thể có sinh vật nào lại sống lâu đến thế. Hai: Howler là sinh vật, bởi vì mình đã thu phục được một tên. Như vậy, rất có thể, Howler được tạo ra với cùng một ký ức như nhau. Bảy... à sáu tên Howler ở đây có thể sẽ chuyển tải ký ức cho tất cả những Howler còn lại của loài này. Đó chính là kinh nghiệm chiến trường sẽ san sẻ cho tất cả các chiến binh Howler.”

Rachel gật đầu, “Hèn chi tụi nó hổng bao giờ thua.”

“Phải, nhưng điều đó lại khiến chúng ta nảy sinh vài khúc mắc. Ừm, không ai lại chiến thắng mãi được. Mà lại kéo dài cả hàng trăm ngàn năm mới hoang đường chứ. Đâu ai thắng suốt trong sự nghiệp của mình được, như Mohammed Ali[12] hay Micheal Jordan[13] đó, cũng từng bị thua kia mà.”

“Nhưng những ký ức Howler tôi xem không chỉ ra bất cứ thất bại nào,” Erek nói.

“Chính xác,” tôi nói. “Chính xác, phải không Guide?”

<Hả?>

“Khi anh muốn xem những ký ức đó - tức là xem theo cách bình thường, chứ không phải theo kiểu Erek chiếu lên màn ba chiều cho tụi tôi xem - thì làm cách nào?”

Guide hạ giọng trầm trầm. *<Có một thiết bị nhỏ gắn vào đầu. Nó nối thẳng vào sóng não và chiếu ký ức lên y như ta hồi tưởng lại vậy.>*

“Và thiết bị ký ức này được dùng cho tất cả các loài sao?”

<Tụi tôi thường bị nhiều loài thăm viếng,> Guide nói. *<Và thiết bị này luôn hoạt động. Mặc dù không phải ai cũng muốn chiều theo.>*

“Mình đoán tụi Howler không đời nào chịu bị gắn cái này vào đầu đâu,” Cassie nói.

Guide xòe bàn tay ra, rú rít. *<Hồi nào đến giờ tụi tôi mới gặp nhóm Howler này. Chúng bán ký ức của mình để đổi lại những thứ chúng cần; nhưng chúng không mua ký ức của bất cứ loài nào khác.>*

Tôi gật. “Tốt rồi! Nào, bây giờ chúng ta cần người tình nguyện làm một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm. Chúng ta cần có một con thỏ để dụ con chó săn về phía chúng ta.” Tôi nhìn xoáy vào Rachel và từ từ lắc đầu ra dấu “không” khi thấy nhỏ đang há miệng ra xung phong. Nhỏ ngậm miệng lại và coi bộ lúng túng.

<Tôi sẽ lãnh trách nhiệm này,> Ax nói từ góc phòng đằng xa.

Rachel cười nhạt, ơ hờ gật đầu.

“Ô hô,” Marco băng nhắng. “Ax sẽ hy sinh và tụi Howler sẽ không muốn mua ký ức đó để về coi lại trên video của chúng đâu. Vậy thì làm cách nào chúng ta có thể hạ thủ sáu con hồ ly tinh đây?”

“Chúng ta không cần phải tiêu diệt đám Howler này,” tôi bảo. “Mà chính Crayak sẽ làm điều

đó.”

CHƯƠNG 20

Chỗ chúng tôi đang dừng chân đây không thể dùng làm nơi đặt bẫy được. Tụi tôi cần nhiều dân Iskoort che chắn xung quanh. Cần phải bắt *Luật Giao Chiến* phục vụ cho mình. Tôi giải thích điều này cho Guide. Gã đòi được trả thêm. Tụi tôi đang nợ nần chồng chất, và có nguy cơ bị giết trước khi kịp bán cho gã những ký ức quý giá.

“Đừng lo,” tôi trấn an. “Điều kế tiếp tụi tôi làm là sao một bản photo ký ức của mình cho anh.”

<Tôi vẫn nghĩ mình nên thu hoạch một cánh tay, hoặc một cơ quan nội tạng nhỏ xíu nào đó thì hơn.>

“Không lấy thêm tóc nữa hả?”

<Tôi đã có tóc rồi,> gã đáp. <Vấn đề là phải sở hữu cái gì đó thật độc đáo. Chưa từng ai có cơ thể hay cơ quan nội tạng của Con Người cả.>

“Ừa, anh sẽ có món độc đáo,” tôi nói. “Anh có thể lấy tóc của Marco.”

“Cái gì?”

<Một mắt cuống Andalite đi?>

“Không được! Không có bộ phận cơ thể. Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà.”

<Ngộ nhỡ các bạn bị giết thì sao?> Guide hỏi, hạ thấp tiếng rú như tiếng khóc tí tê.

“Anh muốn cơ thể của tụi tôi hả?” tôi quát, điên người lên mặc dù tôi còn nhiều vấn đề lớn lao khác cần phải lo. “Nếu anh hiến cơ quan nội tạng để cứu sống người khác thì còn được. Nhưng chỉ để bỏ tụi tôi vào hũ đem bán buôn hoặc đem trưng bày cho mọi người nhìn ngó thì không đời nào.”

“Tôi có thứ bán được,” Erek chen vào. “Tôi sẽ tạo ra một phiên bản kỹ thuật hình chiếu ba chiều để anh có thể tự chế máy phát.”

Đây quả là món béo bở đến nỗi gã Guide ngừng rú hết vài giây. Mãi rồi gã thốt lên. *<Thỏa thuận liền!>*

Marco tròn mắt. “Này, Guide sẽ làm chủ hành tinh này cho đến lúc hấn ngủm.”

Guide dẫn tụi tôi tới một tầng lầu khác. Lần này là đi lên. Và lên bằng... thang máy.

“Thang máy! Mấy anh có thang máy?” Marco nổi quạu. “Tụi tôi lên lên xuống xuống bấy lâu muốn rã căng rồi, mà nay hóa ra mấy người có thang máy?”

<Đi thang máy sẽ không nhìn ngắm được phong cảnh thiên nhiên thơ mộng, hữu tình.> Guide giải thích. *<Ký ức ở bên trong thang máy thì còn gì có giá trị nữa?>*

Tụi tôi tiếp tục đi lên, vượt qua cả tầng lầu lần đầu tiên tụi tôi xuất hiện. Đó chính là nơi tôi cần: những lối đi hẹp chen giữa những khu dân cư cao và những cửa hàng ở sàn lầu. Iskoort nằm đặc khắp nơi. Giờ có thêm một loại Iskoort mới: Iskoort Mua Sắm.

“Đồng bào tui đây rồi!” Rachel khoái chí la rùm. “Ít ra thì tui cũng có quê hương thật sự chứ...”

“Họ đi mua sắm hả?” Tôi hỏi Guide. “Vậy là sao?”

<Phải có ai đó mua sản phẩm do những nhà máy hay những xưởng thủ công sản xuất ra,> Guide nói.

“Đúng,” Rachel đồng ý.

<Nền kinh tế không thể chuyển động nếu như không có lực lượng mua đồ.>

“Guide, cuối cùng thì anh cũng hiểu rồi đấy,” Rachel hể hả.

Tụi tôi kéo tới một cửa tiệm trống trơn nằm ở cuối con đường hẹp, dài. Doanh nghiệp ở đây đã di dời đi từ trước rồi - họ chẳng để lại gì ngoài những cái kệ trống rỗng ở phía sau.

“Rồi, được đấy,” tôi tấm tắc. “Nào, giờ phải làm sao để thông báo cho Howler biết rằng tụi tôi đã tới đây?”

<Tôi chỉ cần phải loan tin cho một thành viên của Bộ Tin Tức-Chuyện Phiếm-Suy Đoán,> Guide trả lời.

<Đây là cái nhà thương điên mà người Ellimist muốn chúng ta cứu,> Tobias la. <Vùng Đất Lego giao thoa với Tháp Bắc Sĩ Seuss, với cư dân được làm từ những túi đậu phộng biết hú hét... không phải nói quá nha Guide... ai mà nghĩ được mua sắm và tán dóc cũng là một nghề cơ chứ!>

“Này, đừng có chọc ghẹo anh chị em Bộ Mua Sắm,” Rachel nói với vẻ mồm mĩm lộ liễu.

“Rồi, cài lắp thiết bị đi,” tôi giục giã. “Guide? Chúng ta có máy chiếu ký ức không?”

<Dĩ nhiên là có.>

“Ax, bồ đã sẵn sàng chưa?”

<Rồi, thưa Hoàng tử Jake,> ảnh trả lời.

“Đừng gọi mình là “hoàng tử”. Nào, ra đây một phút.” Tôi kéo ảnh ra góc phòng trống. “Ax, có lẽ tôi sai, nhưng hình như bồ vẫn còn ảm ức về trận chiến đầu tiên.”

<Tôi đã bỏ chạy,> ảnh nói thẳng tuột.

"Bồ đã quay trở lại."

<Tôi đã chạy trốn,> ảnh bướng bỉnh lặp lại.

“Bồ là người duy nhất không ở trong hình biến, bồ và Tobias. Và bồ đang ở giữa trời, rất gần cái âm thanh dễ sợ đó. Rất ngẫu nhiên, tiếng tru dội ồm của Howler được tạo ra để chuyên tác động lên não những sinh vật nhạy cảm. Ý mình muốn nói: bộ não đơn thuần chỉ là một khối màu xám hay màu gì đó thôi...”

Ax rùn vai nôn nóng. Một cử chỉ ảnh bắt chước loài người.

“Nghe này Ax, Howler là một loại vũ khí sinh học dùng để giết những loài nhạy cảm. Khi tạo ra chúng, nhất là khi tạo ra tiếng rú ghê rợn đó, Crayak đã chú tâm tìm cách chinh chang cho nó càng kinh khiếp càng tốt, hầu có hiệu quả tối đa lên não loài nhạy cảm. Mình có não cộp vậ mà suýt nữa mình đã tiêu ma. Trong khi não Andalite của bồ lại vô cùng nhạy cảm, phức tạp và tinh xảo. Đó là mục tiêu quá lý tưởng cho tiếng tru của bọn chúng.”

Ax không chấp nhận hết lời tôi nói, nhưng cũng không phủ nhận tất cả. Ảnh cựa quậy như muốn cuộc chuyện trò chấm dứt mau đi.

Tôi thở dài. Tôi đã nói tất cả những gì có thể. Ax cần làm gì đó để tẩy sạch những gì mà ảnh

cho là vết nhơ...

“Ax, đến giờ hành động rồi. Nè, bồ phải nhớ kỹ một điều: nhiệm vụ của bồ là phải còn sống ra khỏi đây. Nếu mình thật sự là hoàng tử của bồ thì mình ra lệnh: bồ không được phép để bị giết, cho dù bồ có nghĩ đến trò anh hùng nào đi chăng nữa.”

CHƯƠNG 21

Việc chuẩn bị mất chưa tới một giờ đồng hồ...

Tobias lượn lờ phía trên những đường phố hẹp, thấy bọn Howler chạy hồng hộc chỗ cầu thang. Chúng lao liên tục tìm kiếm xung quanh, cho rằng tụi tôi ở ngoài sân nhà chứ không phải ở trong tòa nhà.

Tụi tôi muốn bất ngờ, không cho chúng thời gian để suy tính. Tụi tôi muốn lợi dụng tính hiếu sát và hung hăng của chúng.

Dưới phố, Ax đang bước đi nghênh ngang. Tobias tường thuật cho tụi tôi chi tiết diễn biến trên hiện trường.

<Ax sắp tới. Tụi Howler dính chùm lại. Dù gì chúng cũng bớt kiên cường rồi. Bất cứ giây nào chúng cũng có thể phát hiện ra ảnh...>

Tiếp. <Ừa, chúng mù hử? Ax đang đến rất gần mà. Đám đông che chắn ảnh. Nhiều Iskoort trên đường quá. Ui trời!... Chúng đã thấy ảnh. Chú Ax, chạy mau! Chạy!>

Tôi nhìn Cassie và đám bạn. “Tới lúc rồi. Mình làm đây.”

Tôi cố gạt hình ảnh Ax ra khỏi tâm trí - những hình ảnh Ax chạy, né, luồn lách qua đám đông Iskoort; rồi tụi Howler ùn ùn đuổi theo.

Thay vào đó, tôi tập trung vào một hình ảnh khác: tên Howler vừa mới bị thu phục. Tôi hình dung những đường nét trong não và cảm thấy sự biến đổi.

“Rachel,” tôi gọi, trong khi vẫn còn là người. “Em biết phải làm gì rồi đấy. Nếu anh mất kiểm soát không thể khống chế được hình biến. Nếu anh bắt đầu tru lên thì em phải...”

Rachel đã là gấu xám. Nhỏ đứng ngay đằng sau tôi, đặt hai bàn tay trước bụng chang bang với móng vuốt có thể cào thân cây lên vai tôi.

Nếu tôi mất kiểm soát hình biến, Rachel sẽ phải... phải làm điều cần thiết. Thật nhanh trước khi tôi làm ai đó bị thương.

Chi viện cho nhỏ là Marco-khỉ đột. Năm đấm của nó to bằng đầu tôi, với sức mạnh có thể khoét tường thành lỗ, đang giơ lên cách mặt tôi ba tấc.

<Chúng xúm lại anh,> Tobias hồi hộp thuyết minh. <Tất cả sáu đứa. Như chó săn vồ thỏ nhà. Trời! Anh chàng đó biết cách chạy lắm! Chú Ax! Chạy về bên phải!>

Tụi Howler không thể bắn khi dân Iskoort lang bang khắp nơi. Chúng cũng không thể dùng tiếng tru vì sợ kinh động đến người Iskoort.

Nhưng nếu áp sát được Ax thì chúng tha hồ sử dụng phi tiêu, tia Nghiệt hay dao.

Tôi cố điều hòa ý nghĩ. *Bình tĩnh. Bình tĩnh nào.*

Quy trình biến hình tiếp tục. Da tôi bắt đầu phụt ra thành những gai, mụn mủ; sau đó chúng bục vỡ và rỉ ra chất keo đen. Tôi nhìn xuống, thấy bụng mình như đang bị ngắt làm đôi. Cứ như tôi đang biến thành kiến hay một loại côn trùng nào đó vậy. Ngay khi cú ngắt hoàn tất thì phần thân trên của tôi gục oặt xuống, hết như thân cây bị đốn ngang. Những lần chỉ linh động, dài ngoằng - những động mạch đàn hồi - bung ra, nổi hai nửa trên và dưới của tôi.

Trong giây phút hoảng loạn, tôi còn thấy rõ khúc xương sống loài người trắng hếu của mình. Những đốt sống chảy lỏng ra, tái tạo thành những ống xy-lanh hình trụ xám, dày cui, xếp chồng lên nhau.

Rồi phần giữa cũng đặc lại, che xương sống cùng những động mạch và gân.

Tôi thở một hơi nhẹ nhõm. Không ai cần phải thấy cảnh kỳ quái đang diễn ra với cơ thể tôi.

Tôi thấy bàn tay mình đổi màu, những ngón tay đầy mụn bọc, đen ngoài đỏ trong, cùng thịt nhám thạch nguội dày và nặng bình bịch. Tôi vẫn còn bốn ngón tay và một ngón cái. Nhưng bây giờ ở cổ tay tôi, móng vuốt đã trở ra, có thể thò ra thụt vào như móng mèo.

Chân tôi rệu rã, kêu cọt kẹt khi xương dày lên và cong queo lại. Tai tôi chảy tịt vào đầu. Mắt bụng bành ra, càng ngày càng bụng và càng dẹp đi.

Ý thức của tôi bắt đầu thay đổi. Sự khác biệt cũng không khác hơn những lần biến hình khác tôi từng thực hiện, nhưng lại phức tạp hơn tôi nghĩ. Tôi không chỉ nhìn thấy màu sắc

thông thường, mà còn nhìn thấy cả những tia hồng ngoại. Tôi đang lần theo dấu vết, như con trỏ chuột nhúng nhính trên màn hình vi tính. Nó giúp tôi theo dõi những chuyển động và phương hướng tốt hơn.

Rồi, thật kinh hoàng, tôi nhận ra mình có thể nhìn xuyên qua lớp da bên ngoài. Tôi thấy những đường gân còn cợn trong trái tim khi đập của Marco.

Dĩ nhiên rồi. Tất cả là để nhắm tốt hơn tới những thực thể sống.

Đôi mắt xanh lè của tôi có thể nhìn tỏ tường hơn mắt người, hơn cả mắt điều hâu.

Thình lình, tôi cảm thấy ý thức của mình vỡ oà một ý niệm mới. Tôi đã chờ đợi cơn thịnh nộ của hình biến này. Tôi tưởng mình sẽ đối mặt với thôi thúc bạo lực không kiểm soát được, nhưng hoá ra không. Tôi cảm thấy... thấy mình... thờ ơ.

Không có bản năng giết chóc kiểu Howler. Cũng chẳng có sự lồng lộn, tức tối. Đó hẳn phải là kiểu tính cách mà tụi nó được dựng nên.

Crayak hẳn đã rất xảo quyệt, mưu mô. Tôi đã mong chờ hình biến Howler là một loài siêu ăn thịt nào đó. Nhưng không, lối hình này gọi cho tôi nhớ nhiều đến cá heo.

Howler rất khoái chí, hơn hở.

Howler tràn ngập niềm vui.

<Mấy bồ có thể để mình đi được rồi đấy,> tôi bảo Rachel và Marco.

<Bồ chắc chứ?>

<Chắc! Thứ này không khó kiểm soát đâu. Nó giống như...>

Vừa lúc đó tôi cảm thấy một điều mình chưa bao giờ cảm nhận. Một phần lạ lùng trong não của Howler, như là một ý thức bổ sung thêm. Trí não tôi chảy vào trong một cái hồ nhận thức và sự hiểu biết.

Những luồng ký ức phóng ào qua, lóng lánh. Những hình ảnh hãi hùng về tàn sát, bạo lực. Không chỉ có *Những đứa con của Graffen*. Mà hết loài này tới loài khác; hành tinh này đến hành tinh kia. Tôi đang tiếp nhận những hình ảnh đó theo một cách khác với cách Erek đã tiếp nhận từ dân Iskoort.

Cách này tệ hại hơn nhiều. Nó không phải ký ức của một ai khác nữa. Nó chính là *của tôi* - là một phần *của tôi*.

Đạo lướt qua. Cuộc tàn sát *Những đứa con của Graffen*. Cuộc thanh trừng dân Mashtimee. Vụ làm cỏ xứ Pon, Nostnavay, và dĩ nhiên cả thế giới Pemalite. Thằng Howler-tôi không cảm thấy giận dữ hay hăng tiết gì hết.

Nhưng tại nó cần quái gì mấy thứ đó?

<Đó là một trò chơi,> tôi nói.

<Gì cơ?> Cassie hỏi trong lốt sói.

<Bọn Howler. Sự giết chóc, tàn phá chỉ như một trò chơi đối với chúng. Chúng khoan khoái thưởng thức trò chơi. Như cá heo nhảy tòn tòn khỏi mặt nước để biểu lộ niềm vui.>

<Chúng hủy diệt tận gốc cả một loài chỉ để vui thôi sao?>

<Đúng... mình không biết chúng đang làm gì. Cassie... chúng không phải là người lớn. Chúng chỉ là những đứa trẻ.>

CHƯƠNG 22

<Ê, chúng tới rồi!> Tobias thét ran. <Ba mươi giây nữa...>

<Con nít cái con khỉ,> Rachel ngúng nguẩy. <Chúng là quân giết người thì có!>

<Chúng là thứ mà Crayak đã tạo ra,> tôi nói. <Chúng có tuổi thọ là ba năm, không hề có giai đoạn trưởng thành. Chúng không sinh sản; chúng được nuôi cấy và phát triển trong một nhà máy. Không hề có Howler trưởng thành.>

Tôi nhìn xoáy vào Erek. <Anh có biết không?>

“Trước kia thì không!”

<Khi anh tiếp nhận ký ức của Howler anh có nhận ra chúng chỉ là một lũ nhóc con không?> tôi hỏi.

“Chúng tàn sát những người sáng tạo ra tôi,” ảnh nói khô khốc.

<Đám đông đang thưa dần, chú Ax!> Tobias vẫn mãi thét. <Chúng sẽ bắn đấy!>

<Rồi sao, tội mình thả chúng đi chỉ vì chúng không phải là người lớn sao?> Marco chất vấn.

<Vấn đề không phụ thuộc vào chúng ta,> tôi nghiêm nghị. <Nếu kế hoạch có tác dụng thì Crayak sẽ...>

<Không chỉ là Crayak,> Cassie nhấp nhóm. <Chúng ta bị ép buộc...>

Có tiếng phi tiêu vun vút ngoài phố cách tôi chỉ một thước.

<Aaaahhhh!> Ax thét lên đau đớn.

<Ax bị bắn trúng rồi!> Tobias suýt xoa.

“Thanh thiếu niên hay người lớn gì thì chúng cũng giết những người tạo ra tôi. Chúng bắt người Chee làm con tin; chúng tàn sát đập phá thế giới quê nhà tôi,” Ereك nói qua hàm răng nghiến chặt.

<Chúng không biết,> tôi bảo. Phải chăng tôi đang nài nỉ? Tội tôi có thể làm gì? Quá trễ rồi! Hoặc là chúng hoặc là tội tôi mà thôi. Chúng hoặc toàn thể loài Iskoort.

Nhưng chúng không biết mình đang làm gì! Đầu tôi quay mòng mòng, xây xẩm. Bọn Howler là thứ do Crayak tạo ra. Làm sao ta lại đi ghét bỏ loài làm những gì chúng được huấn luyện?

Tôi đã rất vui sướng khi gã Howler đó rơi xuống đến chết.

Bây giờ không có sự lựa chọn nào khác!

<Vào vị trí,> tôi phát lệnh. <Chuẩn bị!>

Marco, Cassie, Rachel tất cả nhanh chóng chiếm lĩnh vị trí. Cả Ereك nữa. Guide sấn lại gần.

Rầm!

Cửa bật tung bản lề. Ax lao đảo nhảy vào, máu chảy lòng ròng.

Tên Howler thứ nhất ủa vô sau Ax hai giây.

Rachel, Marco và Cassie cứ thế đâm thụi vào nó tới tấp.

Erek nhắc bổng Guide lên như cục bông và nhảy ra phía cửa. Guide hải hùng túm chặt lấy cổ Erek khi ảnh chặn ngang ngưỡng cửa.

Tên Howler đầu tiên phản công bằng một cú đá trời giáng, khiến Rachel té ngửa ra. Một cánh tay đầy móng vuốt của hắn quơ bừa xuống, cày một đường đỏ hỏn bên hông Cassie. Nhỏ ngã nhào. Tên Howler nhắm khẩu phi tiêu. Marco liền thụi cho hắn một đập từ phía sau. Phát súng chệch mục tiêu bay dọc theo bức tường, vọt thẳng lên trần nhà.

Bọn Howler bên ngoài đang truy đuổi ngon trớn phải ngừng phất lại ngay ngưỡng cửa. Tất cả cùng né tránh Erek, vì Erek đang cầm Guide.

Luật Giao Chiến! Howler không thể giết Iskoort!

Tên Howler thứ nhất xoay vòng qua, đâm cho Marco một quả. Đến khi nó rút tay lại tôi mới tá hỏa nhận ra rằng nắm tay đó đã cầm dao. Cán dao ngấp đến tận bao tử Marco. Cậu ta nhìn trần trối, không tin vào mắt mình nữa...

Bây giờ tên Howler đang thủng thỉnh giơ súng phi tiêu lên, sẵn sàng kết liễu Rachel.

“Không!” Tôi hét vang.

Tên Howler nhìn tôi, chùn lại.

“Quên bọn chúng đi! Chạy lối này!” Tôi ra lệnh.

Tên Howler cố suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra. Liệu hắn có nhận ra tôi không? Hắn có biết tôi - đồng bọn của hắn đã chết không?

“Thủ lĩnh của tụi nó ở đằng này!” Tôi nói một cách tuyệt vọng, cố hy vọng hắn sẽ nghe. Tôi lon ton chạy đi.

Tên Howler lúp cúp đi theo. Suýt nữa thì tôi sụm xuống vì nhẹ cả người.

Tôi dừng lại đột ngột, tên Howler cũng dừng, như đang tự hỏi xem...

Tôi tổng cho hắn một cú. Hai cú, rồi ba cú! Cú nào cũng nhè vào mắt hắn, nơi mà chỉ có Howler khác mới nhận ra.

Hắn đổ ụp xuống.

Lũ Howler còn lại đang bận bịu giải quyết vấn nạn Erek và Guide. Chúng khoét thêm vài lỗ nữa lên các bức tường khác, để cho Guide khuất mắt đi. Vài giây nữa thôi, bọn Howler sẽ xông vào trong phòng.

<Nào!> Tôi truyền lệnh. Nhưng Marco không thể đáp lại. Cậu ta vừa mới bị đâm và đang nhìn trời chết vào con dao trong bụng mình.

<Marco! Máy phát ký ức! Nào! Thằng Howler sắp tỉnh dậy!>

Chính Ax, máu đầm đìa, thỉnh linh lê tới ấn một thiết bị nhỏ, sáng bóng vào tay tôi.

Tôi gạt đầu với ảnh, thở thật sâu và nhét bộ dò tìm vào đầu tên Howler.

<Đến lúc mày cần được giáo dục rồi,> tôi lầm bầm.

Gã Howler nhìn tôi bằng con mắt xanh đã hỏng. Hắn chồm lên, rút khẩu tia Nghiệt và chĩa vào... hư vô.

Hắn rút vai. Hầm bắt đầu ngấm lại. Sau đó lại rùn vai.

Mắt hắn nhắm nghiền.

Tôi nín thở.

Trong đầu tên Howler này đang chiếu tất cả những ký ức của cuộc đời tôi. Từ những hình ảnh thuở sơ sinh, gương mặt mẹ tôi mập mờ cúi xuống nhìn tôi; trượt qua tới cái lưng của ba tôi đang dao bước trong công viên nào đó; sang qua trường học, bạn bè; tới tất cả những gì đã xảy ra kể từ khi tôi nảy ra ý định băng ngõ tắt về nhà qua khu công trường bỏ hoang.

Tất cả những ký ức đời tôi đang tuôn chảy trong não tên Howler. Cả cuộc đời của Cassie, Rachel, Marco, Ax và Tobias. Thậm chí của cả Guide. Một ký ức dài dằng dặc của một người máy tên Erek.

Tất cả những thứ đó trút hết vào não gã Howler. Từ đó chảy vào cái hồ *Ký Ức Tập Thể* Howler rộng bát ngát.

<Nó đang hoạt động hả?> Cassie thắc mắc.

Đột nhiên, tên Howler biến mất. Đơn giản là hắn biến mất tiêu.

Tia Nguyệt cũng không còn nã vào những bức tường nữa.

Erek thò đầu ra ngoài qua lỗ cửa. “Chúng đi rồi,” ảnh thông báo.

Marco rút con dao ra khỏi bụng và bắt đầu hoàn hình.

Vào lúc Marco vừa hoàn hình, đột nhiên tất cả tụi tôi bị đẩy khỏi căn phòng Iskoort nhỏ nhắn này sang một nơi hoàn toàn khác.

CHƯƠNG 23

Nó to lớn dềnh dàng.

Không có cánh tay. Hoặc cánh tay dính tịt vào người nó.

Nó ngồi trên một vật có lẽ là cái ngai, hoặc từng là một bộ phận cơ thể của nó, tôi không chắc.

Cổ máy? Sinh vật? Hay cả hai?

Hay là một thứ gì đó chẳng phải cả hai thứ trên.

Hắn lừ lừ quay con mắt đỏ hoét duy nhất nhìn xuống tôi.

Tôi đang quỳ gối, đã là dạng người trở lại. Dưới tôi là thép cứng; xung quanh là bóng tối. Nhưng tôi cảm thấy có một bàn tay chạm tay mình.

Tất cả bọn bạn cũng đang ở bên tôi, xúm xít bên dưới tên quỷ sứ được gọi là Crayak.

Tôi bắt gặp ánh nhìn trao tráo của hắn. Tôi nhắm mắt lại nhưng vẫn thấy nó đang nhìn mình - như nó vẫn thường hóm hỉnh nhìn tôi trong những giấc mơ.

“Cuối cùng thì chúng ta cũng gặp nhau, mặt-đối-mặt,” Crayak rít chìn chịt. Một giọng trầm thấp vang động khắp sàn nhà, tỏa lên không trung - cái giọng thấp đến độ có thể xé nhuyễn

mọi nguyên tử trong tôi.

Tôi cố bứt con mắt mình ra khỏi hắc, mặc dù như thế là không “anh hùng”. Tôi muốn đứng lên, nhưng không được. Tôi run rẩy, hai hàm răng va lập cập vào nhau.

“Sao thế? Sao giờ mi chẳng can đảm chút nào, Jake oắt con?” hắc giễu cợt. “Hãy nhìn mi, tất cả bọn mi coi! Tụi bây sợ té đái chứ gì?”

Tôi gật. “Ừ đấy,” tôi thừa nhận sự yếu ớt. “Nhưng tụi tao đã thắng.”

Bỗng có tiếng cười rồ lên. Tiếng cười cũng áp đảo không kém gì sợ chỉ gây sợ hãi đang tuôn ra từ Crayak.

Con mắt đỏ trợn lên, không nhìn tôi nữa. Tôi thở lại được.

Tiếng cười vẫn vang dội, ngày càng to hơn, nhiều uy lực hơn và khẳng khái hơn.

Tôi quay qua và thấy người Ellimist. Ông ta cải trang là con người, trông như một nhà hiền triết già nua. Nhưng gương mặt ông ta cũng không thật hơn gương mặt Erek.

“Những con người,” người Ellimist cất tiếng, như thể đang trình trọng giới thiệu bọn tôi. “Năm con người, một người Andalite và một người Chee.”

“Thật sai lầm khi để người Chee thoát khỏi sổ phạn đen tối như chủ nhân Pemalite của chúng,” Crayak uất ức.

“Dân Iskoort sẽ tồn tại,” người Ellimist đáp lại, con mắt Crayak không biểu lộ một cảm xúc nào, hắc nhắc theo. “Dân Iskoort sẽ tồn tại.”

Rồi hắc nhìn tôi. “Chúc ngủ ngon, Con Người,” hắc khinh khỉnh. “Tao sẽ xuất hiện trong các giấc mơ của mày. Và một ngày nào đó, khi thời khắc đã điểm thì mày sẽ phải khổ sở vì điều này.”

Tôi đứng thẳng lên, vẫn vịn tay Cassie. Tôi tập trung tâm trí vào tên Howler và bắt đầu biến hình.

Không ai nói tiếng nào cho đến khi tôi thực hiện xong. Tôi mở ký ức tập Howler của mình ra, nối kết với *Ký Ưc Tập Thế*.

Tôi dò tìm phần ký ức tôi đã trút vào tên Howler hồi nãy. Tôi nhìn vào cái hồ ký ức mệnh mông để xem phần ký ức những chuyện đã xảy ra trên hành tinh Iskoort. Không có gì cả. Đáng ra phải có vài ký ức của tụi tôi - năm con người, một người Andalite và một người Chee. Cả ký

ức về Guide cũng không thấy.

Crayak đã thủ tiêu sáu tên Howler trước khi ký ỨC của chúng ngấm vào ký ỨC của tất cả loài Howler. Crayak đã làm điều tôi dự tính trước... và hy vọng gã sẽ làm.

Tụi Howler không bao giờ bị đánh bại. Điều đó thật vô lý, không thể xảy ra được. Chắc chắn ở đâu đó, bằng cách nào đó và ai đó đã đánh bại chúng, ít nhất là một lần. Không bao giờ có sự hoàn hảo cả.

Vì vậy, nếu *Ký ỨC Tập Thể* của Howler không có tí vết thất bại nào, thì điều đó chỉ có nghĩa là: Crayak đã tiêu diệt tụi Howler thua trận trước khi ký ỨC về thất bại của chúng niễm vào tất cả.

Có lẽ Crayak đã luôn làm như thế suốt bao nhiêu thiên niên kỷ qua. Nó luôn giữ cho *Ký ỨC Tập Thể* của Howler được “trong sạch,” không có bất cứ vết nhơ hay nổi nhục nào khả dĩ làm suy yếu vẻ ngậy thơ quý sũ của chúng.

Hắn không có sự lựa chọn nào khác. *Ký ỨC tập Thể* rất tiện lợi cho việc triển khai những chiến thuật và kinh nghiệm trận mạc. Nhưng nó cũng có nhược điểm. Crayak không để cho những đứa trẻ hiếu sát của mình biết một điều vô cùng đơn giản: nạn nhân của chúng không phải là một phần của trò chơi, mà là những con người thật, giấc mơ thật, và niềm hy vọng thật.

Crayak đã phản ứng cực nhanh. Những ký ỨC của con người, người Andalite, người Chee và Iskoort đã không kịp ngấm vào ký ỨC của Howler. Không gì có thể lọt qua.

Tuy nhiên, không phải là tuyệt đối!

Kinh qua *Ký ỨC Tập Thể*, qua chuỗi kinh sợ bất tận, tôi chợt bắt gặp một hình ảnh mỏng mảnh, chỉ kéo dài vài giây.

Đó là hình ảnh Cassie chạy tới đón tôi, vòng tay và môi tụi tôi.....

Tôi hoàn hình trở lại người. Và khi có lại miệng, tôi đồng dặc nói. “Mi quá trễ rồi, Crayak. Đã có một thứ lọt vào được *Ký ỨC Tập Thể* của Howler.

“Cái gì?” nó hỏi.

“Tình yêu.”

Tụi tôi không còn ở chỗ Crayak nữa. Tụi tôi đã trở lại không gian *n-hướng* kỳ quái, nơi bên trong và bên ngoài đều nhập nhằng.

Dù sao thì tránh xa khỏi Crayak vẫn tốt.

Và sống sót lại còn tốt hơn nữa.

“Các bạn đã làm rất tốt,” người Ellimist khen.

“Làm tốt? Làm tốt?” Marco hét ầm ĩ. “Tụi tôi đã đá dít một băng mắt dạy nhất dải thiên hà, cho tên Crayak ma quái một cái tát, cứu dân Iskoort. Thế mà tôi vẫn chưa dám chắc là làm tốt bằng việc cấy một quả bom hẹn giờ vào đầu Howler. ‘Công việc làm tốt’. Ô, hay quá ha!”

“Cậu muốn cái gì?” người Ellimist hỏi, vẻ biết điều.

“Tui không biết. Thế một phần thưởng hay cái gì đó thì sao?”

“Ừa phải,” Rachel đồng ý. “Phần thưởng thì sao?”

Đột nhiên, không hề báo trước, tụi tôi lại ở trong trang trại nhà Cassie, ngay tại nơi tụi tôi đứng trước khi bị người Ellimist xua tới hành tinh Iskoort.

“Không ai biết chắc được tương lai. Nhưng có thể ba trăm năm nữa bọn Yeerk sẽ gặp Iskoort. Chúng sẽ nhận ra bà con họ hàng và sẽ biết còn có một cách tốt hơn...”

<Vậy hả?> Tobias hỏi. <Phải ba thế kỷ nữa thì điều đó sẽ có lợi gì cho tụi tôi?>

<Chẳng ích gì,> người Ellimist nói. “Nhưng chỉ trong vòng sáu tháng nữa thôi, Crayak sẽ phái một đội quân Howler tới triệt phá một loài gọi là Sharf Đen. Thay vì sát hại hàng loạt người Sharf Đen, tụi Howler sẽ làm một cái gì đó khác đi.” người Ellimist nháy mắt. “Chúng sẽ cố hôn họ. Crayak chắc chắn sẽ mất đội quân tinh nhuệ của mình. Và Sharf Đen sẽ... Ô, không ai biết chắc tương lai sẽ ra sao. Tuy nhiên, các bạn chắc chắn được một điều là Guide bây giờ đã trở thành một Iskoort cực kỳ giàu có.”

Với một tràng cười khoan khoái, người Ellimist biến đi.

<Mình rất ghét mỗi khi ông cười như vậy,> Tobias hậm hực.

“Thôi thôi, kệ nó. Tụi mình sẽ không bao giờ mời ông tới nữa đâu,” Marco trấn an.

Đó là một chiến thắng, một chiến công hiển hách.

Đêm đó, con mắt của Crayak không còn len vào những giấc mơ của tôi nữa.

Thay vào đó, tôi mơ về Cassie. Nhưng trong giấc mơ, tôi cũng thấy cả tên Howler đang rơi xuống bên cạnh mình. Hắn vẫn rơi khi tôi dang cánh tách số phận mình ra khỏi số phận hẩm hiu của hắn.

Marco luôn nói rằng bạn tự chọn cách nhìn thế giới. Rằng bạn có thể nhìn thấy toàn chuyện vui và dễ chịu, hoặc bạn chỉ chăm chăm nhìn những thứ trái ngược hoàn toàn.

Vì thế tôi cố làm theo lời khuyên của Marco. Tôi cố chuyển giấc mơ của mình hướng về Cassie.

Nhưng ngay cả lúc nhìn vào mắt nhỏ, tôi vẫn thấy tên Howler bất hạnh đó đang rơi.

HẾT TẬP 26

[1] Nguyên văn: single word: (soon) nhưng tiếng Việt lại thành 2 từ, nên dịch là 2 từ (NDBS)

[2] Đây là căn phòng được dùng để nhốt những người điên.

[3] Nguyên văn: *hakuna matata*: tiếng địa phương của nhiều nhóm dân tộc thuộc Ấn độ dương được phổ biến với ý nghĩa: Đừng lo (no worries), hoặc không vấn đề gì (no problem) (NDBS).

[4] Nguyên văn: *a Nazi* - tên gọi thành viên đảng Đức Quốc Xã dưới thời Hittle, (NDBS)

[5] Bút danh của nhà văn Mỹ **Theodor Seuss Geisel** chuyên viết truyện tranh cho trẻ con (NDBS)

[6] tức đàn ác-coóc-di-ông.

[7] Moses (theo Kinh thánh): một tộc trưởng Do Thái đã dẫn dân mình thoát khỏi nơi giam cầm ở Ai Cập bằng qua sa mạc về lại Miền Đất Hứa, Jeruzalem.

[8] Thần của những người làm ra lửa kể cả núi lửa trong truyền thuyết La Mã (NDBS)

[9] Một loại vũ khí cổ của thổ dân Úc bằng gỗ có hình dẹp cong - ném ra bay tới đích rồi có thể bật quay về người ném.

[10] Howler: có nghĩa là tiếng rít ghê rợn.

[11] Tên nhân vật trong phim hoạt hình Mỹ làm bằng đất sét và có hình dạng trụ đứng và đặc trưng màu xanh lá cây

[12] Mohammed Ali: Nhà vô địch quyền Anh hạng nặng nổi tiếng của Mỹ (NDBS)

[13] Micheal Jorda: Cầu thủ bóng rổ nhà nghề nổi tiếng của Mỹ (NDBS)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>